

A-31

نگارنامہ

مفتی لعل چند و ملک زادہ

(۱۷ رمضان المبارک ۱۴۷۲ھ)

بسم الله الرحمن الرحيم و الحمد لله رب العالمين

152

منتهی حکمت کامله نیز ی جوئی ارادت از بی به انشاء صحیفه شریفه کائنات
پرواخت دیاجه این نواین نامه بدیع رقم بنام نای و اسم گرامی نبوغه
عذرش و قدم حضرت آدم علیه السلام معنون کردان

فی الارض خلیفه در ملاو علی انداخته مارچ و مسعودین در بی
غایه در خاتمه الکتاب صه ظهور آورد بجلوت خلافت و

بر نواخت بعلغه و هو خلیفه الله فی الارض س مورمان و زمانه باران
آیین خست نام در اجرای احکام خلا و امین امور که

و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال

ماکول و امثال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال

و این است چنانکه یکی متوجه بکسی گردیده چنانچه بعضی از اینها
الهی و سید و امام اکابر بنیاد نه تجرد شافیه صفه تکد و هدایت دار
بیاد از نه نیروی اجارت خانه کارگاه تعلق حال و ابریده پس
و استخوان از بر نظام حال عماد و سرانجام همه عالم لون و فساد و انشراح
برکات استند تا ستفید آن سعاد نشان بقدر فروغ فهم و رسائی
طبع عطا شده که علم بر امور محموله اطلاع بر دوحه معقوله کامیاب شود
تا این زمان اسباب عیش عالمیان بدستور و قانون بدستینان نسو بر میزد
و هرگز با بر شرف ذات و مکارم نفس طایفه دانشوری در می افزود از کمال
استند به شرف ذات شایسته میخاید تا آنکه کمال نیاید
فون بریدند به تمام از آنکه از الوجود محضه اعلان می آید با الحمد لله
منشی که به افروزن جلگه راه معرفت چون در نشات باستانی
با معانی نظیر در ریت دریافت که عزیزان پیشین بر چند از بلندای
ست و ستور مکاتبات از حسن خط و در دوار در میان
رفتند به روش طالبان بینش که از کمال
در میان آید و مقام آید به مطالب تحت تصرف

اول در اعقده خاطر باز کشید و دست فرو بسته محض عنوان ^{خاتم}
مراسله باخته می در حاله نویسی و مقالات مختصر بر نوشته و سپس ^{اول}
انجامی در کار تصنیف آنست که ضاع و یل و سار که در زمانه ^{مراسله}
را دستیار می نماید لقیه تم و زیاده و کم برین تقدیر این و محذور و حقیقت
این مجلدی مشتمل بر دو دفتر و دفتر اول جمیع ^{تشریفات}
کوری سلاطین و خواجایان بلند مکان و هنگام تقدیر ^{دولت}
معاظره و ان از اسوله و ابویه و غیر آن که برین کار بر نگاشته بودند و دفتر
دوم بکثوبات دیگر منشیان منقح نویس در فراین مطاعه ^{بنا}
عالیه الایات و نشان فیض عنوان شهر و ای عالی تبار و ع
جناب سلطنت آریه عالی اف خزان ^{نویسنده}
دید و هر قدر که توانست حج نموده و مرتبه دانیده یا کار می ^{نویسنده}
فرزندان از عجب و انبار سحابت میزند و دیگر مستفید ^{نویسنده}
طو کذا درش کلام و طریقه شهادت کونا کون و طریق دولت ^{نویسنده}
مطالع ^{نویسنده}
بروفی قول متقدم ^{نویسنده}

که با کارنامه پیش و بطریق مذکور اما چون این کتاب مجلد بنامه پیش یا پیش
و برای زبیر و سایر الناس از سودایه یازی آید سطرهای چند از این که در زعم اهل قزوین
در مجموع به بنامه و در قریب از اثنای او در وقت مرگ به رسم رسیده است
پیدا کرد و در اصطلاح عبارتست از مکرر و اثنای فطری و ماده علوم مکتبیه که منتهی
برای پیش از ایجاد عبارات جزئی و تحلیلی و مضامین جمیل و در آرد این معنی تصور
ماتعاطف و این منشاء مآل قدیم می گنج نه باشد و حاصل این نیز بعین مآل است
ابواب کلمات بلاغت است بذر و تحصیل علم و حرف و کلام و بدیع و بیابان
مقا حوال و خروج و سرعت فهم و انتقال نفس خود بایق فکر و قوت
پیشما و بلاغ و موضوع اثنای فقرات منسوره که بحث حسن و قبح
در هر مورد است و تا رسیده زکامی و بمقامت است آیین بخوبی
منتهی شده که با جمیع مکتوبات به فوت نشود و تکمیل این فن در دست به هم غنیمت
الله بنشر استغفار آید به بر غلط مای که از زبان همان صاحب شایسته است
این معنی آید اطلاع پذیر و بر کلماتی که مختار و متروک و
پیش از این عالم منتهی در چند زبان از روزگار
پیشام است که از این کلمات از قائلان محاوره میرون:

نوشته اند که در وقت نشان شدن در تاج منستان بلاغت نشان

و در میران نادریا در پیشین زمان بر روی کار برده و حفور در کار برده (3)
کسین طواری نیست پذیر ساخته اند چون آسما آن در کسین است
نظر در نیامده لکن استعداده افراد جمع از سخن به درازان ایام سابق در

حال که بر فضل و کمال آنان اطلاع داشته و در دیباچه این مجموعه به
ویران شده و تالبت استعداده هر غریبی که شرف نمودن نصیبی
وی شده با الهام از رستم سبحان با کینه و کفار ایران دیار ستادیم
سعد شیرازی که کتب بختان و زنده نجات خوش عبادت است
شع بعد از آن حکیم فیض الهی طریقه که اخلاصی است عبادت
مناست نوشته و بعد از شمع شرف الهی علی نیرود

تیموری بسیار خوب و بعد از آن که اولاد میر شاه بروی سبب
که در پیشین زمان در تحقیق این نامه جامه داد سخنوی و ادبانه نوشت
در جهان باز داشت و بعد از آن که در یک مصنف تاریخ عالم
آینه عبادت سنی را چه در غای اهل عالم کبر و امیده
نشان کردی که در زمان خلفای اسلامیه رستم طواری برده اند

وزیر حقیر در حالت و حیثیت آنها علم ندارد اما در عهد سلطنت حضرت نسیان
شیخ از افضل بن شیخ مبارک در فن انشا و تاز و طبع بر نهاده باشد سخن را
با وجوه بیان کرده و این اهدا را از کتاب مفت ایسم نهایت و این کتابخانه
و مصنف تاریخ مدو به محمد ناسم قریشی باین دگرین چهره افروز ناظره حسن
و زیاده در زمان خلافت حضرت حجت مکانی معتمد خان معروف است
الحاکم حاکم را از عبارت شاهان و ستمه نوشت و در عهد سعادت مهد علی
حضرت فردوس آستانی سرآمد منقح نویسنده دستور عظیم افضل خان در حرم
بعد از اسلام خان دیوان و علی سعادت خان سند دیوانی اعلی خانانی مبارک
بنابر قوت علمیت و نیروی طبیعت هر چه نوشت استادانه و فاضلانه نوشتند
از روی انشا با مجلس خلوت خاص سلیقت گویند
به بد و بدی فن انشا دو دیدم به پیش مبارک نرسیدم حرم
پیشانی انصاف در ایام وزارت خان مذکور تدوین شده نامه عینی تاریخ
نموده در احوال به جلد ابرار بتقدیم این خدمت ماحور
نیز به که او منت به خویش مخلص شد سرآمد ستم را خود عهد علی
در عین وزیر و در آنرا به بندید شیخ و دیوانی را سوریات کرد و بواسطه

شیخ: در این نام این خطی بر بلند یافت خواجه موسی و در تطهیر و در
بطرزه و راه و در راه بسند نگاه کردیده تا در یادگار یاد خست اباد شد
باز داشت چون به سبب روح اس ازین کار باز ماند درین دفتر است تمام
محمد داشت کرد شیخ ابو الفضل مغفور تمام سیرت و در سر کار داشت
دارا شکوه قاضی محمد افضل سر دفتر بنامه زینا بود که رقعاتش رنگه
دله مستفیدان میزد و دو شیخ عبد الرحیم خیرالهی و ملا امیرالهی و
بندر شیر برانهای زمان ترجمه داشت و شیخ حبیب الله منت پاشا اوده
در تهیه مطلب ترکیب عبارتید طویانان است و بعضی از اخوان الزین
که در سواد اعظم هند و شایع شیخ ابو الفضل مثل او دیگری نیست با صحبت
و جودت و حسن احوال و وجود نیامده و از منشیان طهر
ایام سلطنت چند برهان برعن لاموری باین الاقران امتیاز داشت
و تحاب علمی ندان اما بنا بر کثرت استعمال و التفاف از آن فواید
طریق از کتب باستانی خطی بر خط است نگاشت و شیخ
جعفره از چند هم منتی گریه و منتی بکلم آشنا کرد
خدمت خان برور سودر مکتوبه بخود بسیار غلیظ و ساده و در کار نوشتن

طالع یار عرف و میراج منتهی رستم خاندان و بعد از رحلت خان و " عمیر را
 راجه بینکه تعلق پذیرفته پناه ندی و دمساری رسید و در میان ملی و
 خانگی را به دستار و سخن گردیده در مدعای کار یا حساسی بخاری
 همانکه بقای رانی و تائیدات آسمان آن نگرش می افروزد و الله روی
 از بر زینت دست نگارنی ساختن جای بر یکی از نکته افرینان نیست
 مبارک حضرت سلیمان مرتب ابوالنظر محمد الدین محمد اوزنگ زینت عالمگیر
 پادشاهی خلد الله ملک چند گاه ملا ابوالفتح مسوی که قابل خان خطا
 برنده بخت منتهی گری حضور لامع انور بر داشت چون بغرور و استکبار
 علی سلف و دیما در عالم دنیا موجود نمیدانست بمفهوم کل شیء لا اله الا وجهه
 دار رب سنان یکشد پس از آن فراموشی کاظم خلفه حینا ابراهیم
 بشیوه یا پادشاه داشت همیشه افتاد و در کارش عالمی همه یعنی
 تاریخ خایون او را کشتای کار دست بسته کرد چون بمقتضای باسل او
 است غرا و اجرائی حکام است بیضا و خفیف تاریخ که در دست
 پایانه یعنی محل غایت معمم بود و در پیرایه منورانه از راه
 نون و اعراق النصف بقای آمد مبرخ مقدس بادشاهی و بی

و انصهار منصبه که بر بختی خضر و قنبر ازین کوشه نشین است در رخسار عالم
و شایسته طرز جاد کلامی بر فرزند آ آورده و درین هرگز بر ظهور و در آید عقاب
که سخن برانستم اندر و ضعیفات خویش درج نماید و اندر طوفان و استیلا
و مایه و غم انصاف را جاری نماید و سخن سکال و باعث تا سیف که کنایه هم بهمانرا
است برستد و حال از آنجا که در عنوان شدت عین خدمت خدای مردان حقیقت
یاب باید سغلیه و نومی از طاق دل بر انداخته بود اکثر نکام بر سعادت ازلی
بدانست که اسب تسلط جسمانیده از چشم ظاهر نیز برافتد و دام صحبت خاک نشینان
آستایه و ظاهر خرابان باطن آری که سلطنت و دگون در نگاه حجت و زنی
ندارد جهره و برافروزد و بو که کریم النبی آبی بر آتش دروین برزند و روحانی بر
بتر و در بخور و ازین جور نفسانی و در دید هر فرق که گذاری افتاد و مردم دی دست
با کپی تباری از در و خود آگاه بنظر زنیامد جمع در خانقاه دیده که خود بر سینه راضی
بر سینه میخواند و در و در صومعه یا نه آمد که کنایه آری از روح بروری میدهد
این نشانه سر حجاب معنی بود که آتش را به طلب و در میدان دوریا
مسیح و زان بر انوار شفاست و بر گاه با نظر آن که از انوار خودی
میانت سوزانده و ازین جهت درست مانده که در از و در

و یکسان بهر بنشود بر اتمه مقرو و وظیفه مقدر که از سبب آفتابان پیرسید خورشیدی
میرفت به خیزی در زمین سیم و امید و اندر نماند و از این همیشه و کم خیزند (6)
لایس آفتاب نران بهر تر است و کج خلوتی که همه در خیال اهل در سر نشاند و در لایر
کوناگون مقصدی سربا بر دو اندازد و ایره به کام کسیر دارد نیاید تر ناکاه بدرقه
توفیق زمین طریق گردیده بر در و در سراسر ای مجمع البرق صورت و معنی مقصد
و دنیا سواد دیده دل بیداری سر و سینه ای کز آری صباست در شب غیر حضرت قاضی
محمد شریع ظلال رسانید و حال این تو فکر موری و در ویش معنوی شهود و حاکم
سکنه از اعلی نفور است و نه از بحر و مغرور شده از بند نیست نیز است و نه از نور
نیست و آزار نه با خود چو بسته است و نه با غیر دل بسته خاطر و در ویر و نه از دید
در پا دید و دریا جبین مجری لطایف کونی و الهی جهان دی
قدری دم آسایش بر کشید و از لکابوی داعی باز بسته طبعیت در مرتبه
بیار امید خباثت بعد فوات خان و خوان مدان لشکر خان میر خسته علیه حمد و تحفون
که در خواجی کردن و نیده بر و در آن عباد و انجیر تراشت هر چند آنکه تعلق و نگاه
عمیر خواسته بود اما از این التزام خدمت از بیاطرافت وین بهر عقیقه
در هر مذکورگاه آسمان جا و در آناه خلافت عظمی بر این صلح طفت

سبزی باو داده طفله ای عدد بند کشتی پیرایه ره شمع از جبهه
 افزودن علم ^{کامل} خرد فیر ز بحث سزاوار افسر البتة تحت علم معتبر
 مجسم بود بر و کرم حضرت محمد معظم شاه عالم بهادر مد ظله العالی بپای
 که ز اول قبل از روز است - اول خط فرمان همیشه صدمت است - از اتم مخطمت نکلیت
 شربت - بر خاتم انکشت محمد دست - اخرا از او پیش گیری دیوان گاه وزارت علی
 ولایت الهی که یک پایه علوم مرتبه اعلی وزارت باو شایسته است فوق عزت و افتخار بزرگ
 علین بویست و از وجه تائید آن برگزیده خبابی خاطر افسرده چون عجب پرورد و از هیچ
 به خای بخت و در میان که حاکم کیت منقلا از برای اصلاح خلایق انا ^{عنه}
 به نهار سه دار الملک بل بیان در آمد و اعلام طفله علام بدر السلطنت لاهور
 و الا که رعایا بار طفله منصوره اندر فرخ نامه است
 به رسیدن - برین منتقله ری بدیش روح روان شد و عزت دارالانشاء بر کباب
 فیروز ی مآب هزاره بنده قدر باش از ره حقیر حواله زفت لیکن وزیر کنیز خادگار
 نیز سنان بر محلی که روشنی گسیب افراشته بر زبان مرد و دل شولیده در آن سکار
 چاکر و کینه به چند آن زینها پاکش صفا آینه زینت اوزی ریاض حیات
 در حق این مستمند و مهربان سیکر مارا برادر با رفیع خدشه و پروردگار

کامل

نکست

۷
 سکه بنصیر ملل است ایامده بن در آمده و کهرای منزل مقصد گردید بالفور رجوع بپری
 و دانی آنروزه بدستور سابق بتقدیم خدمت الش و قیام در پیران دوان زمان خان قدر
 بت به خان عرفه بعد از مراجعت خانی دیوان بود از کورستان ساس به خندان دوی
 و غمخواری غمخوده که توان طبیعت زیاده از حد بیان برافزود و بعد مراجعت بفتح و نفرت
 بد از خلل خدمت خان حضرت نشان رخت خان دیوان بموتات شاهی نور خله سلطان
 وزیر و الشو عراق که کم بارش دم با سنده او شایسته وزارت بود دیوان سرکار عالی متعین
 شایسته و بعد از آن ایام خدمت در حجاب با مستال بر مضج جهان متله علایع خدمت و ایام فتح
 فتح سیم جهان کنای بصورتی که روی نمود و بعد مبارک مول ربات عالیات جاه و منزل
 باو زکبانا محبت نبیلا بقا حله بدست کمال تمدن کایستش دیوان مشاکو باو باو مصلحتیه
 معی کزلان آوان بدار الحیرت اعلمت داشت دستوری یافت در بنسخت دولت امر
 چون توفیق باری عمر سه خدمت عرالیس نگاری و سرار انویس بزیست در بنسخت
 و خیره بتقدیم رسید خان مولایم بدینوزی و حال پردازی از بنسخت سرساز
 به داخست که بنیام عوطای خلعت و انعام بر نواخت و کرد و در بنسخت کازش
 بسختی و ولتمندان بر بعضی خاطر با ترجمه شده بود و در بنسخت و چون بوجوب حکم مقدس معاد
 با سعادت به نفرت بیک از ملک و کمین به لشکرگاه باو شای و افروز و روز گفت و خفا
 بخیر و کد کد بشارت خوانده عباد انگذ و در به بر انبخت بشارت بزاره جهان روی عالم
 بتعاقب امر حال نور و جوانی و به به سوزی یافت و زوایه ای از افروز و به سوزی
 شای به بکری حد الکیم سیوا مکه بود و به لاجرم حضور شاه عالم بجاه حضرت علامه
 در آمده و است نرمان بکرمی با تفان و به دست استعصا علیه مدکل متعاقب

[illegible]

سفر داشت بکری و به دیوانه میران و سفارش غریزی و از نایری و دوستان از نگاه
 و از آن مکان اجازت یافت و چون سه مرتبه بخار بپوشید بود لطفی چند
 که از دست مستشاری مانده بود را یکان از دست میرفت بهر جهان دید که مودات
 بر آغذه خود را درین فراغ وقت فرام آورده مجروح تازه ترتیب داده یا کاری بفرم
 روز کاری باز کرد و با امید عطا را باقی و توجع تأیید است استیما که در ایشا حال
 و فدای باب الله است دست بظلم شناس بقدر طاقت نشیری به شمشیر و شمشیر
 این محمود را به پرداخت بگو که در باب الش بهنکام مطالعه رسیده انصاف از دست
 نهند و بر سخنان دلا و دیرگی افزین افت نده عیب بود خط و اید امان لطف و کرم
 تا حضرت رحیم و کریم اجر عظیم یابند در ماه شعبان سنه موافق ۱۰۹۰ قمری است که در
 حنا بشت تکریم بر آفریند و فرمود که از آن خط و اید امان لطف و کرم
 صلی الله علیه و آله

شاهزادای نامدار و الاستبار از عر ارضی که تاج دولت به ای فیض عنوان همواره
رویم صمیمیت ز اینسان عالیه را حسی در شمع خورشید بود
کاروان از عر ارضی و مراستاده پرده جات مایی به مد آله ملک و در خدمت و در
و عبودت و الگ صحرای غریب و در دشت گستره بستی بتخلیف

عالمیہ بابائے تعلیم و تربیت کی یاد میں

(9) میرزا غلام غفلت

9

مسرا با سعادت که از روی و نور خنده پروری و پرورد و نازی برای سربلندی
و سزاواری خانه زاد فرویت نهاد از پیشگاه فضل و کرم کرامت عطا می یافته
بود بدست دویم شهر ذوق و منزل کنار دریا گیت شرف و محول از رانی فرود
فرق خمر و مباحات که تین خانه زوان برده علیین بر افراخت و از سیم استقبال
و آداب تسلیات آنرا ای آورده چهره عبودیت و انگ بر سجود شکر و سپاس عبادت
جهانی افروز و آگین ساخت امید و ارادت که بر منجائی این دو افضالی و کافریائی
اقبال عرومال خانه زاد معصوم رخنه میته که دیده مورد فریاد از شش و الطاف حضرت
خاقانی جهان بانی شمع و پرچم و در ترقیل بایه سریر خلافت معبر که بر تریب
وین و در نوبی مرجع است سعادت و دو جهانی اندر و در ^{مقاصد} عرض داشت
مرید با اخلاص فرویت آئین محمد و الدین بستانج جاه و جلال میرساند که نور دم
شهر ذوق از سراسر خاص لور کوچ کرده بر تلاب چون کینیم که بود این طوطی که بهار
باولی منزل غوده پیر در شمع حقیقی سلا در یائی است بسیر و دور راه
و شور عبودیت و پیشش ز با و با مسطور مار یا مکه ای که تالار دیا جاه داشته

پشتان غمیزه روزی که نزل میشود و عذر داشت تا از خود انبساط
میرساند که طبیعت و یکم شهر ذوق دارد و یک است گذشت بر لب آب مری که رود
از این خبر فرضه در شرف است اعلام لغت فرجام که نذر و بی عظمت و شکوه از لاله در
تمام کوه در زره در اندام گروه سخاوت برده انداخته جان این مریدیت
آئین بر زمانه به بمانی در یک گوش است خود از مقام خود در شرف است
میرساند که در ای صحت استغای که از در انقائ فضل و کرم بر این مریدیت
شده بود و از عید الفی در مقام حل بدال سعادت اتصال بخشید تسلیات دارد
که همیشه در حال این فردیت بتقدیم رسانید و در نذرش بر کمال بر خود بالید
موافق حکم جهان مطاع بخوی که حکم محکم نیست استعجال این دوای خود بخود
در میان تو جادوس میاید و است که زود شفا خواهد یافت در میان جادوس
بر سر که عید الفی بر ذرات اقدس مبارک فرضه با آداب تسلیات تسلیات
این روز شریف با عتقاد فردیت بهادج که محلولیت بجای آورد و در حجاب
جل و عیال است میخاید که روزی از ابام سلطنت جادو در طرزین
حمید و شریف بین لیل قدر مرقون و در ادایا میرساند که از رسیدن خود به
نیت و در آید میانه بهادج است و یکم شهر ذوق و عذر داشت تا از خود انبساط

ما به شکر بود از نظر نور گذشته باشد بعد از آن بیست و دوم ماه منور محل
را برام بشکند و بیست و چهارم محل این خانه دید و چون بر سر ران بسیار واقع شده بود (۱۵)
در غایب بسیار داشت و دست و پا از سر داده روز اول یک سیر خاب و یک غایب
و روز دیگر در قبال و یک غایب شکار کرده و در شکارگاه یک هفته چنانی را در
خصت پیش داد و باقی در شکار میرساند که چون این سفر شین مرتبه باشد
مهوری از سعادت اندوزی حضور غرضی بخیر است شب نذر اندیشه میدارد که بسیار از
راه قتل سرمایه و دانش و کثرت احتیاج باشد و لازم الا تقیاد قولاً و فعله
نه در عرض بنشیند که جاه و جلال تواند بود ازین مرید و بیت آیین سرزده باشد
لله اورین روز شکر عاقله که نشان عفو زلات و آذان صفح خطیاست
زبان محمودیت بیان را بعد از آنست بخشایش آنچه سبب و نسبا صورت سوز
ببرفته باشد میکشاید بجزای اجای استمائی این که کریم ربنا لا تأخذنا نسیا او
اخطانا از بنیگاه فضل و کرم امید و در بر برای در زشت و عفو غصیرات می باشد خل
والا شاهی ابد الهم بعد و دوسو طابا ایضا در شکر و در حمد و در ثناء
میرساند که در و در عت آمر نشان عالیت نسیا است عذران مانده نزل آیت
در عت از فضل و کرم است شرف اعزاز و عز امتیاز بخشیده زید و دوم

از دم پرورش حقیقه با پیوند حیات بخشی بر بدن روی گشت و فرخ و نور و غرور نصیب
و بر اعظم تشعشع بهادیت و یقانی گردید بشر الی بتقدیم رشید و سلفا خزان روح
بهنگام زانیده مراسم آداب ائمه تسبیحات عباد و ده از فضل و کرم الی امیده داشت
که ازین و لازم الانقیاد و راد سوار الحلی دینی و دنیا و دساخته قدم از سر نموده
تحصیل شرف تقبیل یک بنیض کاتب سرعت هر چه تمام تر روی کامیاب کرد
با کوه دسار و خنده بی سار که مبارک چارچین کیت را گلشن و هفت انجمن آسمانی
روشن گردانیده آورده بهجت و شادمانی و زین و مسرت و کامرانی بپوشی خوشی
عالمیارسانیده بر ذات مفکر و خضر اظهر فله دینی و دنیا مبارک و میمنه بام وین
روز جهان افروز که بخت خدا و دولت قوی بنیاد هزار گهر مبارک است فرق
در سرش نشاند و الفاسقین خطه خاک و اوراد و عمو و شنبال عالم یک
در دعا و عوایلی آنی خداوند که جهان با وج و هفت تایی فلک سیه میره
فدوی آوای کت و مراسم کونست بهادرنده اما عقبت است آگینی با آورده
دل و جان و آسایش خوار و قدس محفل روان نموده زین عبودیت بین را در خباب
افزودن کنوده که سر رشته عمر روز افزون برود و سر حقیقه را که سالگره
تبع هزار دانه کناد و چون ده این حکام و محنت و جام زرق و ط

سلطنت نهاد و زمانه و بر نفس اندوزان حضور لام نمود رشک بر نه اهل عیانی

بنیاد که سعادت والا ملائمت که بر جیب مقاصد صوری و معنوی برج است بر هر آرد

(۱۱)

توروزی شود و غرض از این سوره است که در بیان عجز داشت مرید با افسد صی

نمودیت آمین محمد خدایین زمانی عجز دیت بک آیت سیده ذره تمثال جامع جاه و جلال

میرسانه که بسید جلیل آدای مراسم تنهت و بهار کباد و صول رفیع سعادت اندوز صریح افروز

سالکده مقدس علی که بهار گلشن عالمی و سحاب مرغی تمنا به جهان یمن است زبان فروغیانی

رافضی اندوز غرور شرف و جهان سیکرد اند که می سبحان کما علی الدوام بقای ذات قدسی

نفس رت بخش ریاض انانی و اعمال جمهور عدا و طراوت افزای فرخ امید کافرانام و آرد

افتاب عالمی سلطنت ابدی الا تعالی هزار سال بر مفارق جمیع بنده نای بابا و آرد

با و سوره در بیان عجز داشت مرید با افسد صی

آدم مبارک و ولادت با سعادت شاهزاده والا تعالی تبار که بهار برتری گلشن

مقصود او که دولت خداداد و جبهه افروز حصول تمنا ای ایمانی سلطنت ابد

بنیاد است زبان عبودیت بیانی را شرف اندوز دعای سیکرد اند که می و جمل و علی

کستان عظمی و اقبال رحمتستان ایت و اهل قبله دین و دنیا کو جادوان

بر وجه دیگر سر در آرد و این فریاده بیستان شهر یاری را در سوره خورشید باب

در هر
عالمی

میرد و نشو و نهی که طبعی کامیاب کرد و داد ایضا سوره مبارک و در دست مبارک
میرساند که رسم ادب است و مبارک و ولادت
بهاست خلف نژاده نامدار کامکار محمد عظیم الدین که بهار پسر بی حدیقه اما و کمال اولیای
سلطنت قرین و لذت بخش و کما مریدان عقیدت الین است بجا آورده در حضرت
فیاض علی الاطلاق استعاره میبرد که نخستان دولست و انقبال جاوید کمال فیاضی
و دنیا را کمالاته برومند دارد و دینی و انبیا و بوستان جاه و جهل را در بر گرفته
باید میرد و نشو و نهی کامیاب که طبعی کرد و داد و بخت و کرد و کرد
میرساند که غلبه است که از اقطار ابر بهار افضال و اکرام عام
و الاغبان است ای چارچرخ کیتی را طراوت بخشیده و بافاخته انوار جویدار طریقت
و در نه برود ام علیا حضرت عالم بجای نهان افانی و اطلال کافرانام و ابر بهار حصول
مقاصد میزوم برومند نژاده بنای مملکت بنده عقیدت آئین را پسر عطاء
و خانه زود نور رسیده بخیرین حال موجود است از قدس بجا آورده چون مرید فردی را
این عطا را زبانش با تفصیل از دین بجهت باطن آمد پس میرد و نشو
حقیقه میباید از ادب است آنرا که لادب است و ادب است تقدیم رسانیده امیر
است که در دنیا که عالم بنده بر حجت رسم و عفت است سوره که مبارک و زیاده

این ترادف نسبت به رعایا اختتام یافته و اقبال جلال سلطنت و شهرت را بدو
و درختان با ایضا ^(۱۲) و در این باب نیز تفسیر کند که چون کار با محبت
و محبت و در درختان باطن بر خلاف ظاهرش نبوده بود و ظاهر هر دو علم اینه که
ماضی الله خویش را اصلاح حال او در آن بود که از آنجا که ماه مجیدیه در خوار
در بر می آید اگر چه در عالم اسباب محققاتی نشاء و بشر و کما در باب تعلی از وجود نبات
به اختیار مکرر و طول می شود یعنی از آن که در وی عبودیت پیشه است نشی منظر مکرر است
و تفضل بیکران قبل و کعبه جمال و جهانیان است از این رکن زمانه نشاء نکرده پانیه یک
ظلال طلیل ابدی التظلیل حضرت پرورشده حقیقه تا بقای در پروشات عصر از غنای
اندر وی مسکت نیاید امیدوار است که مولود مولود و دور رسیده از پیشگاه
عنایات و الاله شریف تحمید سرای سعادت جادیده اند و ذوق افتاب عالمیاب
سلطنت و جهان داری بر مفاخرق جمیع بندهکان تابان و درختان با ایضا با آنجا
در شرف عنایت برچی درخشان میرساند که عطای برچی و درخش و تفضل خاصه از که
پیشگاه تفضل و مکرر بیکران رحمت شده بود علم مفاخرت و مینات مرید
عظمت آگین نمود و علین برافراخت تسکات آداب آیینی بنده را افزود و استماع
ادراست و چون آدای شکر و انعمایات عالم افزود و از حد بیان چنانکه از آن سرور

[illegible]

[illegible]

شده فرج افزای هجرت بر برای تو که فرزندان حق در ده خانه برادر نامدار کما مکار محمد عظیم الدین ابوالحسن
مسرت و نشاط بر روی این فدیوت و شمار معقوت که گردید تجویر ادای ادیب و ذریه مرا تقسمت
زبان عبودیت بیان را بقصه تحیات کشوده بیامات مبارکها و اکثر ابدان غاصه و بیت
انصافی ارد حق جل و علی ظل ظلیل بکرمست و سایه کرمنا به رحمت پرورنده حقیقی در جهان
بر مفاوق جمیع بنندگان بحقیقت سبحا غلدر مسبو طاراد و ایضا و در سطر حقیق السعاح

جو طبرستانه که رحمت ارشاد و هدایت بر او عنایت قدسیه اصلاح غیض انعام در سلوک
 الفاظ و قویم بنام امان الله از حسن الطریق و ملا عبدالمطالیق بابین مرید نوشته معلوم خود در قزوین
 محدوده آوارسجیات آنرا با بانی بنده کان عقیدت الین رسانید چون بزرگه ملکست مایه
 استعداد پادشاه و اولاد القیاد کثیر الاحتیاج است در همه حال امیدوار به بیت
 می باشد بالافا بدو عطا نماید و عفو نماید و مرید خود است باین محمد بن ابوالوفی زاده

فیض جانم غرضی بر سر گذر رسیده نه خیال شکر کار که قرار زویشگاه تفضل است
و اینست سرگذشتی میر عقیقت الکنی گردیده است آداب برداشته های خودیت انتهای آورد
هم از حد و آفتاب دانسته بدعا طوالت های ذات مقدس اختتام نمود و در این راه
باز به باقیه در شکر و محرم میسانند که اشتغال امر و الاقرایم بسایه عبادت ربانی
دانسته دوری از آب و فیض شاطیض اختیار کرده و برای سمیت مأموره گردیده لیکن او دانی
نهان آشکارا گاه است که در اولین منزل آرام حرمان ملاذمت قدسیه مقدر برات
کشیده بر حال پس آدابین که در قبول خزان می طند و از ضایع عالم آب استواری و جهات
باطن الهام وطن نیاید بر دخی ارشاد و هدایت مواد لبر انجام خدمت جبر و عبودیت بر
شرفی و تقییل استان سپهر توان کرد و باقیه در راه خودیست سعادت
بر نور غصه نیست از میر اند که لام محرمی از سعادت حضور لام الهی است و سرای شکر و
انی مرید و نیست بر صحن و دروخت تربت لیکن است شکل حکم کتی منقار است فیض عالم
کوبانی دانسته فرق اعتقاد بر خط قبول خزان نهد امید و ارادت که بهین فریجه جهات
بر و در شد حقیق بر وجه زود تر فیض باب تعبد استان سپهر توان کرد و فعل جنبه
کجا بهین که تفضل و کرامت والا پیش میر عقیقت آمار رسیده و دوری نیست
در این نیست الکنی تعبد میسانند ضایع باقیه در راه

مردمان را میسر کند که از میان آن سعادت و ملازمت کیمیای حیات از حد بیان در نخواهد
 نرسد. حال آنکه شمع خاطر مدویت آیینی ازین رنگ بر لب تاب کند و در خون شمع بر کمال
 بر چه زود تر تحصیل شرف نقیض آسمان جاده و جلال کامیاب گردد. اما امروزه مملکت جاوید
 کرده مملکت جانمزل کرده از مردم متعینه و متصور و زنده نای در گاه بادست بی
 وجه از مملکت سرکار ولایات بی باحال سوری مملکت دیگری و معسر و فقرین بر سریده
 او چاره است که منتظران بهشت حضور لام الهی را بکین که باید یا بجای خود اندر کرده اند
 زود تر حاضر شوند. اما باقی بقایا در سر سر بر سر اند که بر قبول کرامت شمول
 خلعت فاخره از تاجار بخش دنیا و آخرت که بر از آسمانی غرور جاده و فکر بسیار است
 و دستگاه بود و چون ظلمت اطلالی سر بلند می انداخته و چون آفتاب خاوری جبهه شرف
 بر افروخته بار مغان و سبانات بر افراز آسمان مفتاحین بر اخراجت سحر سحرانی تمام
 نمازه و تسلیمات سبک اینی در حجت بی انداره اگر چه در دکان ناصیه عیب نیست
 بیرون است لیکن نور کیم سینه ادا را در آداب کثرت فرج باز بر آیین صورت و محبت

نهاد زبانی عبودیت بیان را به عای امتداد بقای سلطنت خدا داد و اولی
 ایام دولت ابد سعادت و سعادت و بند بر بند بر بند و این چنین جای
 باید تقدیم در اسم استقبالی که در کمال کثرت به بند داشت اما در حقیقت

شرف است و از آن دوسو و شش - آنگاه که عالم زندش خلقه بزرگوارند و جهانگیر شاه بود
خلق بگوشت افتاد و جانی سلطنت و جهان بینی ابد الهم ترابان و درختان بهار و درختان بهار
و در میان کجاست ملک است بر همه ریش است و در میان کجاست ملک است
که لیکن آید بسیار باد و نیست غرض نه اندر دالیه عالم کنایه پیشانی فتح و ظفر بوزن غلام
بر اینست ای فدویت آماهی بجای آورد و از تائید این و متعالی امید و آتی دارد و در نظر
اقبال عود مال که پیش کرده کنایه مقام مقصود و وجهه افروز لغت و بهبود است این
غرض سعادست اتصال بزرگان فرخی و فیروزی و دولت و بهروزی مقرون شود و زیاده
بجز اینست شایسته و بهر عای ختم است در دعا آستان شایسته و محمد و است
عرضه شده فدویت آماهی محمد و دولت افزا جیبی ادیانک از نبرانی
عبودیت و افتقار سوده ذرد و از توقف عرض فیض اندر دالیه حضور الامع الهی
که چون آرزوی تحصیل شرف تقبیل عقبه ملک رتبه منتهمای غنای این عقیده است این
است لهذا بزرگان نیاز و نیاز پیش از حضرت ابی انیس است منما که بفضل و کرمش
دود تر بر باری این دولت عظیم که سرای سعادت دین و دنیا است بر سر نه و باد
ازین جهات و از آنکه در طایفه بر حکا ختم نمود و ایضا در سید شیخ سید احمد
نموده اند که هرگز اندک است که بجز استند غار شیخ و حضرت ابی انیس است

از جناب علمیه و آداب لطیف امیدوار است که سعادت آستان باریع عنقیب
نصیب یی کرد پس در نشر حقیقیه مست در بولاشع غمیده خلف شیخ نظام الملک ^{مقدم} ^{کرامت}
مع در کتب ای فزودیت اما و آمد و خواندن قرآن مجید را از بنده شنیده بواسطه شرف و
کم خوی خوانده حدیث کن دار و که حضرت بشوند بجز این جور بی خوانده و عرض
جوابه کرد افتاب سیر عالم بنای نورانی ساساطع و لامع با
ی سید و عرض شد بجناب العالی مایه الدشای دیگر است و مقرر است که شام براده از
حضرت البسم الرحمن الرحیم را بخاطر خود بخواند و منی عرض شد نیست بخواند
در مسجد بآستان باریع تمام خود قرأت قرآن مجید برساند که چون بروی
خاطر عقیدت الکی نذیر است امید مبارک و صول مقدم فیض نعام باین حد و سعادت
امود مع افروز فردی آن گردیده البتة امود و غمیدارد که بنده بهر مکان که مامور شود بکشد
بوی قریه افتخار و جمالی فراواند و این مرید از تعلیم قرأت قرآن مجید فارغ شد و خواهی
آن چهار ختم کلام مجید و بی بیام تمام نموده بدعای بقای دولت روز افزون تمام
دارد ایند متعال طلال عواطف افضال حضرت والار بر مقام جمیع بنده کانی
و محدود دارد عرض شد شانه از آن فرموده حضرت بکت پیدار عرض شد
مقرر است آگین زبانی غنیمت بطلبید بوسید لغرض شرف اخذ در آن محفل شاه

و جلال و فیض با بال انجمن غلامشال میرساند که از دهم ماه محرم حضرت کبیر علیه السلام
کمال عنایت و رعایت ضد را یاد فرمود که آمدن احرار و سعادت ملازمت معالی عالی
چنانکه حیات عالم جهان منقاد دولت صفوی لام الزودیت و از روی تو جهات خاص و تفصیل
افزون از قیاس بن زودرس تعلیم استوار شد بعد از آن او را به یاقوت عطا کرد
خصت انعام بخشید این فردی آداب استوار را به راسبه نامی ارادت آیین بی آورد
مراجعت نمود اکنون در فضل و کرم ربا امید دار است که شرف ملازمت و الا که جمیع
آرزوهای جمیع است بر چه زود تر دردی شود و زاده تر از آب است به کا ختم شود و آفتاب
سلطنت جاوید مال هزاران سال جهان افروز با و ...
در ...
ادب و انکسار نهاده و در عیون و فیضان حضور با طبع انور فیض نور میرساند
میخواهد که بر پایه عالی نعت و فیروزی او کیا حکومت ابد بنیاد مشغول بوده و تحصیل
سعادت تقبیل آستان سپهر تو امان را به هزاران نیاز آموخته امیدوار است
که عنایت و محبت آن کامیاب گردد و بیرون گردد کامل است و در این ایام محبت انعام
شیخ و ابده و المذبح نظام الملک حسیب اطام اقدس علی بکست فانی ابده قرات
قرآن مجید را از بنده نشیده بعضی اشرف آقا میرساند که در حیات بخواند

حضرت علامه حاجی رفیع الدین عالمی ایدہ اللہ تعالیٰ بنصرہ و ہدایت
 کہ چون نویسنده این کتاب در محفل فیض شمول مرکب ظفر قرین در ایام محدود و باین حدود
 انجمن سماع افروز جهانمان گردیده ازین ره کثرتی بعبودیت سرشت برود بالیدہ ائمہ
 کرامت اللہ تعالیٰ علیہم السلام احوال تحصیل شرف تقبیل عنقبہ جاہ و جلال کا احیاء دست چاودہ
 میشود زیادہ تر کرامت اللہ تعالیٰ انجمن سماع افروز انجمن سماع افروز
 سماع افروز با محض خدمت اللہ تعالیٰ
 اندر عرضداشت مرید صادق اذقیست سماع افروز آداب این دستان قدسیہ کا آفرہ
 بمسح حقانی بیجاہ و جلال میرماند کہ چون آرزوی اورا کار ملازمت و ملائمتی
 تمنا این مریدہ راسخ ارادت است از نزد ہمیشہ از جناب العظیبت سید عالمی ایدہ
 کہ عنقریب حصول این نعمت عظمیٰ گردد سید اکتسب سعادت دینی و دنیا است شرف انور
 بعد ادای آداب تسلیم مبارک بجمہ جاہ و جلال کعبہ امانی و آمال
 میرماند کہ سید غائی لغوت و فیضی دلای دوت تاجرہ جاویدہ طراز و طہر شای
 و امنست کہ درین ایام مہینہ فہم مژدہ فہم مژدہ و شور کنان کہ بمیان اقبال
 جبرہ ظہور فروختہ سماع افروز جهانمان گردید و لہذا دعا کن مانا مال بہجت و سرور
 ضحہ اسبذین ظفر نمایاں مبارک فرخندہ با افروختہ تازہ و لغوتی ری نازندہ عالی
 اللہ و ام مہینہ سلطنت ابد میعاد روزی شود با النون و الصنادیق
 عرضداشت فرزند فرزند و ہر لغوتی بعد ادای کہ باید و است
 کہ پیشانیہ معروض میدارد کہ فرزند فرزند مبارک مقدم فیض اودام کہیدہ بنیہ و دنیا

(16)

فرجام

بنده حقیقی با بنده مسعود خاطر افروز گردیده امید و دوستی کائنات الله زیر نقیصه
 تشریح سعادت و وجهی اندوخته باد یک خدمت سامیه نیز بهجت بنوری عبادی کرم و سایه
 شفا پای علی الدوام بر هزار فرزندانی گسترده باد ^{است والدین و عصبه}
 فرزند آرد و نموده و به افروز بعد ادای ادب واجب و اخلاص مودت میدارد و چون بنده ضعیف
 و ناتوانست بدن شریفه صاحب جوده سمیع گردیده لکنه خاطر صادق الاعتقاد و مکرر دست
 ملاک گرایید بسیار نظر مند است امید فضل کرم بنزد متعال عالی اسرع احوال صحت کمال و کمال
 عاجله نصیب گناید و خیر عاقبت از استقامت ذات سامیه مکرر از روی مهر با رفد غم شود
 که ختم ترصد بر شاره انتظار و دل عقیدت منزه خط و بیقرار است سایه عنایت
 و الطاف پیرای علی الدوام و مسند لم باد ^{و افروز و الی}
 فرزند آرد و نموده و به افروز بعد ادای ادب عقیدت و بندگی بوقت عرض مسند بنده
 نشانی که از راه لطف کرم شرف صورت یافته بود بر توه درود انگند تسکین آنرا تقدیم
 رسانیده ^{و درود} برادر بختی برادر نامدار کامکار علی عالی
 الاتبا همیشه در سایه رحمت پای پرور شد حقیقه کامیاب دولت دایمی و حجت
 باشد لب لباب سلام اخلاص مایه و اظهار اشتیاق و دیدار بهجت از نام مکتوب
 که چون در این ایام خیر انجام جهان عساج رفت که بدن شریف و عنبر لطیف کرام
 چند روز غسل نموده بکرم ربانی صحت اصلی بنور روی محمود دارد و کس سعادت
 ملازمت معایر جوده افروزش و گشت لکنه خاطر و اوقات بوند اندک عیال
 و بسیار بخت و بهجت گرایید که به عاقبت بقولان بعاقبت باشد و ارمین حال

که چنانکه در این مکتوب در قبیل خبر مختص است امید که این ششای خدا دار برزاق است اعلم
شماره ۱۷ و بعد از این غبار کلفت عالم پریم و گذر بر این روزگار فرخنده آثار مراد

[illegible]

نسبت به آرزو مندی خود عقیده دارد در نسبت خود نسبت نمودن و روی کل آن را به رسم کرناست
 بجای آوردن و بهر فوراً خلاصی در سترگ آبی عقیدت مندریت شهود میکردند و همین امروز
 سعادت نند و زبانات نیز بهر چه شفق بهار و خجسته باد البقیه نکات و کافیه سعادت
 را بهر دوام بهجت هر دو صورت که انوار امام التفات مستقیم با آن است و میرساند از این
 سرت پویند و در فرزند سعادت مند در خانه بزرگ و عزیز نامدار کامکار و الا تبارش نژاده و
 الدین عربی و فرزند دین آری او داده که از عقیده ادای خبر آن غنی و بی برآورد حتی جلای عیاش
 سار به بند باد حضرت سر بر نشد حقیق را بر سر جمیع فدویت نرسنان بخار و نموده و
 آن شیخ نور سیده گلستان دولت و اقبال را بر آن مشفق مهربان و برادر نامدار مبارک
 و بی چون کرد ناماد و عرصه است فرزند احملا مندر محمد و الدین بعد ادای سرجم
 کورنش بجا آورده از هر حصول دولت خدمت سار به شیان و ز ستم عا و سید و امید که باور
 این سعادت زود تر بهره و ر شود و ایام شفقت با شیده با و عرصه است غنی
 محمد و الدین بعد ادای ادای است و عقیده دارد که چون سجد حاج نزدیک بخار و ابی خیر غلام
 واقع است اگر از خیانت فاق شود و زوجه برای ادای غار و برای دیدن شیخ خان محمد
 مددش بود و بعد با حال سرن فرنگی اسامی نماید که چون مدد علاج با بی نبه و کجبه
 است و اخاف که سابق با و حکم شده بود و کفایت بی بی جان موقوف مانده اند و ابی
 معینه بوجهی برادر شد حقیق بر سر و حکم محمد مقیم بر و زنگی و صلی شود که اخاف و را
 صحیح کند و دیگر حکم دارد و اولی نند و دنیا بکرده اند که حکم اقدس صادر کرد و روز
 یکنشب با است شنبه در رفته بخار بر و دایم انجام با و بر و در نرسنان برابر کامکار

والله اعلم بالصواب

والسلام علی من اتبع الهدی

18

افترید ای آداب ادب و اخلاقی محمد حمید در سخن نوید بهجت جاوید مبارک مقدم

شعادت قرام قبل جہان و جہانیان بخند فیض اورد سام افروز خلائق کردید المذاق

آلت که عقرب شرف بقبیل عتبه و جلال کامیاب شد و به ادراک خدمت سائیم

میرزا یحیی و انبساط حاصل نماید و یحیی بطولت میرزا علی الدوله در مفارقت فرزند

میسو طایفه محسن العیال انما عصفرت فرزند عقیدت شد اجدادی ادب استیادت

عمودیت شما معجزه دارد که چون آزادی ادراک خدمت شریف روز افزون است

لہذا حصول محنت حضور سرسبز محبت و سرور و لذت جناب الی مسائلت مینماید امید آنکه

و کرم او غلامی که در آنجا است که دریافت این سعادت پروردی نصیب و سایه

اشفاق پایہ و الطاف پرلہ بر فرق فرزندان گسترده باد

[Faint, illegible handwritten text]

[Faint, illegible handwritten notes]

و قد استخلص عيسى محمد عظيم الدين هذا الكتاب وتوابعه من المخطوطات

بجمل و بکرم بجا آورده و مؤلفین را که چون صورت میرای اضافی نمود و که افزای

فایز و ادب در خطبه سینه ادم را با العام مواجست که از مشرف بسیار زلفضا خواست

عجل خور دو صدمه زنه کانی این شخص عیسای بوطای غمره الفواد منتمی گشته و بعد از نری

کرامت فرموده العبد العبد لادای وظایف شکران عظیمه علی شایسته ادای

اربعدهم میرساند حق و عافیت و طوبی و سعادت و برکت الهیه را که از انوار علمه و فطرت

داراد حوائج
بمستقیم از این
برادری غیر فاعل کار

والله اعلم بما في قلوبهم من محبت التيام مضافه غايه مكتوبه في كنفه
در خانه آن والا بكار نگاهت بودند رسيد اواب سرت و شادمانی بر خاطر دسته ما
مخرج كرمانيه هي جل و علي وجود معبودها تو نهال چمن وردت و اقبال بولون
كرای برادر كانی برادر مبارک و همچون كرمانيه در ظل خليل حضرت پير و مرشد حقيق
بهر طبع حسا نا و اراميت مياد حال عافيت شتمال خویش دانسته
انبريان شهر صام را به بخت اقدام پير و مرشد حقيق صراحت حقيق با محام
حق غرض اين فرخنده عید را به قصد دو جهان و انصاف بهر مبارک و
گردناده همیشه محبت جانده رازی عمر و دای اجابت انما عوده اميد و در است
که در صورت و هلاکت پير و مرشده بذات با برکات نصيب
و غرضت ميرغره همی محمد دولت افراد ادبیت
و تعظیم و مراسم تجلیل و تکریم جایز و مره و عید در که علی الدوام فتح و نصرت اعلام
فلک اقصی نام و تیشتم عتبه علیه السلام پير و مرشد حقيق در جناب انری
عموده ادر آن طلذمت كرماني را نیز خوانانست امید که غنچه تیشتم
مشال قبله جهانی و جهانیان شرف اندر زشته بدریا لغت ساي خدمت چهر افروز
با محبت و سرور و دسار عالی صاحب عطف و کرم علی الدوام بر مفاد فی خیر
خویشان عید و با ایضا با تقایید و شانه زده خدمت بشا برادر
عزیز داشت چیز اندیش اعلان کیش محمد حجت اختر ادب و تعظیم و ادب
غیت و تکریم او انموده مره و عید دارد که چون اندر است با طلذمت سر کلمه

مقاوم و دشمنی است و درین زمان محنت اقراران نمرده جانفروها را که وصول
فیض شمول موکب نفی قرین و لا شای با یمنه و موجود سام افروز گردیده اند

(۱۶)

امید و در است که بفرز تقبیل استن سهر نورانی سعادت دو جهانی اند و خسته بهر
نیت نیت سامی خدمت نبر کامیاب کند با عطا نیت باب به طاعت بر سر خردگان
جاودان نمودن

باور ضیاع فلان بسیار مغرور و متکبر شدیم چون کس را و عالم دنیا اجازت نتواند داده
اندر جهان فعال شدتای داده خدا است که بهر را بجا ریت سپرده بر این تقدیر
را این قسم قضایا بخیر و ضرر و شکیبایا جاره نیست در این صورت مبدول
این آیت رضینا بقضا الله در رضا بقضا داده بمشورت و الشی کامل و خود
مشامل خاطر خویش را به بقای سامیه بلغز باید ذات متعکس میروم شد حقیقی
که سر راه حیات بهر این زندگانی میدان همانست که باید دهند و ما را ازین دافعه ناچار

بجاست نماند و منافذ دارند

حضور است که شتم بر آردی بر اسم نعت و وصول موکب ظرفین بان
سزیه بنی در سالک بودند بگو امر مطاله در آمد و جوی در باب احراز ملامت بعد وصول
سراوات فبروزی است با جوانی بن در مرقوم نموده بسیار موصی است بر این سخن
بدر برفته باید که ما را مشتاق بود و انکاشته بخوی که لکاشته اند از قوما بفرارند
و ما اسم اشتیاق نسبت بخویش روز افزونی شناسد

که در بنون مشتمل بر تردد و جان بسیاری خود و مقام افغانه با عین و ابد است و اعلم
آن کرده تفاوت بنده در سالک بودند بگو امر مطاله در آمد باعث بخوار شدن
از دنیا که آن سرور و معرفت است سامی صدق عبودیت همیشه مصدر تجلید و مراد

فرجام
بوده آردی در خط سلطنت جهان خانی افزوده درین ایام فرموده انجام گرفته است
را بهای عالمیت جاه و جلال باخیزد و در رسیدن مرکب فیروز فیض الفیض و بنای و تزیین
بهم رسیدن باید که خاطر جمع در قلم و قلم فیض باغنه جبهه بدیع انکار برود و لطافت
مارا تا علی حال خود شناخته و در هر نیکو خدمت در درگاه عزیزی اشتباه نشد
امید دارنیم باشد ^{و آلاتی سعادت و ثواب استگاه}

لایزال العنایت و دلائل قابل اللطف و الاستغاثت حجت خانی مشهور
عواطف و آلاتی بوده بداند عرض داشته که شتمی بر خلوص عقیده و مبارک
و تولد نبرده سلطان و شکر وصول نشان علی و خلعت خاص میسر شد
از نظر کرامی که نشد آنچه در دادن مطالبه سرکار بادشاهی و سرکار خدمت کار
معرضه شده بود بجز وضعی برست حسن اخلاص آن سعادت ما نسبت
بجانب عالی زیاده از دست که محتاج با خطما رسیده توجهات ما را مدبار
دو از افزون شمار رسیدن ^{لایزال العنایت و دلائل قابل اللطف و الاستغاثت حجت خانی مشهور}

اكتب بسم الله الرحمن الرحيم
عرض داشته که در جواب نشان سببی در رسیده بود بکرامی مطالبه در آمد و در
که تضمین حقیقت میراثا بر بر و زباحت ارسال نبوده جواز نبوده
می بایست که با ستم نشانهای عالی سعادت فیروز می باشد با یکی از نشانهای
بسیار مانده و کارهای حکمی و اخلاقی و احادیث و احادیث صورت سرانجام پذیرد و در
نشان میراثا مذکور با اجازت ما بر فاصله نبوده فاصله یکبارگی نشان شده
کلمه است که در این قرار با دقت تمام نبوده چون فیض علی رسید
و در این قرار با دقت تمام نبوده چون فیض علی رسید

خست جهان را خانی نادر که نام است ابله بافت تا از لفظ منور بگذرد و تا از غرض غنای
 صورت است این یعنی را در لایس دیگر مودعی والا کردند مقرون بصدرق نمود و با وجود
 این همه احتیاط و حسن تدبیر مردم اجبیه و کرایه کش اگر بمقتضای تشریف طبع جور
 و آذیت واقع شده باشد بنحویکه از حضور کرامت بخواران داده و اعلی در آید بلند
 بلوچ مقدم شسته ان کراکی در شمشیر است و برادرش که در شمشیر کفوت پاکیر حاضر
 نهفت برادر و بی برسم علی الحساب سرکار گرفته نوشته داده که موازی باشد
 و جعل اند شمشیر سرخام نماید و برادر بلند اند که تا کیم بیع بکار برده اند
 مرتبه را موجود و معیاست بوقت و هنگام با تو زک تمام بمنزل گاه عسکر
 قرین رساند درین باب کمال تعین دانند اینست که نام برادر و وزارت
 لایق عنایت والا فی معصوم توجهات حضرت شاهنشاهی مقتضای
 بوده بدانند عرض داشته که ارسال داشته بود عطا کرامی پیوست و مضمون
 به ضمیمه انجامید چون زر بخازانه رکاب سعادت انتساب مطلوب است سیادت
 نهاده قابل الرکت والا متعالی امانت خان از عقیدت کرمینان با اخله
 ماست باید که از آمدن در بخازانه بلاد بی خبر در آورده تنه طلبی سرکار عالی
 از خان مشا را از زود بگیرد و همچنین زر حاکم سرگاه بیامدی توقف و حاضر شود
 برساند و کیل عدل و معلی تا کیم نرسد که بوزارت در کفایت شاه عنایت
 خان مقید بوده پس بلیغ نماید که زر نا محالی جاگیر به هم میرساند و پند و جوان
 میرساند ساین خلف میر و انتساب بان قابل عنایت و آشنای می نموده و سایر

تواند اسیر بماند فدا شد بسیار از این بخت برای مسعود دولت و اقبال یاد کرد
بدو زین زنگ طلایی و دگر بر دست باطن خود نشید مثال با اقبال در خلعت
امارت و حیالات زینت صفوت و اوست منزلت ملاذ محبت و اعتقاد خلدن خان
عائینا بر سر مسند آرای دولت و اقبال باد شوق و یافت ملاذ آرای که سر را به اشکان
جاده است حواله به سعادت غیر منفعت و آن نمود مشکوف طر عطفوت مآثر میکردند
چنین بود از غنی به نهایی نوزادی بر جنبه حرمان موسوم است لیکن عقیدای محراب
روحانی است در خلوت خیال هر جا که نگریم آینه رخ تو بود در برابر من روح الله جانم
قرب معنوی هم زخم جدا نیست اتصال صوری نیز در مان جان شازشفاق که در اقبال
صحنای دوست که از حد گاه در جبهه توفیق زنده بود و بعد آن عالم مسلم را بر این
شده باشد که اگر استیلا و افروخته شود کشمیری که غنیمت را در شازش خوار نمایی ناشکفته و محبت
چندان کرد کلفت بر صفی سیمت که در عالم دیده نای ناریک محمد عباس جبار
متعارف است و اسکن این خانه ناپایه و از با چهار برجه پیش آید در مقام تسلیم و وفاداری
بزرگ تقدیر از روی باید شد باری فلک ستیزه خود را اگر که در محبت و طرازی
بر اند بدو را طاعت است شرف داشتند که تسکین فزای مایه میان باین عطفوت
بر راند مروری و صده آنچه مستلزم فدا تواند بود بجا آورد و هر چه این شود که نیاز
اتحاد یگانگی در فرزندان جانی باین مبانیست و بیگانه کی منفعت و چون از خط و کل
دربار معانی ظاهر کردید که در جبهه خلافت با بخیر و خیر در این جبهه که کشمیر و غیر
بنام نای در میان طر مودت آنگاه شاد و روان اند و خسته که نیست بعد
نیت صوبه دکن آن است در آن
رین ملکالی جنبه
عنایت می توان مسعود و تو که گشت بر سر
خاند

برادری خان عالی شانی محمد خان جویشی بانی است تمجید و رسوم تکلف را کنجی غنچه به
و تقویت نبات و مستگاه در بارگاه مقدس باعث حصول تنهای خویش دانسته
ی آید برین تقدیر یقین که باس و انبیا بکیمت و حفظ الغیب بر وقت نصیب انسانی
شرف خواهد بود و در هر چند گاه رفیع تر نماید طرز مشتمل بر نکات حال خیر مال
حواله و کس در بار کیمت امداد خواهد شد که بحکم آن انبساط باطن و مواد و
از روده آید زیاده چه تصدیه دید

میگرداند که امتداد ایام در وصول محیط شریف خلعت خاصه در این هنگام که نورش
ملکوتی بین آمده باعث نگرانی تمام گردیده چنانچه چشم حیرت بر او افتاد و انتظار باز
بر چند در عالم معینه دیده در از تصور لغات و آمار ویت بر دولتم دست میدهد
اما در وقت و صورت بی در و در قیام و در خصوص در زمان جماعت حساب که بر
و بخامیده باشد جمیت باطن روحی نماید بر این تقدیر مقتضای رابطه و
جنانست که توسط جریان نابره غلام مودت بپوشد نهال این آرزو بپوشد لای
بسته باشد زنانه تو بیالهی دل و جان نیز در استان محبت و کرم به خانم
بناظران خان بخواند و در میان مسکنه خاطر محبت این همیشه

چون خبر صحت و عافیت ذات مصدر حسنت است از چند گاه که نامه نایم نرسید ه
دو کج اردو میباشست و در اطلالت بمیان آمده استخبار احوال خبر نایم پهنه میبرد
در وقت که دست از پیمافتنده اند اگر چه تکلیف ارسال خط و ابلاغ بجام دور
از قاعده دانی میداند لیکن از بیجهت که خاطر بپوسه متعلقی به نظر است اگر از
دلتوازی برین قف پستان اخلاص آئین یاد آوری مری شود و در سلوک اهل معیت
کلی خاصه بخواهد است مستعد تواند بود جلالت ظاهری و باطنی روزی با
مقدورانی چون در بنوا از روی افراد و قیام چکله سرنده بوی
مقدس سید که در ضلع خطا با دایم چکله خور شیر بسیاری میان جنفل قرار گرفته و جمال
که در صولت آن حیوانات قوی پنجه آسیب ندیده و مال ساکنان حوالی آن نیست
میرسد لهذا حکم جهان مطالع شرف ارتفاع یافت که چون زمانی دین بدر
لاهور از همان راه اتفاق افتاده و در باب جلالت را بنکار شنبیل تمام
شیخ در صورتی که در انشای راه شیر ظاهر شود بنفس خود داده
و انداختن آنموزیات واجب قیام نمایند و الا بعد هم بگویند که در آن ماه
به محلی که شیر سایه ربای بجلد افزوده کارش با انجام رسانند
بجای از استیحا قضیه در خیال برده نین عصب
که در وقت باعث کلفت و ملل خاطر می گردیده ازین رنگزد که بسیار عالم
اتحاد ازینج و راحت هم متاخر است که درت بسیار و نمود لیکن چه توان کرد که
جهان کون ذوق بیکس از چندین مصائب ناگزیر است که ری ندر و زمانه
ن

بسم و رضا باید سیمو و بی اختیار مقام اصطبار اختیار باید کرد و حق تعالی کمال
 عمر طبع بآن عمده و در امان ایالت و اعتدال کرامت کند و سوره نوح است
 نتیجه و در امارت سلاطین خاندان ایالت ممالی بنیاده و زنجیره در حفظ و کرامت
 23 ایندی پیشه زو و قو جانسوز و قضا و خورش خان مرحوم مغفور که در ایام ناکامی بر دین
 احباب گشته زنی که سببی در کز سینه طبعی نشی و دقایق غیری چندان بی سبب و سبب
 و سبب که در کز سینه طبعی نشی و دقایق غیری چندان بی سبب و سبب
 که سر و دینار اقبال از بند با ایزد هم گشت و صد حیف که نهال بوستان جهان و جلال ایزد
 نثار هم فوریخت اگر چه غم و اندام این نام حکم که از مخصوص به آن نقاوه و دود و ماضی است
 می آید لیکن محقق اتحاد و یگانگی عالم در دیده و مادرستان بیک رنگ یک نباید و آد سر و
 بر لبه می نبیند و چه توان کرد که این درد و آوار و رابدن تسلیم رضا در ثانیست با چاه طری
 اصطبار باید گرفت و سر بر خط تقدیر ایندی باید نهاد و درین صورت می باید که بر سر نیاید
 فطری اولای برای طول حیات پادشاه دین بنیاده فیض کمر در دست دعا و برشته و بعد از
 بر توج آنف کزین عالم قدسی را بقا که فایده روح داشته از خیر و دفع که مستلزم حال مایه
 است باز خوانند مانند و از بهر دلیری و البتگان که هر را اکنون چشم امید بسوی اینان خوانند
 مانند و از بهر دلیری و البتگان که هر را اکنون چشم امید بسوی اینان خوانند و بعد از
 خوانند نمود که بقای جاودانی مرزات واجب تعالی را مسلم است و ممکن الوجود را باقیست
 ازین خاک که ان ظمانی باید گشت در هر چیز آنچه سالیست سر کردی و بزرگ نیست بهت مجاز در
 آنچه باعث پیشتر آمد و در پی و در حجاب معلی کرد دنیا خوانند بر و ان الله قدر و عزت

آن فروغ ناصیه دولت به پیامه خانی خندان مکان از قضاغ نماید و این معنی موجب شد لیکن
شود و این را رعایت نمودن بمنزله السلام برادرش خبر کلفت از ارکان وزیر اعظم
کرد کلفت بر الواح و لها و دوستان ریخته و القدر بخار که درت بر صفیات ضایع بحبان
پیمخته که قلم در رقم شکبار می شود و زبان در بیان از حرکت باز نیاید اگر چه در این دم
مخصوص آن نقاد و دودمانی مجید و اعلا است اما از اینجا که چنین بلند اقبال صاحب گالی
که گاه به جام وجود شاهت باعث آبرویی جاه و جلال میگرد و ازین گونه دستور کامل
الذات بعد از مانی در از کسوت سرگرد کی پوشیده پایه شناسی است و از کار بر روی
کاری آورد اندوه مصیبت فی الواقع بحیثیه افراد انبی شامل است چون لباس حیات
مستعار است و آس اینخانه ناپید در بنفقه بر چهار فرمان بند نیست ربانی بوده و
و شکایت یقین که آن همه دودمان اقبال محققضای مخزای رضینا بقضا
حضور از عادات عوام الناس و دلستان عرفی رسم باز داشته از هر طول انجایی
جهان باو شاه حله اند که و جاندرازی برادر زار بانی که بر یک سالتت منبت است
و نامداری و زنگ افروز انجمن دولت کامکاری است دعا خواسته روح برشته
آن ریکاری نرفته که روحانی را بقا که مایه شد و خواهند داشت که چاره این رخ
درمان نابیر بر مجز زحای و شکبایی نمیتوان یافت و رعایت به برسانا بنام
اگر از خبر کلفت و الم قضیه جانگاه نور غفران بنام دستور اعظم که عالی را در علم که
شکلی انداخته و نویسد که آه در جگر و نفس در کلو کرده بی بند و افسوس که سرکشی
دولت و اقبال از یاد افتاده و بهمال سرکش می چون جاه و جلال از نوم نردخت

اینجی شجری زند جود منه کنش باد فنا زبانه بکنند از اینجا که بقای دینی مخصوص بتد
واجب الوجود است و انجی ای کاشی تا آنکه همه را از در دنیا باید گذشت در نصورت
ناچار سر بر خط تقدیر الهی نهاده بصبر و تسلیم باید نشست خدا میر که اسرار
شماندن سعادت نشان بارگان ناله اخلاف نامدار کامکار قایم و باید در دست
جشنین زلفه هر آشوب شللی در پیشان این دوست خانه فیض کاشانه دایم نیست انون
اصلی جهانی میاید که طول حیات به صفت غنایت نهاده در خواسته روح بر توج انوار کوی عالم
روکار باغچه نایب مرغ و درشته آید که غلام این درودی در تابوین تلم و در غایت
یافت با هم در بهار با باد و باران سعادات تاب عزت آباب
میر که تا شمع محفوظ باشند خطی که بعد مراجعت از یک مغطه ماجاد در تصویر کعبه شریفه
و بهت روضه مبارک و نقش نعلین و خطی فرسائی ارسل الله بوده در حجت منکام
بعادت زیارت بر خیز و جان افزای و انبساط جادیه در و از اینجا که در جهان خلق و سبب
در معان احباب نالی ترازین تصور می شود و فرستنده نیز توایب عظیم می باید در نصورت بر خیزد
ایام دست از تنم و تلم از کار باز داشته باشند از چندی از تصویریات یا تفکار که در زمان
بر صغیر غایتش پذیر شده باشد بفرستند بر اینست مواد اخلاقی می آیند افزود
فصلت مآب کالات است بلا میر محفوظ باشند خطی که فرستاده بودند
محیط الود را به از شتعال آتش در شهر کشمیر و سوخته شدن مشایخ خاکی خرمش
بر لکاشته استمداد و به ما محتاج نموده بودند معلوم شد از نتیجه که درین دته عظیم مفت
مساکینی رسیده خاطر میرالین ملال پذیرفت چون بر سر ر غمت می توان برود که در حور
چنینی واقعه حکمت انردی چه تمام می کند ناچار سر بر خط تسلیم نهاده سلا جان
از بلبه ناگهان محض مومبت را بانی باید دانست برای نه جلی ایشان بالفعل مودری

[illegible]

فدویت با مشال الادرا لا شرف از روی چند بدوی صوری از کتاب سحادت تعلیم بد
سدره مشال را می شده است مایه میرود اما خدا آگاه است که بر مراتب خبر الهام
بزرگ که مورد تحلیلات ربانی است میرا چون مختلف نماید بود که این دزه حقیر زنده آن چه
مرات میکند امیدوار است که این دو کتاب در حدود الایام بهر یاب سجود مستان
ملایک نشان گردانم ^{در در بر جو قف عرض بنما و کان} ^{در در بر جو قف عرض بنما و کان}
جاده جلال و متعنه ان بهستان سپهر مشال میرساند که شورش اسرار انور فیض
در مطمح و فخر عنایات جهان افروز کاشمش من وسط السعاده و القرم فی العلی
شرف و صلی غر ظهور عطا فرموده نورق عت و اقامه دزه خاکسار با وج ملک دور
برافروخت و از مای استقبالی آداب تا انرا بتقدیم رسانیده کیمبا و سعادت
ایده و سعادت بهایات سرمدی اندوخت و در شکر و سپاسی فضل و کرم خردا که
به وقت و به حالش مشال بنده فدویت بهاسی است جهته نیاز و نیازش بسجود
بنده که برافروخت بنده چنان سلاطین الم بحوری از استعاضه و از حضور انوار
اشراق اگر چه برین عقیدت سرشت بنایت سخت و شاق است وادی مقصد
کج کج نور دیدن میرود و چنانچ بهست و پنجم ماه محرم بدرالسرور برانچور رسیده
و بهست میقم روانه پیش کردیده امیدوار است که عنقریب بهمان درت
عالم بنای جمعه کفر طغی که پادشاهی ملکی شود افسار سلطنت جاوید مال هزاران سال
بر منقارن سانی جاوید بهفت ایلیم فرزندان و تانایان و درختان باوحتی رب العباد
عز و شرف فزونی راسخ الاعتقاد و عا دنا هیه عبویت بر زمین با
استکانت و انتهای موده و جسمی عقیدت سجود و عنیه سدره مشال در
موزه دزه در بر جو قف عرض باز با تمکانات در عالمی بنده و متکفان آستان
سپهر تاملان میرساند که انرا انقیاد بر کیمبه متفاد تمه فاما فدویت آگاه و از برای

کامیابی نه در دنیا است بلکه از حق اطاعت به شرط قبول فرمان خدا و در انجم ویت

بهشتی حصول دوام استیلا م سده فلک احتشام خیاد جاودانی داد و ده نوره
سمت مامور است چنانچه کج کج مارال نور دیده سمت مامور است چنانچه چهارم ماه
سفر ختم بعد بالخیرو انظار بگذر از کبر و بکاره در یاد نریده رسیده بنجر از آفت
عبور نموده روانه پیش کردیده امیدوار است که به پیش انگلی اقبال لا یرذل
بر کمال حضرت والا ای که همه حال تیرویی بخش و معاین حال بنده نای عقیدت اما
که در چند روز پیش خبری از بابای برسد اما میرسد که عیانی ملک
و انضال والا ای که همه حال سرور بخش بنده نای عقیدت اما دست که در چند
روز پیش خبریسم ماه جعفر عکس گرفت از نایب ای ملحق گردیده در منزلی که در روز
اجمیر شده کرونه فاضله داشت با دراک سعادت ملاذت حضرت عیانی نادر
گشت مرصدا از نظر مقدس طهر گوشت و جزئیات پیشکش به برجه استحقاق محبت
و از مبلای مزاج مبارک حضرت کیت منقاد جهان توفیق است که آرزوی کمال
لقای نور آما صاحب قبله آفاق در خاطر ملکوت ناظر تمکن و استقرار در رفعت
خانجهان بهادر بصوبه و کن دستوری یافت در به صورت هر قدر رعایت عالم
افروز نسبت بحال مومنان به دل خواهد شد و بهر به تهیه اسباب و لوازم روان
شدن از حضور کرامت کتبخانه قدس علی زود عنصه ظهور خواهد شد شرافت موافق
رضی از طرف خواهد شد بعد از این بهر به رو خواهد داد و عرض داشت خواهد کرد
عرض داشت فدوی خادق الاعتراف و محاذ فرق عبودیت خاک
دستان ملک شایان نهاده جیبانی عقیدت را بسجود درگاه عالیا بنامه
جاودانی داد و ده در کمال محراب و انکس ربح و قفس طایفان سده و سده

تسلی عاکفان عتبه پیرماس میرساند که بود و فیض آموزان عالیشان آفتاب
لعان که از پیشگاه تشنه شیران کرامت صدور یافته بود کیمیا کلمات ابد و کیمیا
سبابت سرمدی اندر خنده لازم استقبال و ادب کلمات آنرا به آبان بند نامی
این تقدیم رسانیده فایده خلوص عبودیت به جو شکر و سیاسی این لغت غلطی بر
افروخت و رباب تحقیق عمل تفتیح محاسنه محمد ششم آبان و سرودی مغزول بر کشته
که در تجویر منصب و تقانی خدمت باد نشیمن ظهور و بایست دولت خواهی ارشاد
شده بود بحسب امر عظیم القدر که بیغی پر دانه و خدمت خواهر کرد پیش
از روی خدمت و محصور مقدر می منع از خدمت و دام از محال جا که صوبه بنی اشغال یافته
عوض آن از کلمات سرکار قمع می گردیده چون هنگام تحصیل محصول فصل یح
در سیه و و اسالی بر کلمات صوبه پنج - اضافه مناسب شخص یافته بودند
بعد از میل رسانید که اگر در این فصل محال جا که بر دستور سابق بحال مانده و از آغاز سال
تغییر و تبدیل میگردانید در آن محض غنایت است بر زبان الهام بیان گذشت که محالی کرد
عوض درخت شده بریح آن محال بقسم خوب است اطاعت حکم کتب متقا منج
بر جمیع مطالب الهیه کلمات بجا آورد و بر وفق یرایع جهات مطاع و امثال
محال مذکوره را که در سرکار خالده شریف مقرر بودند با الفعل ممل و بحال و شرب
عرض شد ملکان حبیب عقیدت سیمار و بعد سده سده
شال آبروی جادو آنجند و جان مذویت اما می را بطواف عتبه فلک اعتلا
و جلال مایه اندر سعادت و جهانگردانند و ره و در موقف عرض فیض
اند و زانی آنجن خلد آبان و باربان محفل سپهر قرین میرساند که بود و که است
منشور ساطع النور در خشنده سطور فرق عزت و اعتبار بزرده علیین بر

لوازم استقبال و آداب استقامت انرا بدینا بی عقیدت آئین بجا آورده فیصل گذران و چهار ماهه فیهل
 هنوز پیش ندوی والاد رکاه نرسیده برگاه میرسد موجب ابر حلیان القدر و روزمان معبود از
 نظر شریف خراگه را نیند و مسلح ده گدیه و بیه که از مستقر الحلافت ابرو بالا موقوف تا مدتی
 صورت آباد مانده بعد برای سر انجام ارسال مسلح مذکور نزد لان بیایم فرستاده بمحصد مان
 اینجا آید تا مکید نوشت چنانچه بیست و دوم ماه فلذی روانه حضور بر نرشد و سوار مسلح مذ
 بخاطر آنکه از محال جاگیر نزد ندوی بار و دو معلی رسیده بود آنرا بطریق ندوی معبر اطلاع
 عرض داشت ندوی را سنج اعتقاد محمد حبیبین عبودیت با شفا و تقدیم
 سجد و سه رده حماس نورانی جاودا گردانیده و چشم عقیدت را به نقشه خاکستان
 فردوس آسای قوتیای سعادت مدجهایی کشیده و زره و دراز حقیقتی شکانت و شمار
 بجای عرض شرف اندوزان بارگاه ملک شهباه و مقتضیان نور حضور قدس طهر مرسانه
 که دو نیز نور عیسی و منسور لاج النور نفسین کسور نزدیم ماه ریح انانی بر تو و صولی و شرف
 موصول بر نرفت عبودیت و افتخار ندوی جان شمارانده اشت لوازم استقبال و آداب
 استقامت آن دو حرز گردن ارباب است و همیکل بازوی اهل سعادت جدا جدا آبا بانی شهادت
 عقیدت سیمجا آورده کلاه کوشه عزت و اعتبار بر ارج فردان بر اثر خفت و آبادی شکر و
 سپاس غنایات بیرون از دم و توجهات افزون در قبایس روح و روانه که حلاله خلقت
 بین نوع از نیست فدایی پیش باب جهان عالم آساخت نقل حکم کینه منشا
 بجنبش از نظر شرف گذرانیده و در بوقت آنکه بموجب استفسار و درآمد بقدر فهم و
 استعداد موضوعی اندکس گردانیده و عرض داشت که قبل از ورود کرامت آمود
 نشانیه عالی موجب برینج جهان خطا نوشته تیار داشت از آنرو که بدین مقدم
 غلانی متضمن مطالب دیرم بود ارسال درگاه والا نمود چون در باب شهاب بر سر

بود در قبول و کلامی سر که در بعضی والا رسیده بر زبان الهام ترجمان گوشت که فلان
به کام حضرت آسمانی رسیده که این برکت به سوره سانی با و کمال مانند برای تقدیر از جایگزینی
برخی آیه انقدر مردام تنه از جایگزینی که طلب و کلام سرکار والا شای و در سر باد
مانده است ان الله در جای مناسب خواهد میکرد فلان خود را و این اقطاع سرکار
واقع صبح و خورشید است که بدرگاه عالم پناه فرستاده بود و محض کفایت کجای رسیده
امید از دست که از پیشگاه فضل و کرم خورشید است تا خیره و نشان عالیت آن
او مرتبت شوم و این و خورشید است و در دست نهاد عباد زبانی طاعت
و انقیاد بر کاران ارادت و اعتقاد در رفته و جیبایی عبودیت نهاد عباد زبانی طاعت
که از عیبیه سپید برافروخته دره خال از خفیه استکانت و استیال عوقف
عرض جانشیه نشینان بساط سلطنت شاه فرود کسی بهار و استکان سده
نشان که به نامدار والا میرساند که در دزدیم ماه جمادی الاول بود و فیصل آمد والا
منور ساطع النور متفطن بشارت سعادت انتحالی انتحالی انویه اقبال طرز عیار که
و بهره وری بهریت او از مقصد ایجا کامیاب شرف و افتخار با و ج علیان برادر
و در کم استقبال و آداب تسلیمات آن که به این نمون آیت رحمان است باین بنده
عقیدت الگین بجا آورده ماهیه و مرا مانده نیست این بر سر بود شکر کس عباد است
بی منتی خردانی نورانی خشت از پیشگاه مکرمت و افضال امر و الا اشتغال
بجز نفاذ جو بسته که تا تواند از راه عیال سبیل الاتصال ارسال نماید و کیفیت جای
سرکار و المقدار که در هم بر هم محاسن حقانی محاسن میرسد که هر چه در حق تعالی
کردانیده خدای کند که تفادیه و نقصانی بمان نیاید و برین و در این سلسله است

کتابی سر
حافظی قد
سره بالیده
و افتخار

در ماده رسانیدن از بر کافیت اختیاری بر کمال در پیش دارد لیکن فرستادن
خزانگیست بطریق هندوی بنابر فتوی که در چند گاه در اعتماد حرامان راه یافته
تیمار دین وقت تمیز است که یک لک روپیه بالغی بفقیر بر نور فرستد و در حرامان
موسک اقبال نشان بچکس نوشتن هندوی را چنانچه مقدون بصحیح کار نمی بیند
اگر جمعیت از رکابش دوزی مایه گشت خود و زود با بنی برسد بید نخواهد ارباب
مطلب موجودات خزانده مصحح بطلب با احتیاط ارسال دارد و حقیقت قبول و کلامی
سرکار رعایای متعالی اینست که امسال در اوایل سال بلبت بارش باران در
اکثر محال آفت خزان رویداده بعد از اعمال مان فرستاده غایت خانی محمود
نبرد است بلکه نسبت سابقه را بی نظام ساخته و در تشخیص جمع و تحصیل مال تجار
سمیه و کومای دوزید و چون خان قیام فصل ربيع بنیاست تنگ بود و غل و
و نصب عمال در جهان هنگام مایه دخی خود با انور در فصل مذکور همان جوامع
را مسلم بر قرار داشته تاکید می دهند بی که مشکوک است دانست بک بر دوز
انندی فصلی در بعضی محال تنفیص که در فرزند کانه بعضی والا بر
اُستاد و در بیان دیگر تعیین نموده در حمله اسلام آباد و غیره ذالک نیز غنچه
حاملان کار آمدی مضروب ساخته صورت حال برسم اجمال با سر رشته جمع و
و لم یصل بعد انجام و اتمام تحصیل محضد خواند سرد و در تحقیق و تنفیص عمال
سابق و باز بر سر و بازخواست مال سرکار قبض انار و انشام مهمان اعلام
مسائله حتی المقدور جمع و فور کای آورد و خواند آورد و در میان اقبال خواهد
مال رسید و درست که در سال آینده و فصل و گرم ربانی فتح باب سخالی بنوی
عطا فرمایند که نزول باران بر سر شود تا مزید آبادانی بحسب خواستش و در حاکمان
بمنظر

جنه طوبه آورده با فروغی محض لا اله الا الله فی آفات سال گذشته صورت پذیر شود و بدین وسیله و وقت
فردی بود اسن مکتوبه بایامان محض اعطاء و اجلال کرد و افتاب سلطنت ابد مقرر بر
ساکن آن روح ممکن نوزاد سال تابان و در خشان باد آید
عوضه آملان فوق عبودیت بر زمین خاک ری بالیده و جیدان عقیدت خیا و بند بر نفس
کرد اندیشه دوزخ و عرق شرف اندازان محض سپهر زمین و مستقیمان اعظم است
آیین میرسانده اند و در کرامت امور منسوب صاحب انور سعادت کجور با خلعت فاضله
نور تابان آفتاب و اعزاز و زره حقیر با و از انوار رسانیده جان عقیدت آمار از نکتب بالا
نوازم استقبال و مراسم تسکین این نوبت طبع و عطیه میرجا آورده در شکر و سپاس عنایات
عالم آری و روح و در اندر که شرفه است و انفس و امان است فدای آستان خود و کسی زان
صکرتان عبودیت باینرا کامیاب غایب کرد اندیشه که تا جرح اطلالی دور دور و زبان کردی
را نبات و قرار است استقامت بهار جاه و جلال و انقباض حشره سار فضل و نوال حضرت الانبیا
افزودین و دنیا جمن میرا محبوه جاد و عطا باد بختی رب الشرق و المغرب خانی النور و السواد
یرحم الله منی کمال آینه و انبیا و مرسلین و اولیای الهی و فدوی صادق الاعتقاد بعد ادای
مراتب یمن بوسی عتبه آسمان و تبه زده و در بجز عرض استاد یمن موقوف عطمت و اجلالی بایران
محفل خود و کس مثال میرسانده کنان نالین فیض ترجمان با خلعت مرحمت طار در کمالین
جان نوازی و سرافرازی کمترین ندر بیان در بینگاه فضل استنان شرف صدور یافته بود کرامت
و رود سعاد عطا فرموده فرق عزت و اعتبار احقر با و علیان بر نواخت نوازم استقبال
ادب استیلا و تقدیم رسانیده در شکر و سپاس عنایات تقفدات عالم افز و زکرة فزون و نوا
قیاس بر و بیرون از احاطه ادراک مختصر این جزو محفود جان و نوا از خلاصه خلقت بیخ

و طایفه فردیت در بسند باجا آورده و در محبت عرض جان و جلال و بوضوح شهبان
عقبه سپهر آسمان و متکلفان آستان فرد و شرفش از میرساند بهی تکلم محبت آغاز سعادت
و بجا که سامع زمان فرزند از نصبت چنین سالک به مبارک مبارک شایسته زاده مالا مال محبت سرور بر
مکین و مکان بحث به تکیه بر نه اندکس هم قرین فردان غیا و نور بود و مشور لایح السور بسطی بخیر
فیض کجور خلعت فاضله این چنین مشغول دست نورش بر سر و در شرف سر با انک فردی
جان نثار کشیده و در زم استقبال داد و ایستگاه از این تقدیم رسانیده و عین عقیدت را
بجو و شکر و سپاس بی محبت عظیم و در شرف بخشید آید که جان فیوضات روزگار جاوید
از این خصوص این سال خجسته قال تجا بدات این در متعال نخستین بر ذرات قدس صف اول به
بر احب و سلطنت ابد النعمان فرخ و در خنده و مبارک میون باد و در شرف ایام حیات سماوی
بر کات صفت بر در شرف عالمیان با مستد در مان جلالت عمر خضر تو امان شود و عین رب العالمین
از این دوز و در محبت عرض آریان اقبال و مخصوصا لایح السور بهیست شال برساند که مشور
ساطع النور لایح السور کوناه صیده و الایس نکارش خاصه اقبال نشان در خشان و سر
ش نقد به تحریر قدس بر جهان فردان بود بر توره و در سعادت نمود بر فرق فردی
جان فتن است مرسم استقبال و ادب تسلیم انرا باجا آورده روح و در و انرا در جلالت
و جود نیی نوع ان است فردی تحریر علم حرکت میان سخت و در شکر و سپاس غنایات
بکران و دلالت ای داد و ابر سپاس شریف تفقد است صفت علم بنای عرق بنای حیات
و جنت عمر بر زمانی دارد و بدون قرمانی در راه عبودیت و جان فتنی کردن و در طین
عقیدت بهیچ گونه نمیتواند برآمد شرف و در لایح السور عوام و الطاف فردان از زم
و قیاس برگزارد و در لایح السور میسازد که مشغول لایح السور مطلق ملای و

لایح السور
(29)

مستجابی تنهایی این بنیان خام اقبال و مقبول و غرض قدس کفایتش دست در پناه لئال
که جان عقیدت اشغال نماید بر کثرت روی مثال باد و دزدان سعادوت اقبال بر تو رود
فیض آموخته افکنده فرق شرف و افتخار دزد خال رنبد و علیان بر افراخت نور مستجاب
و ادب شکایت از آریا بانی بنده های فدویت آماد داری محو جیبانی شکر و سبکی به سجود
این عطیه عظمی هم بهت کبریا و آریا بانی ساخت حسن خدمت و خویا اندر نیم دین عبودیت همیشه
اگر در محفل جاه و جلال غرقبول باید سر سرازیر برکت در نشاندیدیت مواد پرورنده
وادی جهان بانست و دلداز و دجوبی بود و ذره ناچیز چه آید که نگاه التفات عالم را
شاید لیکن ذات اقدس شخص متدلسس شهید یارن والا شکوه را فرو غیبت از جمال با کمال
حضرت الهی بر نصرت خواجه فیضان لغت و رحمت عالم از سجاده کجیو رسیده غرض
و علامت بر وقت سالک کافه انام میگردانند فضل و کرم جناب از انانی نیز بهیچ
منوال جلوه ظهور داده تشذیف قیاس به بنده های اعتقاد نهاد عطا فرماید مانا که در هیچ
افضال فضایل خلق احد که عبارت از رحم رحیم دوست غمخسره باج گاه سپید چادر
بنده محضه شست فدوی عقیدت نهاد عماد جیبان صدق و ارادت
نجات پنهان فیض نشان نباده و روی عقیدت بقول اقبال مقبل و کعبه حاشا عالمیان
آورده ذره وار بموقف عرض طالبان رسیده آسایش و عافان عتب سبکی کن
برساند که نشود لامع الطور کرامت کجور که سر باخود افشانی بدیضا و بغیبه لکاش
دست مبارک خورشید ساینده حقیقت نماد و داشت بر تو رود سعادت نمود امکان
شرف و افتخار افزون در اندازد او نام و افکار رنبد خال و عطا نموده نواز مستقبال
و ادب شکایت از آریا بانی بنده های فدویت آماد داری محو جیبانی شکر و سبکی به سجود
الهام الهی نسبت بحال عبودیت اشغال چهره افزوخت جذبان بر خویش با کعبه در بر آری
نخجید خود بخنده محمد مقیم حکیم رفت و احکام قدس کفایتش خود حکیم نشاندید ظاهر نشاند

که این

که اکثر او به مطابق امر علی بن القدر بیشتر رسیده و آنچه بالفعل حکم شده به سرعت سرانجام داده
می فرستد چنان برین دگرگی رسد اندکالی را در دانه نموده و در وجه رام عطار به در الجلافت شاه
جهان آباد نشستی و الا قهگاه در باب هر چه مامور میشو و شایر جهان در سر انجام و از نظر آن پادشاه
سر خیزان و جهان اندیشیده حتی الله مکان تقصیر میکند و غواپد کرد انتظام امور مضائقه
حضرت ماموره موجب بروی جا و آید البته لازم خلوص بیکجای آرد و غواپد آورد و نشان
عالیت آن که سابق بنام گمتری بنده کان غم جدوری یا غم بود از نظر آندس اهل کفر زانیده غصدا
که در جواب آن رسالت اگر شرف اندوز مطایقه دالالت به پادشاه بهتر و الا غلامه مضمون نشستی
که حضرت که با خدیو گیتی خداوند فرمودند که فرمان تو آمان و جواب مطلب تو در این نشان
مصحوب قریب خان صادر میشود و انصاف بهر سلطنت و جهان ندرای ابد الی مرتبان و در خان بالا
عضد است زده و در بعضی ایستادگان موقوف عظمت و اجلال و بار یافتگان
به پناه بهر سلطنت و جهان ندرای مثال برساند که نشان عالیت آن قدس تحریر خانه اقتضای
تمثال بر تو در و سعادت اسود افکنده فرق عزت و افتخار زده خاک را با وج و قیام
بر فراخت آئین استقبال و آداب مات آنرا می آورده و بجنسی از نظر اهل آندس گزیده
و در مرتبه بمطایقه دالالت در آورده فرمودند که فرمان وحی تو آمان و جواب این مطلب محب
قرارداد خان صادر شود حکم محض خان را وی نماید که همراه مورالیه برود چون انصورت
مکرر بر زبان الهام ترجمان جلوه ظهور بجا داد و در بوقت ندوی معروضه شد اگر بر درخت
حکم شده که خواهه محوله می باید فرستاده التماس نمود که چون بنده خانه زاده است و فرمان پادشاه
و مدتی خود تشرف اندوز خدمت حضور گرامت گنجی بوده و بدین شایع خان در بنده
استان عرض نشان جان شایر گردیده برین تقویر بر قبول حکم غلط و چه کفر دارد و در این
مذکورات انار کمال انبساط از چهره جهان افروز مبارک نمایان بود و بعد از این به تمام روح

ظاهر از حدیث عقیده و اخلاص نسبت بجهان عالم آتیم که علی بن محمد و مقالات شایسته
 بطریقی تفسیر مقدس رسانیده که در دیگر جای نیاید مثل روح القدس که در این قسم صی او ای نماید
 چنانچه خلقت از روی میریاد و فرزندان عنایت بکرمش را الیه رجعت شده و در باب تکلیف کارها
 در پیشگاه خلافت تأکید رفت که از دوبرکات بفرستانت است بساند و ماندن محضی آن
 بود رعایتی معلوم در هر بنده ظهور در آید از قبل ماضی الله فوضی کردن و است عقیده است
 در راه کار خانات اتمام تمام دارد و لیکن مقصد بیان حاضر نیستند و کار خانات متفرق
 اند بر حال قد غنی بکار برده هر چه در کار میسر و در تمام داده ان الله بی هم در آید بسیار
 فرستاده حضرت و الاشیای بتائید الیه علی الدوام چنانکه باقی باقی بقیه بسیارند که
 منشور ساطع النور معنون بخط قدس خط که هزاران جان کریمی ندیده حروف و نقطه ای با
 تفسیر کیفیت استقبال فرمان لازم الامثال که با هم محض و محض الهام از پیشگاه حضرت
 تا فکر که محل در دو فتوحات سبحانی و مورد و فور تجلیات ربانیت سر بر زده بود و بر تو نزل
 موصول انگشته فرق عزت و افتخار این ذره خاک رباعی علیانی رسانید هر چه استقبال
 و ادب التماس انزای او درده مطابق امر جلیل القدر از خط اقدس علیه السلام گذار اند حضرت
 و مورد و فور تجلیات ربانی است سر با آن صیغه قدس بیان ربو الله مطابق خاص در آزاد
 اختصاص خواهد نمود و در شد حقیقه سید شمس لکیم و مقدم بر او و بیست تفاوت
 تبدیل جاکر صوبه بنیاد نموده که از ابتدای فعل خیر و تفسیر در بر سه تن گشت سبحانی
 نموده که از خزانة معانی گرفته بر کافیت انتساب است و چون نسبت فقدان از زود
 حضور است که بر سر نشاند بالظهور چه خواه منیع مذکور و خزانة آفاده گرفته جمعی
 را تعیین گشت که جلد ستایش شافیه بدر فی جمعیت فوج جباران با احتیاط تمام بیا رنیز باد

(31)

ازین جبارت را خلف طوقه ادب الله به عاظم منباده انما بیعت و غایت بر مفارق خدا
حاضر غایت به کسرت با الله عاظمه شد فردی صادق الاستعداد و بوسیله روح عبودیت
دوره در موقف عرض بار یافتگان بینگاه عظمت و جلال متفیضان است فلک مثال
برساند که هر چند از روی فردی التزام بر کمال غیرت فرجام بود اما مثال امر لا قدر زویر
حصول سعادت جاودا دانسته بعد از خدمت از جناب تعالی دولت باور که شرف طلعت است
سیا منصفیه کردید غایت جلیل فرقیه کمال است بذات قدس صفات حیات و قبله و دنیا
مورد و باب مصالح مهم از روی مراحم بکرانی فرمان رفت که هر چه در کار باشد الهام نماید فرد
بعضی انوار اعلی رسانید که بالفعل الله از معابر و ممالک و باو پیچید و در است که احکام است نظام
بعد غنی تمام غرض دو یا هر بر زبان الهام ترجمانی که نیست که درین دایره تأکید که باید کرد
ظهور شرافت و نیکو صورت داعیه آن بی ادب با بیچاره چنانچه در حضور کرامت کجور ساطع البور
شده بود که او را به کرات یا راه ملتان عزایر سمیه و الحال بر زانگی خاطر ملکوت ناظر جهان
است که عالیا بسمت ملتان یا راه قندهار که ز راهی در آن کوه رفته بود مرحله چنانی شود
ازین رکیز آگاه بوده آنچه در باب باید کرد آن در اتباع خلفت غلیجه لعل در آن رند
ازین هر چه روخواند و او غرض است خواهد کرد افتاب سیم سلطنت جاودانی ظهور باد
الاست خرق عقیدت با ستمیلام سده سدره مثال بر افراشته و جبین ارادت بسجود و سب
عظمت و اجلال نورالین حسنه مجتوف عرض بار یافتگان درگاه عالم نباه برساند که هر
اصل مضمود و سرایه پیرو و فدوی بآن باز بسته است که علی الدوام با قیاس است ایضا
حضور ساطع النور شمع سعادت حال و نالی برافروز و دیمه وقت با ستفاده التزام بر
آستان فردوس نوآمان برکات دینی و دنیا در راه نرفوز و لیکن بنا بر استحقاق تدبیر ضایع
و سخن آرایان جاه و اجلال الم دوروی از بساط فیضی مناظره تنی برداشته بود و بخت بر افروز

ایام دولت ابد مدت و اعتقاد اعلام فتح و نفرت اشتغال دارد و تقدیم خدمات مأموره
بمناسبت عبادت انبوی الهی و سرانجام معاملات و بی باقی بیگناهیات حتی المقدور سعی
موفوقه و اهتمام عام بجای آورد امیدوار است که به استیاری تأییدات همین مقام شریف
کاری اقبال عدو مال اعمی که تمنای فدیایان عقبه اعتقاد و اجملات است از عمل بطن
ممنوعه ظهور آید لکن آنکه احشام عالم بنای بزرگان سال جهان افروز را عرصه است
فدوی نهاد نبوسیده است اخلای و ذریعه درستی اعتقاد و جوتق عرض شرف اندوزان
آستان سپهر توانا میسر اند که چو اندر از زمان حرمان ملازمت دالابر خلاف تمنای
نبدای ارادت ادا بکمال تطویل انجامیده اند ازل عقیدت منزل را خفقان بی از
بمیرسیده و حال بر اینی کشیده نمیدانند که این شورا به ناگوارگی اختیار از جام ناکا
میکنند انتظام سرخوشیها گامیایام سابقه است که چندین از شرفات حضور محض
کنجور نور نبور بوده سرمایه بهجت و سرور کعبه به باب مقدمه خوشد یا لا الهی که بعد ازین
بموسط طبر بایان نرم ضروری نصیب آرزو مندان تقبیل رسیده مثال فرزند
که از این نامیدی لایق پیشگاه ادبیت توقع ضامن است که اگر باطن مطلوب حریفان
جانتانت عنقریب از ممکن بطون بمانند ظهور طوره نماید تفصیل سوانح مذکرات در بار
سیتی مدار چون بیام مودعین سامع جاه و جلال بی کرد و یقین حاصل است که هر چه اصلاح
دولت جاودانی طرز زوده باشد بر مراتب باطن الهام مواظب به سبب عایت تقدس و نهایت
نشره از ضادی عالیه بلاد اسطر نشین پذیر است پروانه زوز خواهد شد و در نیصورت عرض
استدعای بنزل توجه در تحصیل امور رضیانی نهایت تکرار و التماس به عائی ختم خود
حسرت بر سکون بالوزار ما بچه اعلام خطر اعتقاد و اللات بی عجله الدوام روشن و منور با

ایستاد بای موقت عظمت و جلال و بایافتگان انجمن خلد مثال میرساند که منشور لایح الخور
 فیض کفخور در زمان میمنت اقتدر آن شرف و رود دولت بود و بخشیده فرق غرت و افتخار
 دزه خاک رابع فرقه آن برافراخت و رسم استقبال و ادب استیجات انرا بتقدیم ^{باید}
 و بخش در نظر اندر علی کدر ایند قبله رینی سکه امیر جلیل القدر کرامت ظهور یافت که
 برگاه ریایات عالینان نفیرت آیات بکمنزل از در انجمنه جمیع نزل اجلال فرمایند
 فدوی بتحصیل سعادت بقبل آستان سپهر نویمان مستعد گرد و اگر چه آرزوی
 سرشت همه وقت جنبان بوده که بدوام القرام رکاب بنیازی ماکا میاب برین باشد
 اطالی که نهضت اعلام فلک احداث نام بایمجد و مسعود و غوده داعیه داشت که چندان
 منزل استقبال نماید لیکن امثال امر شرف باعث بهبود جاودا انگاشته حاجی
 عبیه الله که بغیر میمنت زمان بوس عبیه و الا بکری موبط طغوزین است بمقتضای
 سلیقه و کال عقیده بر خصوصیات کلی و جزوی در بار کیسها مدار چندان اطلاع
 که از دیگری نیاید صورت حال را که اینیغی موعوض پیشگاه جاه و جلال خواهند برداشت
 افتاب آسمان سلطنت جادید مال هزاران سال عالم افروز با
 رستاد بای موقت عظمت و جلال و بایافتگان درگاه سپهر مثال میرساند که بورد
 فیض نمودن عالینان فرزند عنوان شرف افتخار جادوایانند و خسته و رسم استقبال
 و ادب استیجات بتقدیم رسانیده و یکبار شهری برای نذر حضرت جهان حدبو

الصلح بین و دنیا تمایم بر طبق احکام کتبی از بیاعتبار بود و کوفائی اندیشیدند قبله جهان سال
زنان نیکبای گریه در گاه دوری خوری از لب و سلطنت ناطق اختیار کرده و مسکن
غیر دینی از یاد بی رسیده و عداوت به حال است که سبانه در ذکر رسانید تا خواهد بود
نظریات و ولایات بی بود اما چه کند که در جلوه اخلی و در سال مبلغ بی رویه که قریب
به ماه ملاذ که کار عالی سعادتمند و خوشی طالب در سر کار خاندان شریف غایب شده و در
سنگ خاک که رخصت در دو ملائیس نمود و مندر نیتاد با الفرو رت در باب حیات لطیف
بر کفایت دور و نزدیک که در باب تحصیل و در سال آن بجز در رسید در و کب ظفر قرین
تا کینه بر کینه نوشته بود اتمام مبلغ بکار برده بآن ابله از بر طبق خودی و از خان مقبر
بسیار و محبت شایسته که از آن در محافطت تواند آورد و همراه نداشت اندر مبلغ از آن
متخواه و در آن که رساند از حضور سال الزام آورده بودند نیز در وقت بوجوه نیت
و قریب بعد لکیده بود که در خانه واقع دار الخلافت شایع آباد موجود ماندن اکثر نیت
بعد از از منصبه در آن که همراه حاضر بودند و آن ساخت که سرعت و استعمال برای
و جمیع رسانند و حقیقت لکیده بود که کثیری خانه چهل کتوب بر پایی دستور در حلی و دولتی
مستحق الخلافت که آباد موجود است بمقتصد بان چهل سلام آباد قدغن و نیت
محمود بعد از فوج در آن نفر شدند که از زمانه قدیم نذر میرسد همراه خودی آورد و لا ینا بر
و خود تنها التزم و دوم سبه استان فردوس نیت که بر جمیع مقاصد صورتی و معنوی فرج
میدانند از جناب آید و سوری خواسته بتقبل عتبه طلب که با حیا بیکر در زمانه قدیم
بستر خواب رسیده در باریکات حرف اخی و محلات طلب و نیت که نیت و نجات شایسته
و غیره و آنکه اتق از شد و احوال الانعام و بول خواهد آمد که نیت و نجات شایسته

33

خروج

بای عالی نسب و ملائکه و حقیقت توجهات سرکار فلک احتجاب تنزه نقاب درام
برکات و دیوانان عظام بقاعده و دستور بقید کتابت آورده بعضی مقدس علیا مودود
اند و بنده برای تحصیل وجه طلب و جمل و نیاید بعد عرض شرف اعلیای بروج برین
جای قطع عداوت شود مودود و در شیت افتاب عالم سلطنت جاد و اطلال از ابد الهم
بر مغارق ساکنان ارج سکون تابان و در خندان با اشیاء و حیوانات که چون بوج
آیه کریمه ان الله و انما الیه راجعون باز نت پیسوی اوست غریب حل جلد الله
ظلال علی حمت و العفون رخت هستی از مقام این پیچی سرای بر بسته در زنگار
تقدیر خرامید ازین مایه خاخر اش به شرح دهد که چشم مصیبت بین بند بای نید
این چگونه شکبار شد و جلوه مقدر در بخون آغشته گردید با اطلال یکدیگر و ضد شمشیر
را سوخت و یک خم نبرد دل مجروح است و چون فرویز اندوده و غم با لطفای حرارت
ای الم نبرد اخت ناچار بعد ادای مایه فای که بروج بر فتوح آفرینگری عالم جاد و
زبان عبودت با نر ابد عای طول بقای ذات مقدس و سحر خفیه که سرما چایان
و جهانیان دیرینه زنده گانی زمان و زمانیان عالمت سعادت اندر گردانیده و بر
خط فرمان ایندی نهاده آمد و بر چند بر هم بود در زکار و در مقام وقوع جنبان امور
مقداس سکنه اوجاع و در بی و آباء و احادیثی که در شان خبر گزینان وارد است معجزی
نمید می آید لیکن این ایچ خواند ادب چه باراک در پیشگاه و دلش آموذ عقل کل
و در شان و فرمای خد و نند آن موفت الهی سان مغال بر کشاید و در دنیا که اصل حقیقت
علم کون و خسر بر خاطر علوی خاطر در قبل علم حضوریت در بصورت نقیض حاصل
که در بیرون طفا و حرارت این قضیه نامرضیه که لازم طبیعت بشریه است بر

مستند صفات ملکی خود بود و در مراتب غیر حقایق تصویر عکس بر نهاده باشد تا بداند که خطر جایی
 سبب نماند و حتی عرشه از آب عا ای ساراف تا به حضرت ولایت بی تا انقضای زمان بر مفارقت
 عالمیای مخدوم و مدو بهای است و بسیر خلوص عقیدت و در پیج رسوخ و اودیت ذره دار محو توفی عرض
 یا نشکانه محفل خلد شمال و مستفضان انجمن جاه و جلال میرساند که دو سیکر نور یعنی دو مشهور و مشهور
 رطوبت ریش کجور یکی بتضییع طلب خلد و سپاس و شکر آن روح حق حقیقت بی سرانجامی صباه و انکار
 مساعده از درگاه جهان جهان و بی مشتمل بر ستمایه حاجی عبد الله در زمان سعادت اقتدار
 شرف و در عظمت امور و بخشیده تا که توفیق و معانات فدوی با وج سپهر برین افرخت لوازم
 استقبالی و از آب سبک انرا جدا جدا بهر ابقیم رسانید نشان عالیشان اولین مجتهدین از نظر مقدس مطهر
 کند را چند بعد مطالوع و الا بر زمان الهام ترجمان گذشت که خزانه جیزی موجود در بی احوال عرض نموده
 که فصلی خریف منقضی شده و از محصولات ریح قدری بخریم رفته بایقی بنور نرسیده احوال
 نشکر منقول بر بار بریشان و اضطراب در بحال انجا میداد اگر غایت کینه افروز حضرت منشی
 حال پر دازند و کار دشوار است و بدون از بار بردار حرکت و اقامت بر بنده نای خود محال بود
 چون این مقدمه بجز صفا اندک سویت حکایت که صدر اس است سرکار بادی بطنی مرده
 بگردن باز معروف شد که جاگیر نا صوبه نیازی خریف قرین سال حال تغییر شده و عوض آن در ریح
 تن گردیده حاصل خریف قرینیت لکه رو به که در سر کار معلی طلب است و در وقت
 مرخص شود سباه و شکر پیشه فی الجمله لکن پذیرد و الا تفرقه تمام در سبک جمعیت این جماعه
 راه میباید فرمان رفت که اسد الله قاسر رفته و فرستادن ملا خطه نماید بعد ملا خطه خان
 نشان را که بر وجه شخصی اندیشه غرض خواهد کرد و سپاس و توفیق در سر کار خلد شکر گذشت
 فرمانش بر نواح که میسر بود خواهد فرستاد چون بحال جمیع حال جاگیر تا که بر تا که نوشته که انجمن
 پیش و پس ریح به تحصیل آورده باشند بر غایت و استعجال کمال تقبیه و حصول نفع از در و در و در

34

[illegible]

یکی از خلیج جلوه سبحان داده بر زبان الهام جان صادر شد که آنچه در دبر مرد ما صورت افش
 باز نموده و بر لوح حشر و آنکه در این دو دمان سلطنت کمال غایت نقش بسته جان در قسم
 است غایبات اندکس مالیت با آن زیاده از دانست که بشیر و در آید و چرا بنامش که در ^{الغای} حقی
 خلقت مجازی ذات قدس نهاد است لیکن بعضی مقام که خلاف بر اینج کتب متفاو عمل می
 آید و بعضی از طریق حرم و احتیاط و در اینجا بداند و ضرورت که چندی باین ارشاد و بدینست که
 با حقیقت بدون محبت مرشدانه اصل و آسوس نهشته باشد بر منطبق و حی جمال
 شرف بیانی بدید و یا جمله و از آن آثار و احرام و الطاف خروانه در کلام علم ظاهر است
 بر آنرا به آشنافت و فروید و سوزی یافت که بفرع علی در آرد که درین ^{کلمات} کلمات
 عظمت سماء محض شفق و عیان و طوفت است جابر مذکور باید مکرمت و انفا
 همان افروز در امر و کلمات بدستور عشقین سرگرم گشت این و متعالی تیغ و فیضی زنجیر
 دولت جاد و آطر کعادین عقیدت کشی که آرزوی منته تقبیل است سید نورانی
 است شرف اندر ملازمت و الا کرد نام ظل طلیل حضرت عالم بنامی هزاران سال غلبه
 باد ^{بجانب} بجانب برادر محمد موالدین برسد که گشتان عالم
 مرعت تر جمایا بر دم لطف غیر قدس خاد اقبال در این نگاه مکرمت و افضال و حدود
 یافت بر تو و در فیضی خود اعلیٰ فرقه فخر و مبانات نیارمند بر رده علیانی پیر فرشت
 نوادم استقبال آداب شامات انرا بجا آورده امر عالی جلوه ظهور بخشیده بود که این ارادت باین
 معامل بر کنه جلال آباد بنویسد که عجا صفر میراثی سر کاه را بر تو فرستیم و در دنیا و آخرت
 و دیگر ضرورت با بره خود است باشد بملک اسکان بکام در دست خداوند لا اله الا الله تعالی
 بر کنه دارد که بیایم نگاهند که بره بر سامان مذکور را ضرورت کار باشد بر سر راه خدمت خود

بدرین پیغمبر تکیه متواتر می نمود که توقف و تاخیر نمایند و حبس شود و این
سرانجام داده عنقریب سال سید و چون بمقتضای صفت نبی که تقدیم خدمات سرکار شود
خود می اندازد امید دار است که بپایان دستور بالفرام فرمایش خصوص سعادت بخیر می رسیده
باشد

عقیده نهاد دزه و در توقف عرض شریف و زان محفل اعتلای و اجلال می رساند که در کتب
ادای آداب و نسلات تنبیه جبار کباد ولادت با سعادتش هنزاده و الانبای تبار که بجا
کاشن مقصود او بکا دولت خدا داد و جیره افزون حصول تنهایی احباب سلطنت ابدینا
است زبان عقیده است بیان را کما بیابان میگرداند که حق جل و علا تحتان عظم و تقبال اوز
افزون را بساودان برومند و سرسبز دارد و نوباوه بوستان و ایت و نامدار بر از سرسبز
خورشید با حضرت و الایک و صاحب بنان قبله دین و دنیا کمال عمر طبعی رساندن در محضر
محضان با خلعت خاص که در بنیتگاه لطف و کرم و جود و درود فیض نمود عطا
فرموده سرافرازی و سر بلندی بخشید آبان استقبال و مراسم گذشت است انرا با این
ارادت آما و تقدیم رسانید و در عاده مطالبه سرکار با دوشای بون عنایت الهی
الرحمانی سیر موفوره بجای آورد و آنچه روینمایید و در خدمت سرکار و در
اشراف و افتخار خویش میداند و در باب انتظام مهمات محال جا که حیث الامکان تقصیر نمیکند
خل طویل عالی بر مضارک ادائی و اعالی محدود و مبسوط با این اشراف و در خدمت
میرساند که آن عالیت عنایت عنوان با خلعت و صفت طراز که با این و سرافرازی
احقر از بنیتگاه لطف و کرم شرف اصداف نموده بود و درود و سعادت نمود آن تبارک
عزت و افتخار بر سرافراخت نمودم که استقبال و در استیلا است انرا بدایت و تمندان
حاجی فر تقدیم رسانید و در کتب اشراف عنایت عالی بجا آورده زبان عبودیت بجا

36

به عای طول بقای ذات مقدس و شخص مقدس قبله دینی و دنیا حضرت والای بی
 که سر راه حیات و سیر بر رفته گانی زمان یا است کامیاب سعادت جادو دانی کرد انید سابه
 عالی پایه نوزدن سال بر رفتن جمیع بنده های محدود با ^{دره و دره شمال} ^{دره و دره شمال}
 عرض ایستاد های موقف اعتقاد و اجلال برسان زینت ن عایت ن مرحمت جهان خوبی
 بقدری که قریب تمام آید که از پیشگاه لطف کرم هر کمالی شرف اید را یافته بود که در دست
 مسعود عطا فرموده فرق عزت و افتخار اصفیای و سیم در دایره بر لخت و از جلال
 نوار زم استقبال و آواز شکوه انرا بجا آورده جبین در دست نادر آید که در کونست و رفعت
 چون از نعل فیض مونس عیانت خاص نسبت بحال عقیدت شهنشاه بیدل یافت
 سرایه کامیاب نوبنی فرازند و خست و در شکر و سپاس مکرمتی بیکران کونست حد گانه
 بتقدیم رسانیده بر مواد بفرود امید و ارمست که در انجمن عالی و در هر صدی بقا فدی
 هم محبوب شده باشد سرانجام خدمت سرکار دولت مدبر همه وقت سعادت جادو دانی
 زلکار و در باب شهنشاه رویه داخله در محمد امینی مغرول بر کنه و در دست عجبی مانده
 شده بعمل می آید بلکه زود تر سرعت و استعمال بخارانه عالی و سال امید رود و در هر
 حسن و کمال در خدمت رجوع بصورت عبودیت تمام بنمایند محتاج عجز نمی باشند ظل غلیل
 خاص عالمیان بر مفارق جمیع خوانان تا انراض زمان فخلد و مسووط با محی رب العالمین
 عرض است بجناب شاهزاده والا که عظیم الدین عقیده است نهاد عیال
 بعد ادای آداب که بر عرض ایستاد های موقف اعتقاد و اجلال برسانند که بر و در دست
 سعادت عنوان شرف اندوزان جادو دانی گردیده آید استقبال و مرهم لیمات انرا
 بتقدیم رسانیده و امثال امر عالی در باب برداشت جاگیر و سرکار و در تقدیر بکشت

مزیه نیت و افتخار اندر نشیده به لای انجام خدمت قیام در ریدان الله و در انظار امتیاز و نظام
مراطلا و غل و غلبه اعمال این محال بمقتضای وقت و حال سعی موفوقه خواهد نمود بر طلب غایت
و دیگر امور واجب الله تمام محال اتمام بها برده کیفیت محال مذکور و عرض الهامی خواهد آورد با فضل
بعضی مقامات پر کرات که بجای و عید قلی دیوانی سرکار نکاشته بوجوه عالی احوال رسید مایه
باید بدست و احسان بر مفارقت جمیع بندگان مبطوطه با عرصه خدمت بجناب یاری می جو خزان
عقیده شش نالمان ذره دار بموقت عرض عاصیان جاسوس رفع القدر رفیع صغیر نواب
فلک احتیج تیره نقاب میسانه که خلعت فاخره که بمقتضای کینه نورزی از پیشگاه تفضل
و ملک علی از پیر سرافرازی احقر مرخص شده بعد بر تو وصول رود و سعادت نمود
فرق غمت و اعتبار فردی با وج علیف بر افراخت آداب استقامت از ادب استقامت از ادب استقامت
سایه و جیانی عبوریت بجز و سراسر غایت ملکه دوران دایم اند بر کانه نور و کینه سا
از اینجا که بعدت تحت یاد و پیش از خدمت دیوانی سرکار عالی معاش نیست بی عیش و
جمل المانی نیکو داشت اقبال مفتخر و میایی بوده در منزل اکبر الترام دوام خدمت استقامت
والا شرف اندر دست امید دار از تو جهات سینه به پیش ایام بدیش میکند سار دست
پایه سردای عزرا جلال خزان سال محدود با

منه جاه و جلال عیاس وجود خود فیض نمود از دست مستطاب علی العاقب رفیع حجاب
ظیم الامراء امیر الموزر و انتیاز خوانین عظیم لنن صاحب میرزا خدایان عمده الملک
خزان سال زینت پذیر با بعد از عرض ابلاغ دعوات عقیدت طرز و اظهار را به اسم آداب
و نیاز مکتوف خدمت ساری گرامی نماید که حسب الظلم اندکس رفیع احتیاج متضمن اینجی که اگر شجاعت
دستگاه بادشاه قلی قادر با چای واره باشد علی یک لک دوپ نه خزان سرکار مایه

با تمام بنده درگاه خلایق بنده مقرب است از امانی مومنانی پس باشد و الا پیشش خود نکاسته برگاه
کردار قیاس القاب است بخداوند جهان و جهانیان تالاب شریف میارند مسلح مذکور بر یونان فرج
آن نامدار کماکار و الا کوه بر سر برده قبض الوصل میکرد و در شنبه ششم ماه ذی حجه غرور و
بخشیده نذر بنایب که بر سر کتب منقاد و شریک دین است ان الله لعلی آرد بدارانی که
زیر سطره برودن حکم قدر توأم حرم الود و حرم الخان و حرمه اردایام دولت و استقبال در زمان
و از جلال جاد و ان بان و عافیت برودام و محبت حضرت التزام سویت خاطر
خانه میراث شفیق و دستان باد و بدایع سده محبت پیام و اظهار شوق و عزم بدر یافت ملاقات
بعیت از تمام مذکور زری زری نماید کردی ایام سمیت فرجام خدمت استغفای ابد الاله
تا بنیان در پیشگاه جلال و جلال السیاد و بر سر قری استیاب بر محمد نصیر رحمت شده و مومنان
بعیت شفیق و سبب و تنظیم نور مضاعف خدمات نامور و مکرزی دار الخلافت گردیده از انجا که در
الذخر تمام مستعد ارتباط و انتظام محبت شریف است اگر نگاه عاطفت بزرگوار است با کمال
کرد و بدین نوری و میراث اختصاصی بر بر آینه از مهارم اخلاق فطری ذات محبت
بعید نخواهد بود و حال آنکه شفیق دستان سلسله بود از بدایع و عوالت
سماط مشهوری زری میگرداند که حکم والا متفرق استغنی کند درگاه خلایق بنده
رسیده با همی توقفت نماید غرور و بخشید مطابق بر سر کتب منقاد مقام محمود و عین نور کرامی
شود که خصلت کعب زود حصول بودند و الله کما وسیله دراک مواصلت ما عنق بایام
کرد نام ایام بعیت و کامرانی جاد و انی باور و مکرر میگرداند که این نجیب و محم
بمنزل مقصود رسیده باستانی بوب قدیم شرف اندوخته شمول مردم و الطاف عالی سیاه
کردید الحمد لله علی ذالک چون سیادت و کما بنده و مومنان برادر می برادر می
خزانة مبارک و حاضر بوده نوزم تیغ و بنیادی بجا آورده در انجا راه سبب برام

تواند دارمستعد کار دولت منظمه با جماعه تائیدیه بر تمانه خود سرگرم خدمت بنظر آمد لازم نمود
که نور تجال بخندست ساسی اعلام نماید تا به کام حصوا ملاذمت سر بر بهجت و حول صحافت نهفت
همیشه سرحد نماید و ایام کامرانی بر دوام با... بعد تبلیغ دعوات مصافقت آیین و اظهار
در انوان اشتیاق کرمی ملاذمت بهجت قرین مکشوف خاطر محبت میگرداند که ساسی صحیفه لکاهی
طراز بر قوم کلکاف دره پرور از که در شکیفیه عبارت زکبسته و بر بیک مضافین رحسته بر کشتار
دلگشایی و ساما جانفروزی در برداشت در زمان فحشه بستان و در دعوای جیب و در امان آرزو پذیران
کلینت طامالا مال خست و کم گشودن دم و غنایم است کرمی کلید باب گلستان دلگشایی بود آنچه از
شعبده سحی زوکار عجب و بر خلاف غماش دله کامل الولا تو کرمی غنایم که برین رقم شده بود
الحق در غلط کار که خاطر از اراد با محبت و صفایست نمیکند از و که آتی در نسیان عالم دین
از صحبت بعد کرمی و کرمی حاصل نمایند چون بمقتضای تالیف و دعا و دعا و دعا و دعا
باطن مصافقت و باطن مجسمان نفوس شوق و اشتیاق در تمام بر بر است که در دل حقیقت
خان عایشان جلوه نمود داده الله از استان سرای در شرح و بیان آن محض تکلف میداند توقع
که عفو جیب و دوری از زمان بر خیزد و در آن ملاذمت شریف بسیار کامیابی فراموش
بعد از اظهار شوق و اوان مشهور خیر اکاد بر بر میگردد که محبت الولا در ایام ساسی
بود که بطریق این با ملازم مکرر شده التزام خدمت بید بر در شده حقیقه کیم و سعادت جاوده الکا
که عواقب جمیع امور و دل بخیر و خوبی میشود و کوکب مسجود مقصود عنقریب گاه پیرو می نماید
الحمد لله که دنیا بمقام آنچه با خاطر محمد بالکل در میان بر خاست و در کما بانیم طاکر امید و غنایم
از عینه لکاشته خویش بر آمد امید که جزویات باقی ببرد از درستان شنبه از همه جمعیت کامر
کرد و در آنجای نالیم محبت رقم رفته بقلی صورت وقوع پذیرد و الله علی کل شیء قدير و
نعم المولی و نعم القیر و دیگر نیست بر خدا بر اعز اسماء این نمودت سرشت را هم بر فرج که در دست

ملک باشند و این است که در معنوی بشکر افعال است سبب که رسیدن هر کس از طریق ملک است

نفسی و کلامی از شیخ علی بن ابراهیم خاوری از تلمیذین تقدیر فرموده امکان جلوه خاتم کنند و پنجم ماه

انکادون محمود دوستان مسکله ملوف و غیر ملوف خطاطی میگرداند و در برکاه خادمه بدست میگرد

سرکنده بایان میسرید و از دستکایت جدائی اضطراری داستان بردازی نمایه سبز خاطر
که از دستکایت آن که نمی شود و چون از دستکایت هر که که در دستکایت آن که نمی شود

عبدی که بجمعه صفر المظفر می ریا و از دریا سر برده عبور نموده و خداوند متعال را شکر کند

عالم آباد از ملکات در سوره کس چهره بند را سید و بزرگوار گوی احوال و صفات مال بخت میرزا
والسلام و در دل نزار گل شگفتانید نام است حاجت و برین بار بار در دست

تیر و بند بر قوم ملک کانی نظیر خان عالیشان بلند مکان ملاذ محبا استغفار و دوستان در فرزند زان
 جلوه ظهور خود را در داده خاطر دوستی آگین را قوی بهجت و شاد ساخت شرف و بهتان
 کمفت دوری ضروری در اندامه بیان افزونست و جوهر شش شتیاق و شوق و درک ملکات
 سرسرات از احاطه ترجمان بیرون ایند و سبب کما عا پر الحال بواصلت ساخت و کام کمال توح
 آنست که نام نهاد دست داد و مافقه جمعا کز آن الله عز و جل چون بجالت و کمال نفیست بر ابرار
 و از بای همین آمانی دلشاد و دلشاد و بند بر سیر موده باشند زیاده و عمر و جمعیت باد و السلام
 خان رفیع البین شهابت نشان ملاذ و معاد محبا مست فرط شوق و افراط شتیاق
 در پات حلقه است بهجت را زبان کوتاه خامه بر تابد و در میدان تنگنای نام چندان و سبب تابد
 که اندکی از آن داستان در از بر طراز ناچار بیان آنرا بوجیدن غیر نیز در مصفا آئینه دوستی نهست
 و از سبب از کما عا بهجت سیرای در عیان انتظار رسیده و خاطر نشان را از زیاده
 ذرات فرزند صفات رسانیده الحمد لله که عا ذلک محب سیرا متوکل ایند و متعلا
 به بهال و میامن اقبال جاوید اتصال حضرت و الاشیای بیست و یکم صفر ختم الله و
 بالحمیر و الضمیر و لکن فتح غیر وری اثر بادشاهی علمی گردید از ادراک سعادت و
 معیار سواد محرومان جاودانی اند و غت بان فعل ملتزم رکاب نفیست اینست بهجت و
 ازین آنچه در دنیا به معجزی در آید و حول مرشد ساهی را مترصد و ایامی کار و خدمت را بر
 است بر رخ جواید شود آخورد و کله در و حله آنکه شمع غم را از یاد در شمع
 کله بسته بهار سطل محبت و داد که تفصیل فصل سخنان دل نشان معنوی اکام و نسیم غم
 جیت بهشت بودت مقام برسانید در مقام بهجت التیام رسیده و بنوبه عافیت و است
 صفات خلصی خاطر مشتاق را سر نهاد و در الحمد لله و الملت که خلصی بهجت اقبال جاوید

فیتی

کمال و ابدیت کم صفو انوار ملک معینی ملوک گردیده شرف طلعت مقدس که کیمیا و شفا
در جهان نیست در یافت و رسول گرامی مرا سلا را که در ایام جدای جمیع بخش و اهل احباب
بهالت محبت و خدمت و اعلام کار و مطلب را منظر اوج که تا زمان حصول مواصلت است
آیین باد آوری بهمان دستور و بر سر کار می شده باشد زیاده شوق و بسیار فرصت آثار است
شوق گرامی طلا که از انداز به بیان افزونست و کم در دست جدا به از احاطه بر جای بیرون
است که توسط نام و بیغام دور در سیاهی به بخیر و حصول مصلحت بهیچ ایراد کم وقت
و طوره در سنانست بوجه انفسی نایب ایام که گشت که و محول تا زمان رسید و افراد غلط شوق
نگشت تا نیز که در اول مقول مشهور بود بر که از چشم دور از دل دور بریاد کرد محبت بهیچ
نیان گشته و باشند چاکر تار فح حجاب معصیت ابواب صحیفه دوستی مفتوح نموده
یک جمعیتی افزوده باشند و اعلام کار و خدمت که مستلزم قاعده اتحاد و یگانگی است
باعث افزاینش را به محبت اختصاص کرد و زیاده چه تقدیر بود بعد
اطهار را بت شوق یکجمله و یگانگی مکتوف غیر نیز بهیچک دارند صحیفه خلعت استماری مسجون و کلمات
محبت و ولاد در مقام سعود و سیه معنون آن به منور شمول عنایات حضرت خلافت و جمالی
زینت بذات شریف زده نشا ط افزا خاطر در سینه آید گردید انور متعالی و ابا کاسیا
مقاصد عینه دارد از انجا که از دیر باز شوق طلا گرامی و امن کش دل مودت شریک
بشه در بخلا حسن اتفاق جبین رو نموده که مخلص یکاب نصرت الله عین قربت و ابرار
بر نام بر سرید لهذا غایت خوش و حقیت دست داده است الله عز و جل در آن مصلحت
محبت و حمزه جبره افزون بهیچ و نشا دعا خواهد شد بعد اظهار در از م محبت و دوداد
مکتوف غیر نیز را رتبه الوداد در زمان سعود و رو نموده و ظهور بهیچ معنون آن که متعفن
بیان شوق و اشتیاق دید و اوید که بود مواد مودت و دوداد بر افروز از الحی در عالم

اتحاد و بشکام وقوع قربانیت از هم انتهای اختیار از دلایلی احباب بر می بند
لیکن مقتضای خیر و صلاح امور و چون با وقتها در وقتیکه تمکین کا در مطلق مقرر و مقدر
باشد چه تفریق یا نه بطور خلوص در سینه جانین آن عوای منزلت را نادیده بجای دیده
انکار شده میشود و غیرت ظاهر و جمعیت باطن خواسته می آید این جانب نیز بسیار اتفاق
است و حصول ملاقات و ایستادگی اتفاق زیاده عمر و عاقبت با و السلام علی المحبتین
و الصلوات علیهم اجمعین خان بلند مکان نجابت نشان ملاذ و مشغی دوستان بوسه کاس
مضامین صوری و معنوی باشد بعد اظهار غرام شوق و بلا انجام بد ریافت کرامی ملا
سرت آیات مشهور و خاطر اتحاد و تفریق و اندک سایر صحیفه موالات مکنون محبت چون
مشهور بر قابلیت و کار در این فلان در زمان سعید و در و نمونه مواد بپشت و سرور و فرود
خانمندان من شده بشکام در تفریق و بر این اگر این محبت است حضور کرامت کجور شر و بر این
بود از این که اختصاص و ارتباطات را از این جهان عالیشان میداشت بر توفیق الهی
می بلیغ نموده بدستور سابق بحال میداشت اکنون بر طبق عمیق انبیا خدمت
دیگر برای او تجویز باید کرد و دستدار همیشه خوانان است که مرد کار آمدنی را معطل نگذارد
در خصوص این سخن شریف البته مرعیه شود لیکن بر جریمه دان پیدا است که کار و بدار
خدمت در میان نیاید این قسم مطلب است الهام نمی پذیرد بر تقدیر و تقدیر خدمت
در جزو کثرت و استعداد پیش روی نماید ان شاء الله تعالی تمام امور الهی مقرر کرده می آید
زیاده جمعیت با کمال شرف خدمت کرامی بنماید که چون به وقت تمنا
با طین خیر اندیش متعلق می بوده که بالتسلیم دوام ملاذت سامی نشا ط جاد و اند
نابار و دغای روزگار که خلاف خواستش از زمینان عالم محبت راه میرود حصول
این سخن خیر و تفریق می افتاد درین ایام چه فزایم مقتضای همان صدق است
حسن اتفاق چنان روداده که اخوی در از انفلان اصالت از جانب خود و کمال در

شرف پیر و بی خدیت باشد بعد از آن که باور آنکس این دود است که سبک بود یقیناً که مورد تیرا
چنانچه از آن تیرا و این دو سمت به هم حال در عقیدت خیر کمال محض قیام کردید زبانه نمود و دست را نشان
باد فضائل و کالات بنا به محبت و صداقت مستکمالاً مکتوب محبت به سبب و معنی
دلاویز نشی موجب این طفاط کردید آنچه از کمال ایجاد خان عالیشان و باعث تاخیر
خیر و کلمات از جانب ایشان رفته و کلمات شده بود بر وجه انجامید بمقتضای قدم
محبت دوستی و این که به شرف و نور آن دلباشم گران است اگر کسی ظاهر که نزد ارباب
در حقیقت عدم و وجودش حکم مساوی دارد و به هر دو انی فوت نموده به شمع کجایش را
بمیان آید به ایند متعال بهر حال در آنکه محبتش و غیره آید باشد مقدر و میگرداند از این نشان
انجام بسیار در بسیار ظاهر نماید و خطا از خطای عظمی بهمان دستور می نوشته باشند
به بعد متعال در راه امانی و انانی آن فروغ ناهید بهت و اقبال طراز کست
عروا جلال امارت و ایالت بنه غمت و شوق کست دستگاه رفیع مرتبت به نیر خال
حالیات ملایم و طبعی استظهار و دوستان را همیشه بحصول مقاصد بلند و آثار جنبه بود
دارد بعد از این در هر دو از این اشتیاق و کمال شوق بدین طاعت است که کل چنین
رسمی محبت و فانی است مشهور و غیره بشرق میگرداند که در هر دو از هر دو مرقوم نام نگاه
طراز که از هر دو شوقش داشت پیدا و از هر دو فطرت شمیم غلت میباید بود در عجبی انتظار
که دل صداقت منزل از هر دو در حقیقت از عافیت و سلامت ذات خجسته فانی بر زمان راه
بهایی در یک گوشه میشد و رود سعادت انمود از زانی فرموده خاطر خود آید از این را فرنی
از راه خادمانی است در دل بزرگوار کل خلفا بنده است. خاجست و زبید باد بهار است
از این که آمدن خود با نجرود از بهجت که ادراک میدارد که این است که غنای خیره بغیر
کامیاب و این است معتم شمرده می آید لهذا بغیر بهجت و سر در قطع منازل بناید و عذر است

که بخواهیم تا صاحب قلم جهان و جهان بانست است در سائید بود بی لایحه مخلص طلوع یاب و رز
 نظر شور گزشت نشان عالیت ن فرشته عنوان در جواب آن شرفه در یکا باید بین قدم
 جانبداری جهان اقتضای میکرد که با انعام این گونه امور دست عیسی انبساط سیاحت
 این مرتبه گام دل میریزد بعد ازین مترصد است که تشریف معلوم محراب اخلاص قرین برین گردد
 چون باری فرستد صورت مقصود باین شاید محض ظهور رساند زیاده ایام دولت و کار
 جوادانی با... بیج که نمیدیم بهر که بپرستم لیخ خوانند چون حرف شنای
 چون سالکان طریق محبت و مقیمان بساط مودت بسیار رابطه اخلاص صیغی را در یک
 و تیره چشم و کای کرانی میان نیاید از فراز این عاقل در زلفان عاری میدادند و اگر
 وقتی از مطنه یا اشتبای طالع عالی رویاید بمنزله سبند دفع چشم زخم و این الکمال
 اتحادی انکار نولند امر قوم کمال و دسلک میکرد که واصل عقیقه شریفه که چون مخالف
 خایر عرفای روزگار و قوم قبضی و برادران مل و بان صفای میل و نهار مرتب گوشت
 در صفرا حاصل بود ظاهر آخرین استواری استیجاب سخت جوار کلمات سلوک و
 معنات و ضیاع این خبر خوان خلدانی آنست که بعد از انتظام سر رشته و الله اری که
 شافی که شافی آبان دوست باشد پیرامون خبر راه نمی باید بلکه پرورده در از یاد و
 و در میگوشت معجزه هرگاه برو جهات احوال و اقوال مشایخ میرود از آغاز تزلزل
 سدر مودت تا زمان حال نسبت بان سلاطین و دودمان مجدد کمال عزیز مودت
 و مودت مشهور و معین نمیشود در بصورت داستان که دو متناهی بگذشت
 آونید و از زنده باشد بجن اخلاصندی مادر است که سر زنده بیکای برین برین
 بوده و در صفای اینان را مقدم بر شتمانی خون تصور نموده لیکن از راه بندش
 شکایت آوای خارج از قانون کینای که از ان اینک شناس مقام محبت درین

چند روزه جدا می رسد برده این دو سوره در خواست که شکره این نود و نهمی قاعده بکتابد
 برستان سرایانی علم را پیش رقم حواله سازد اگر بر خیزد عزیزی دوست حقیقه انصاف
 برده با چشم انظار دیده ره سیر وادی شکایت شده باشد گنجایش در در دالایی انفس
 جواب طایب شریف اینست که جان سخن از زبان حق گوئی والسلام
 برای عقیقه بهارین سواد مرقوم تمام آنجا که در طرح برود زنی نگارستان محبت و دودا بر
 آفرینی لفظ و معنی از کار نامه مانی نگارستان بهر او نشان میدهد و در زمان سعیده جلوه برادر
 فرموده و او را بهجت رت و بهر آنکه کفایت است این نامه چه تمام بود که لطف سخن دل
 تحت شکفته بچو گل در گلشن جوان مشغول در آنکه خوشتر از مشغولیت ذات حجت حقا بود
 بر که ساز جمیع ماطن را سر انجام داد و رسید که حصول ملاقاتی که سر بهای انقش رویا است
 تنقیر بام جبره کامیای بر فروزد و حجاب و پیغام از میان بر فرستاده جنم شتاق از دیدار
 آثار زینت بهر دو قهری که در بابک سازی مرزا محمد خیم حواجه و معانی نیست نظر نقیله ایسان
 بحیثی زیاده و عجز و شرف شده باعث از دیار مواد دوستی و لقای می گردید آری دوستان
 چه را جمیع قضای یکدی که مستلزم نشاء و موت و هفاست در امور جهان نیز آینه می گردی
 و یکدلی باقی نصیب العین می باشد و بر وقت عنوان سرای صحنه می گشته بوده خوف دوری را بر
 نمیخوانند از بدو و شغال در بهشت حال مقضی المرام و درست کام دارد شوق زهر گل
 که مقیم خلو نمک و دل محبت منزل است بتقلید طاری خام بر ساز میان نمیبرد و در شتاق
 با فراخ ملاقات از اینسا که سفینه تاب روان در گرداب اضطراب انقضای عبارت بردار
 ماه زنگ آرایشی بر جلای نمک و لاجرم و جودان آنرا بفرمانی نهاد که رات سرانجام داد
 حواله بنمایه و ظهور سبب که باعث حصول کرامی مواصلت بوده باشد از حضرت و انبیا
 بخوابد آید که شایه ماکمل و چه از این شین تقدیر بر هر امکان جلوه نماید و رقیته

40

بود و ای که متضمن رسیدن خود به کبریا و بزرگی از نفوت برای درگاه است و مدت ملازمت
 آنکس علی بدیش زین بجهت بی روزگار شدن و کفایت مقرر شدن هر کجاست سرکار قوی
 از انتقال خانه شریفه من استیسی فصلی بی کبر و کلامی سرکار عالی متعالی شایسته
 بقاین که مقتضای روح عقیدت جناب و جلال افعال آن محال در باب باقی مال در
 فصل مذکور و نیز تا که بطور پرستش کمال توجه و ضبط و ربط و جمعیت در زمانیت
 رعایای محال مذکور و مروری بود و جواب صحیفه الشوق را در هر صد و اعلام کار و خدمت
 را منتظر است ایام بهجت و شادمانی جاودا با ^{نیم عشر ششم}
 محارم اخلاق و محاسن اشفاق و اوست طالب علی انتصاب آردی سیادت اقبال
 بایه روزی صفوت و اهلل استیلا بر خوانین بلند مکان افتخار امرای عظیم الشان است
 که میراث بهت تا که بدو و در آن بود و خوانان حسیع باید بعد از اطلاع ادعیه و انصاف و انصاف
 زیرا که مستلزم آیین ادب خلعت است مکتوف خدمت کرامی بنیان که مفاد و خدمت العظیم
 و لازم التکریم که برسم دلدار این عهدیده مرقوم ملک عطفوت سکندره بود و رنگ العکاس
 میجا افزای و ملکوت زردای نمود درین سببی سرای ناباید در هنگام سخن و جنبانی امور
 بی اختیار بدون شک و اضطراب و دیگر علاج ناچار سر بر خط و رسم رضایانده می آید و شکر آن
 و شکر آنرا می بقیه می رساند که درین جزو زمان که سلوک محاسن عزیزان ذوالاحسان نام برده
 و عام پوشیده و پنهان نیست عالی نامی که خلاصه دانشنامه و مراعات رسوم و مظهر
 در وجهات و در کارش نمایان کرده ذات و خند صفات و ارب فلک اقتدار است که
 بمقتضای بلند با ایلها و طوت و فواری نامینه و صورت آنرا خفقت و اطور قدرت در
 خبا و شایسته بزرگ دمای درگاه الهی تواند بود و بر فراز گاه سپیده نورده و لها محاسن افز

سیم

[illegible]

و تحقیق است کلفت و آشوب باطن اصاب خاطر کو خدام افوی شد بشمارین واقو جا داد
خرایش بر چند سینه داغ سوخت و جان اندو کین کدورت بسیار انداخت لیکن چون نگاه
جایده داشت واجب شای را سلم است و ممکن الوجود را چار زین سپهر سیرای بامید داشت
لاجم چاره کار بدون جبر و تسلیم بدست نیفتاد ایندو فرسوده از راه کرای عالم در عالی را غنی
بر خفوت گناده مار و شمارا تو فیق رضا بقضا در رفیق گردنایان از آن زمان حدیقه
دولت و اقبال ملاذ و سیادت و وزارت بر تبت اقبال و اجلال شرف خان غا
نبه مکان ملاذ و مستطعمای رحمان مشغی و بر باغها همواره بآبای سحاب است و
افصال ایندو متعال سر سبز و شادابی بان با بعد از اظهار شوق کرای ملاکایه آب
که چون رنگ سیریا ریاحین و زربار و نغمه انگیزی رخان گلزار در در فصل بهار زیاده در
اندازند نقش و نگار هم گذار است مکنش و زاری عفو است اقتضای اصاب است سر
سیر و اندک نگارین همچنین است در یکای نشو و نما که تکفیل دلکشی و متضمن جمیع
بود و زمان سعور و آردان فرحت آورده و در در فرودمان پادشاهان دولت کو کسانرا
غذای دل و راحت جان فرستد شرح کدورت بای پیران خاطر آشوب در در فرودمان
کنجیدی سینه مهر دقت کنجینه را بگذارش شکایت ایام جد که نخته از کلفت غم و آفت
عمودی لیکن چاره بنکار بدون دولت و راحت همیشه بهار که چون حضرت افریدگار غنی
ازمان روزی شود با فتنه میشود امید که لطف و کرم او سجاد و کما با عینه که در سید حسرت
تمنا و دوست مشتاق بوده باشد بنده ظهور آورد و عجاای سعادت برودی از زمان برود
و در بار عالم مدار باز مره از انبای روزگار مجال است و اختلاط دولت بهم سید به اما طبع
جمعیت و دست که جلالت پذیر داده خوش کیفیت عن خلق خالص است و این است
بیم که سیر ایندو و باد و غالی لذت صحبت شریف غار حسرت در کام جازای شکر

[illegible]

شستیان ملاک است بجهت آنکه بکشف خاطر عطف و تأثر میگرداند و اگر در صحنه شفقت طراز
که بجا بر سر نهاده اند و بفرست قباب بر دل و داری محبت صبر و عزم تلم اتحاد رقم شده
بود و در دغدغه و ناله که خاطر غم آلود و سینه درد آلوده از زاده کدر و رکال و الهه صاعقه و
دربار و در روز زاده و باغ بر دل و دشت ازین قضیه و لحاظ چه مقدار گفت و چه
مایه کدورت اند و دخت تالی زمانه و باغ غم بر جگر نهاده یکدفع نیک نای شده و باغ و درگاه
لیکن چون وقوع اینگونه امور که متعلق به شیت قادر مطلق است بدون صبر و حکمت حاره و دیکت
نمی افتد لا علاج طریق اعتبار اختیار کرده رضیتا بقضا الله انما الله وانا انیة را چون
زیاده عمر و دولت نورانی را بر آید و این کرامی نام و واجب کرام در حجت نه گمان بود
آورده رفع کدورت انتظار نمود و شکفت دلم چون نام دوست رسید چون غنچه که
بشکفته ز باد سحری الحمد لله عیاذ الله کدورت و فتنه صفات بصیرت شادمانی و کار و
احباب است شستیان ملاک است از آن بایه در گذشت که در قید قلم در آید این در متعال حصول
این تنهایی را به حبس حیره افزون نماید آنچه از عدم وصول صحایف دوستی رقم زده کلک
اتحاد و کسب ساخته اند و علم بر صورت از رنگدانه نقضانی محبت تصویر نمود و اندر جاش
که در اصل دوستی و کسب نکاحی از و عجبی بی الوعده قصوری و غشوری را فاش باشد
ملک مواد بکجهت توفیق انزوی از افزون است معتمد امکانات محبت طراز و کدورت
شریف ارسال نموده و از احوال سعادت شستیان برخورداران از چند بر وقت خبر بایست
نام و پیغام و قاصد که بجا بر محاطه داده و با وقوع امری دیگر در عقده توفیق افزوده باشد
عذر خدای محض بکلف است محنت و لغت ای سرعایت اثرات الله المتعال
عالم و بکجهت توفیق انزوی از افزون است معتمد امکانات محبت طراز و کدورت
شریف ارسال نموده و از احوال سعادت شستیان برخورداران از چند بر وقت خبر بایست
نام و پیغام و قاصد که بجا بر محاطه داده و با وقوع امری دیگر در عقده توفیق افزوده باشد
عذر خدای محض بکلف است محنت و لغت ای سرعایت اثرات الله المتعال

(43)

و در دو بار جمال غفار بادشاهی بقاعده و دستور قیام دارد و زیاده چه در نگار و شیخ
جامع مراتب فضل اکرم و کمال در دست عظیم انانی از مکر و ثبات زمان در حفظ و آمان باد
مکتوب عزیمت است اسیر سعید برواق بمشیره زاده نغور اینان و استعداد کلفت و اتم و انبوه
اندره و نرم ازین ده گذر بر خاطر عزیزان دوستان جنود زده دل و دست خیرال را قضا و قضاقت
کو را نیده آری عافیت این بر نگاه در و اوست و نوسن نمیش آمو و درین حد فیه بهاد
خران هم از غمش است زمانه خام به دست و جبار به بر دوش است از اینجا که کارکنان
قضا و قدر و درین سپنج برای شده بقا برین سین را بزرگ بر کمال این بیکدیگر مبتلا
شستیم جگر که از بزم غم جان آشنو غم زده به شد در عرصه دنیا نگذرشته و نه کام سنج
چنین حوادث بی اختیار چاره کار بدون شک و اطمینان به دست نمی افتد برین و
تقدیر حقین است که آن حقیقت و آن عالم کن و فاعل مقتضای دانش خدا داد و
اقتضای عالم مکاش و معاد سر بر خط رخا و لیک نباده خود را از بی طاقیت و بی مای باز
داشت و محبت ربار همیشه متجرا احوال خیر مال دانسته و اسال نامه و بینجام را متعین
طریقه محبت خوانند از کفایت و در این جهان و در این دنیا و در این زمانه و در این
برای کار سیر و نیش او از معرکه فریزی افتاده است و جان نموده که بر بوشه غارت از
ملک و اله عبادت اند و در خدمت است که در دله از اقل محبت رقم برده بآن دوست مهربان بنویسد
بر خود سیال به تحریرانی رتبه اقدام در زنده نام و امور الهی توسط سفارش نامه کامیاب ادراک
خدمت شریف نبوده و از نسیم غیر شمیم گلشن خلق همیشه بهاران محسن الزمان شام خاطر
برافروز و السلام ای صدیق امانی و امال طه و زان شیخ انسان مخدوم و ملا و کمال
و مظهر خلعتا خان عالی شان صفوت نشان عا حیدر بان همواره باری سبحان
مکرم و افضل از دستان سر سبز و بریان با اظهار شوق اشتیاق با طاعت سرایه از شوق

و در محبت و وفا هست چو زار از زارده جان و احاطه تر جان تنجا در محبت و در بر سرش
و بطول آن عبادت و ای در کارخانه روح و علم می یابد لکن دست از آن باز داشته و در ای روز
دشمن و غیر حلت گزینی میکرد اندر که در سنج و راقبه یا بله جان مغفرت نشان عنایت خان
مردم اگر چه خاطر گزینی نهایت اندوه گزینی شده باشد لیکن بمقتضای اتحاد حقیقه کرامت و ای
که بر دل دوست بزرگ سیده و سوسیس باطنی اختیار در تنگنای خرد و ملال نشیده اگر بر قسم
در آید و احال دارد که در نظر ممکنان بتکلیف که آید بر این تقدیر انکسیت که در این بر تکیه کند
آن گدازه و دمان غر و علل از حضرت ربنا خواسته آید زیاده حیرت نیست عید گزینش و آینه
چه بر کار آمد امید که پیوسته انواع مسرت مبارکباد و قربن حال و رفیق آنالی آن عیدم انشان با و
پایه زیاده تسلیت چه برای رای با فتنه دیدار رسا را در عین جمعیت و شادکامی باشد عاید
و در زو جهات ظاهری و باطنی مراعات حفظ انضباط سال و اسلک و ارجاع تمام خدمت
را مقرر و منتظر است ایام انجام با و بخوانان ذات حجت صفات نواب عارت ایات
مرتب است بهت و بابت منزلت خان رفیع انان مدینه مکان و اعتقاد و خلاصه و ملاذ
مجلس سیم مسند نشینی دولت و اقبال با بعد از اظهار جهان شوق و عالم عالم آرزو مندی در درگاه
غیرت که از عنوان محبت سرور و کمال متناقض همان است مکتوف جز بر سر مهر سیدانند
که گزینش گلشن و در او لیکانگی و رجب است بهنگام مسرت التیام و در و بخشیده نسیم غیر شرم محبت
مخام محبت مقام رسانید آنچه زیر انت خلت و در با قوم لکله بر سر گذارده بود
از دیار موادره است گردید از و فتنه که بمقتضای تسلیت و در و مسود و فیض نمودن فرمود
از نفوس قربن بانی سر زبانها نیست آئین رو نموده همیشه تمنای خاطر حصول دیدار و غرض
بوده که تا به ایندی صحبتی از او در دست بهم دید لیکن بر وفق مضمون الایه و در
باقی آنها چند روز در مدیانت این نعمت توقف واقع شده ان الله عز و جل و
خوبی کام دل دوستان حاصل آید و فیض یاب محبت موفد الیهم و الیهم لا ادم الیهم

کردن از شوق بر احوالات و دینیه ای ام زهر و بدین رویت بدیده می آیم زیاده اشتیاق
که تجاوز است از اندازه بیان چهره کار و ایام نشاء و انبساط علی الذی ارجو
حبکم الله جلیل القدر مرقوم کلمات محبت نماید که چون درین ایام بهجت انعام
و فضل و کرم ربانی که همیشه قرین حال سعادت است حال اولیای سلطنت جاوید طراز است
در فای سعادت کائنات نه نواز است هیچ القاب نمی شود دولت و اقبال غنی و ناهیه خط و انبساط
محیر العین فرزند ارجمند مولد شده و نیز بقاعده دستور شاهی و مظهر منجی باید که نرسد
و اذن است که نه در هر طایفه محسوب است و کبریا کارش براده و الا که رحمت نذر خالص
و خدیو کت و دار لرزش است و استیصال از کلام غرضه و وجود و همیا دارند که برگاه عرض نیست بر یکا و کت
استبانه بر سر از نظر حضرت قدس مکنز و محبت و شهادت و کما ناه
محبت و عوای که کنگاه محبت و مودت استبانه پیوسته مورد عنایات حضرت خاقانی باشند
بعد از اظهار ارادت محبت و داد مکنز و غیر اینها و خبر میگردانند که چون منتخت ناه شیخ احمد و طلبه کرام
دولت مدبر جمعی خیر سبحان عربی از جناب شاه و جلالت و سوره یافته روانه ملکین است
می باید که در بند صورت بر چهار نشسته او ایام کرم یکای منزل مقصود کرده و در نصیحت
منت ایستاده است که برگاه و در بند فکر بر سر اعداد و اعانی که در داده کار سازند
باید عنود از قوه بفعل آورده در میان چهار برادر و در راه و زاد سفر که مراد دارد مکان مناسب
مقرر نمایند که بر دست مقام بالقوی است و نه شود معطل نه نمایند زیاده چه سالانه و دو
کمان و این شان مله و محبان شند و در میان سلاطین و پادشاهان طراز و خیره نظام و رد
منمود و از مضمون محبت و ارشاد که شعر صحت و عافیت و ابریکات بود جمیع خاطر
در مستدرا برافزود و ملل و کرد و ریاست که بنابر ظهور امور ما ملایم بر باطن شریف راه یافته اگر
بمقتضای این نشانی نشد ازین بهد انقلاب انعام روزگار خصوص در وقت که زمانه مقام

فتح و دلالت آمده جو صلا از غای می کنند و بدو شنیده اشغال این حال در مذاق بجای زمان نخست
می آید اما در بینایی عصر شهود که کل و خوار این جن و خزان و بیاد این گلشن را دوست بدو
می باشد اما آن نظر بکار برده نگاه حقیقت سنج بر عاقبت کار می کارند و با هر چه
بصورت نگرانی بر غایت محبت هم تن جان فزاید می که بود تلح طعم از آن نماندست مگر در حق
ترا در صورت مستحکم فرخنده مال آلت که از این رنگد بر برگ کائنات بر رفته و در هر
لطیف عیب بوده در خدمت و سبک حساب و قبله دین و دنیا بخیریک دل بسته اند به این دستور و در
تقید و اخلاص شنید که ان الله به یمن صدق نیست و صفای ارادت غنچه فی الباب
مقصود و تمهید بسیار بود و به الحسین غایب می یابد و لازم در پیست و خبر جوابی به میگویند
گوای نکرده و نمیکند و حق المقدور به موفوره بجا آورده و می آرد و طایفه از این طرف مطمئن
دارند در این و راحت نیز یک کارند و چون به یمن از ادبی صحیفه شریف که تشریف
و رفعت بنامه جابر عبد الله علیه السلام تشریف بود معلوم میگرد که نقص در پاس برانست و در
حفظ انقیاب نسبت بجا بود و الله علیه السلام تشریف بود معلوم میگرد که نقص در پاس برانست و در
مور الله در ظاهر کرامی خطور کرده آنچه عاید نشد و محبت و مذاق توان داشت و است رالی
الحاق نبرفته لهذا با سبیل ای خبر غفلت کرد در اظهار کمالی با با و اختیار با اختیار
است و مقتضای عنبر می طبعیت که در گذارش نفس الامر باشد و بیگانه مسامت
و صدق این مقال بر آن خلاصه در دمان مجید و کمال سوخته نه متصدع و بنود که حال در عالم
می و صفای از زبان روزگار است و در شهرستان لیکایی از یکجائی صد فرسنگ دور و در
و آبان یکجائی خداست کار عالمی قدر رنجل بنده نایه نمک حلال لیکالی خوبی بجای آورد
و در مراسم خیر خدای و موافق خدای خان محبان استظهار زیاده از آنچه مرزبان فلم رود و
طرف حرف نمک آرد دل و جان قیام و در دخیال الهی که متضال ضریح مال این که یکجائی
نایسته از نظر شرف انوار است و شرف اظهر که از انیده بود و حضرت کینه خداوند عالم

آن منبسط شده به تبسم فیض توأم و عهد مانی و زمان را این گریستان خستند غائبان و نقلت
محاسن و بر آورده باشد در بنصورت بی گناه و دینی با در و بر آیین عقیده و پاک
فلحنت میرین میگردد که در غایت ثامن عظیم الشان که از عظم و جلال این گزیده فلک
شکوه زهره شیرین لخت لخت بنموده و در دست و نواز نهانی بر سر زکات سوز که خسته
شم عزت و آیری توانده شد برین تقدیر منظم قانون الهی دانست که ملاذ الاحباب
را از چسب مردم اخلاص کند بهتر خوار و خوش باشد و در بعضی نگاه و از عظمه و جلال
نما خنده باطله فحش قبل ازین عبت در باطن نامه نام و رقم کرد انبند که افرو در بار جهاندار
بصابت پس در خیر و ای و خدمت کاری ملاذ ثامن سرکار و اللات ای با نبند تا زود
شأن یکدیگر بیانی اند با افراض اگر شایعیم در میان باشد در بودن این عقیدت و تا بحضرت
کنج کر ایار انجلف نفیس تواند زودین زمان سعادت اقران برگاه میکانکان در سبزه درگاه عالم جا
بانه کان عبودیت سرشت بگزینیم انکس باشند فیضان راسخ الاعتقاد که از فواید الهی نیز خند
امر بیکر مضارده خان مخلص الاعتقاد و انس و طاعت و متعلی بگزین خدمات سرکار و اللام رسیدارند
بگونه ذمی بیکر سلوک خواهند نمود اگر چه در بار معی بکرم ربا خاف است و هر چه صلیب شریف
بر کرات بی ظانکی و محض شادانند از آنکه معجزه فروری اثر شریف خواهند آورد اینچنین را از انگریز
معاد خواهند کرد اما چون از خواهی تمیقه انبند افسردگی طبع همیشه بهار ذات ستوده صفات
مسند طریقت نیاب بر رف مظنه خاطر سخیل کلام اقدام رفت ایام اکرام با و جمیع
انشاء الله علی سرع الحال روزی شود و السلام این استیاق ملاذ گرامی بی دور البیان است
و شوق دیدار بهجت آثار افروز از احاطه ترجمان این دشمنان جای سعادت را نه ددی زبان بر
و خال نشان را از کلفت جدای بر آرد از غمت و دایره در بار جهاندار بر نگار که عظمه
صدق عبودیت و رسوخ بکده ضایع و جلال که سرمایه سعادت دینی و عقیده ثامن می نماید
بقدر طاقت بشری در تقدیم خدمت سرکار عالی مقدور گزیده نفی با این بر می آورد و بی

والا تمام بن الله درینو لا تقویب عوضه شد ابرو خان که متصرف زیادی طلب به استعینه دار الملک
کابل بر گاه می نوشت بود معلوم کردید که بزرگ مالند و بر کمر شمشیر و نعلک از تاج صوبه بنیاد
جاگیر و کلاهی سرکار برآمده بخانه شریفه تعلی یافت و اندر بیابان بر صندل تردد و تلاشی نمود
بیشتر زلفت با فعل مفت کرد و روضت کلبه دلم بدون سکه لکله دلم مقرر و عوض مطالبه
طلب و کلبه سرکار دلالتی که در سرکار و ملاقاتی است و بویان عظام حکیم معتمد
میجا پرکانت صوبه بهار و غیره بموجب افراد علوه دول جاگیر نوشته فرستاده که فرما رسد بدین
بنده در گاه جواب داده که خطای جاگیر اگر بر طبق رخصندی بنده نای درگاه و دلالتی است
در حلقه آتاده بدیند اگر حکایت میشود در خانه چه کار است باز پیغام فرستادند که سرکار
بر چه خوب بنده بکریه و لغو و بعد تفحص و تحقیق بعضی از آن پرکانت موافق و در بعضی از آن انتخاب
نموده و در این زمان که نصف راه آبان گذشته بود در دول جاگیر نامشخص است و ظاهر
شدن پرکانت کل جاگیر وصول سند و گاهی و تجویز عاملان سرکار عالی متعالی در رسیدن آنها
در آن حال احتمال که بام فصل و توفیق نزدیک است با انجام رسد و در حدود الدایم کرد و در این حال
مستعد بنمایید در صورت صلاح دولت درین دیده که این فصل دفع الوقت نموده بر وقت
دارد که شاید بعد بفرستید بدست آید خواجه اینجایی بوجوه اشرف اعلی رسیده و تنخواه از بیج بکریه
منظور گردیده لیکن خلیفه بطریق افتد که شاه مردم کارنا نشاء اینمقدور و در لایب که محمد
معلل و توفیق می شده باشد ظاهر بنمایند یا بعد ازین حکم جماعت طاع هاد کرد که خواه خواه از
خریفه تنخواه بکریه لهذا آن خدام که بدون داشت شریف این را بچه خلوص دوستی از برای
مستقیم اشتیاق نمیتوان کرد تقدیر میباید که کیفیت موقوف را بعنوان مناسب معوض قدس کردند
و استمرار مبارک نموده اگر خاطر حقانی مطایر متوجه تعیین محال در این فصل و تفش شناسند و در
علام بخشد که موافقت مرضی مقرب صاحب دینی و دنیا و عمل آرد اما تا آنجایی که کثرت
یا نشدن دول سند تنخواه و در ادوات تن عاملان در رسیدن آنها بجهان مقصود و در آخر فصل و

[illegible]

و مشهود نظر معنی شناس بر انتهای دین نماید که گفته ازین را بگذرید و گفت خاطر
نمی آید و معنی نامیده و نامانیده را چون خود را از او ضایع و البته بکنان رسم دعا و دست باز
در بنظر یقین حاصل است که آن گزای بود در نزد او یا ملازم یا ثوابی و ابله راه نداده و در مقام
استقامت لیکن پذیرش شکیان و بیدار بخت آمازیاده آنست که بجزیره و رابرد استوار
عنقریب بعد از مواعلت یکدیگر است طوطا بفراید خالصا بیدار دارد و در وضع
عنقریب فتنه بفرستد امیده غایب است بعد از نوازیم بعد و نیاز مودعاری عالم آرزو بگرداند
که بر جزو شدن هویدا است که هر مکر و بی در عالم کون و فاعل و در ایجا و بفرموده ظهور
نزدان بوده و بر وجه از خدا بنده میرسد خبر و مصلحت در دنیا بود عقل جزوی بحسب ظاهر
در تحقیق و تنقیح نهایت محال تصرف دارد لیکن نظر بر حقیقت باطن نمیتوان کرد که در دایره او
را کبابی حیرت بگذارد پس عید ضعیف را همه حالت در حضرت قادر مطلق سبحان
که بر پایه بود و در تلخ و در شش روز کار چنانی برابر و بناینداخت و در وقت
جامع الکماله خدا و مان سیادت و نقابت بنه نجابت و صفوت و استکمال مسند زاری فضل و
افضال صد به بری صفیه محدود و جلالت مستندی زمان و شیوای تری طالبان محمدری بولی سید
ریشه استقامت باری بشود و تجلیات ربان و ظهور کاشفات نزدانی لذات پذیر و با و دایه
با و بعد از ابلاغ و دعوات عقیدت آیات که مستلزم اخلاص خاص و محبت عادت است
مشهود و غیر مرآت نظیر حقایق تصور بگرداند که گزای صغیر واجب الداء از مرقوم ملک شفقت
طراز که در دلگشائی و جانفزای حکم اعجاز سیمای دانست در بنجام مسجود بخت نمود
نمود و عطا فرمود و آنچه از حرف کوه باطن در حق صدیقان ارادت منور نقش بر رخ
حقیقت مجید شده بود و در سوخ مودت و صلی اعتقاد برافروزدانق در با محال خود را
در عهد و حال را نیست مجمل و محض همان طریقه ایقه مرید سلوک بود است که کارهای

که در دست و غبار اهل انظار از افق روزگار بر صفحی و گنجا آنگاه راه یافته از سیاه عت
آسمان گری ای پستان در جوفه الدین یکدست مرتفع و محو گردیده حمایت را گنجا
در دین از حد سگند و قوس بیست از آنجا که مجموع انفق غری پیرا موفقه از نظر انچه
بیتق ایندی تانی که خاندان مرتضوی رسیده است بر بنیت بر یقین حاصل شود که با
توجه خاص بر است خدام معصوم و درم خدای عزوجل علی السلام بوجه احسن حیره کنایه خوان
تغویز و بر روزی ابد سعادت تواند بود و با آنکه ای مجلس که انهم فی اطلاق است بر کل
اخلای پستان را شایسته بخود نوزد غری که معاطه با دست فرستاده اند که بر طبق این
کار شده و در پیدا که غاضبت ظاهر و باطنی آنرا که نوبه جناب باقی مجموع بوجه حفظ و تحریک
و زوالی بودن معانی و مدد کار خوار گشت اشتیاق او را که صحبت با برکات کردیم
و پستان شنبه نیست برین بیان است از انداز که گشت لیکن چون بحقیقت وقت بگشاید
در میان میکند و ناچار خاطر طعمه شوق خورده و در گذار شکایا بسیار کار ساز
حقیقه سینه اغراض پیری آرد که بحصول دیرنی نماند کامیاب شود چار بابش فضل
افضالی تا بدست ایند و معال عیانی وجود معصوم فیض آموختند که سیادت و لغات
بر تفتیلی و کالات منزلت عمده خاندان مصطفی و نقاوه و دو نام مرتضی جدید و فرز
ملت و دین مایه اند و زکشت و یقین مخدومی مولوی بسیار سال زینت بدر بر بالیدار
ابزار ادعیه و انشیه را که که مستلزم مودت را سخنه است مکنه و غیره حقایق
میگردند که مفاد و واجب استعظیم لازم التکریم که بعبارت و لکن از تحسین و
نزد مهربانان مبدو و معین جان افکار را باب بود که پستان نهجت و در روز با طم
که میبایست اید در مقام سعادت النیام جلوه و در دفرانده نیم عشر شمیم غلت و
جنت موارات مقام برمانید و مضمون عطف و غرضش که است با یکدیگر و انفعالی

بر دل قش نزل می نماید و اودان کلمات طوقه طمان از روی ساخت انچه سه بخار
 از سبیلادی شوق کز می ملاقات مایه الی البرکات چه نوب که بتکلف طمانی خلد و دستا بر
 نامه برکت از شرح و بیان غیر ضرور است درون سینه ام چندانی بهار شوق در دل نیست
 که ما یک غنچه دل عهد نوزادان کلام آموختیم با لجه آهنگ خود و معسر نوزدی اثر این غنچه
 که از ان الله نوزاد و عهد و ایام وسیله حصول استفاذه صحبت سراسر من است و در مقامات
 سه و ده می آید توقع و عنقیبش بید مقصود بود و عین ظهور بر افراز و بالفعل و در این
 فرغ ماهیه سیادت و اجتناب از مایه نجابت و اعطفا جامع ذفایل صوری و معنوی
 مخدوم زاده کرم الذوات ستوده صفات که بر سر نقد وقت دست بهم داده اند و انزل
 مواهلت سائر الکاشفته نجابت و محفوظ است حتی جل و علل این تازه نهال باغستان محمد
 و جلجل از رعاین الکمال محروس و محفوظ دارد و ذوقش پدید حضور حضرت در الازار
 و علل و کلمات شبه و رب المعبود که در این الی غیر مودبار و صف حامی دوست
 بر و در باد بالنون و الهام و سوده افانیت و افضال نبات جامع العلم
 شرافت و فضیلت استگاه الهوت و نجابت پناه مولوی شعله آری زینت بدر
 بجای آید آباد بعد از ابلاغ دعوات اختصاص آیات مشکوف طوفیفی که ستر دارند
 از عنقه انبیا کلام مسعود و ز زمان محمود و محبت ورود آورده مواد انکاد و نجابت
 افروز و مخوار محبت افزای آن برنا رسیدن ملکات اهل صبیان و در طول زمان امتداد
 آودان انعام بخود الحق در نشاء و تعلق و عالم اسباب عالمی الا حبا جعفر بروم صوری و یک
 مراتب جمعی مستلزم هودت معنوی است و نظیر انقلاب افشاء روزگار و افشاء
 طریر جل و نهار و عدم اعتبار بر یک ساز دنیا و زود گذر و فانی و نشو و نما
 در هر فرصت ناخجاری باید و محول صحیفه مضامین بایم که نعم العبدان ملاقات این

ز عین الکمال

(۶۸)

حقانی

عوض کلام و دستاورد است اخبار و مستلزم بر حال عافیت شتالیم میگردید باشد لیکن چون در ایام
 سابق همچنین گرامی شمعن بسته نماند و انوار بعضی مطالب هم رسیده و بعد مودعی تحقیق کتاب
 جاه و جلال با بدیداری نیامده بود و نگارش جواب است حضور مقهور مقرون بطریق محرمی خود
 الحمد لله که درین چندگاه کار سازی عزیز می که بسیار است اولی که مال مبالغه قلمی فرموده بود و در صورت
 سر ایام نیز نیست و بخیر است و در و غیک حال سایر القلم مشغول ضابطه کیفیت در با عالم دار
 است جمیع ظاهر و باطن را دارد جامع الکماله فضایل و شرف
 شاد افادت افادت و مستغاه مشفی و در ایام شطباری میبوسه از معرفت الهی و
 آگاهی سرور و تملذ و با بعد اطلاع و محاسن و ادب که صنعت از خود است معنوی و مکتوبی
 حقانی نصیر میگرداند که اگر از نامه کفایت نظایر مشور از رحلت مرحوم سید عالم و حقانی
 و کیفیت واقعه شهادت سید معفور در و در محدوده بر نیز یکی در زکار حفا که آینه
 بنیر حش از عذر اهل وین و تند و بر باطن خوابان ظاهر آرا که در کسوت با ساری حلال
 می نمایند براه بخد باید برد و از فریب دل و شرب طبعیت کوب تیره در زمان بی سیم
 از حقیقت ایمان امان باید خواست گارش وجود بی سوره ایشان در ملک عدم سیم
 شهر دنیا اندکی تا خلق از معرفت و آزارانی مودیان بار رسته بر بر تقدیر ما و بر خود
 معونی بجهت عالم مآ که دید لیکن از اینجا در صورتی که ترکب و ابرانی عمل غنی و خود بود
 تحقیق بعبارت سوز خرد و خفت اند و خواهد شد در صورتی که از آنکه رضا بقضا
 داده سر بر خط رضا و تسلیم نماده آید که بر نیت بر آن عارف سراسر خوبی و امکانی
 در اندیشه حال عالم باقی و فانی مشکف است که لباس حیات مستعار حیات بر نیت
 و آساک خانه ناپایداری و کل از قیام دوام بعید انشاست است ناچار ازین خاندان با نیت
 و این چار و دیوار غیری باید گذشت نیت که جمیع بکه رو غنیمت باید دانست و دل از

رباط ناباید در کینه بخار بایست درستان همیشه خیرشاس حسن معاوری میخوانند و
بوصول نامه و پیغام دل نشود میخوانند و دستمال نبودن ابا و دست سادات حقانی و ابا محفوظ دارا
و اندوخی التوفیق در این باب
چون برینو از درگاه تقدیر علی بعضی برکت
تالی صوبه نجاب بر قوم بر فرد علیده بجا کرد کلائی سرکار دولت مدار نخواه کنت و این محبت حق
بهتگاه اعتقاد و اعتدال گردانید که پرداخت جاگیر با صوبه مذکور اگر آن عاقل منست
موضوع شود بر آیه باعث افزایش مال و پیش آمدن محال میکند و از ضایع فیض
عایشان و عطای نعلت فاحره برار آن عدلی مرتب علم شد و امر جلیل القدر شرف
ظهور بر پا کرده درگاه خلائی شاه بان شدت و نگاه بر نگار که مدد را اختیار و
در تمام دغل و نصب عال جاگیر بانه و لایحی الضوبه متعلق بود شناخت در باب
محصولات و در وقت کار اجناس کامله و تحصیل مال حسب بروت بر گونه تا کسی که
بار میخواند و چون نصابت الهی سال و ماه موافق بقدر غله بر تنه محال است بحقیقت
وجودت نرزد عاقل و بیبری و در رسیده و نظر بر سر و دست در تحقیق جمع نموی
که نصف سالم بر عایاد و نصف ملاخرج بر کار عالم قدر برسد و غلبت تحت شغفان
خانه و از حسن و قبح عمل و سلوک غافلان خبر گیران باشند که قانع بحیث تحصیل بوده و نقد
و جراب و بصره درگاه کینه شاه اقدام نمایند یقین کرد در باب محبت لازم اعتبار
در عمل آورده بخیر جواب رسد انجام معامله و دیگر خصوصیات آن محال که اینجای اعتقاد خواننده ها و
نقل اندر درگاهی بابت نخواه بر کنات مذکور فرستاده آمد زیاده جمعیت ظاهر و باطن
و این محبت بایست که بیاورند که صحیفه انوار و اسرار اتحاد و خسته ننگام رسیده
و مضمون محبت و شرف انعام بر بر اسم بکجهت بخود و مواد دوستی می افزاید و در کار
علاها را عقوبت آن مانع شود نیست ان الله کار از دید و ادید که کارهای را بر می آید

دیگر در دستان رحمت عنوانی غرضه شش به حبس است تا عالی ارسل الله آثار بان عقیده
در آدای شکر و سبکس مکرشهای خاص از قاسم معتز شکر و قهر است مکران و فدا و دود
مجد و اعلا عین آدای از جرات است از این بجوی که در جبهه داند شکر کند و رواند بود و دیگر
چند انقدر در این که بنیاد رسیدن فضل الوصول مطالبه که قصد یال خواند عامه و این دیوانه
عظام از جمله طاعتی و کلامی سرکار عالی عرض مطالبه و وضع نموده بود در توجن عا بطاعت
که بر چه بود مطالبه سرکار عالی میگردد سر و عیشت و بعد رسیدن فضل الوصول بطور که تحقیق
مع و مقصد می گردیده بر لعل جهان طاعت شکر فدا یافت که در قضا آئینه تحقیق نایب حجاب
در کیفیت تحقیق و در وجه طاعتی است ماه شهر میزد و ندره برادر و میه بابت و قوت
رگبانی در حال ابواب عرضی پیش عمده اعلیٰ مدار الهامی است پس از عرضی شرف بر چه
حکم میشود گفتم داشته اند و در بنیاد می و والاد و گاه آنچه لازم صدق انشاء است بجای آور
و ظلم و کیل نیز در هیچ و تلافی نش مقصود نموده بلکه در تقدیم خدمات مانوره احتیاج تبرع
شکر کرده اند امید که سرانجام کار حسب المعاد و در تخریفاتان صورت پذیر شود
بعد از این از لوازم عز و پرست مکتوب کرد و آئینه می آید که از استماع قضیه نامرضیه
خاطر متوشش طوالت گشت چون از مشیت نیردی اهد بر اجاره و کمر بندیت و در چه بود
وجود آمده بگویم عدم خواب شتافت یقین که آن دانا و عالم کون و فاعضا بقدر دان
مقام اصطبار خواهند کرد این جراحت بدون صبر و شکیب علاج دیرم ندارد
محیط و مستر خواناد که چون در بخلاف کلفت انرا از وطن رسیده بقضای مایه
در مشیت استیلا ادلا و افتخار باشد و قضیه و طراش برادر عزیز را معانی الیه علی
روی عمو و نایا مفاصله چند روز خلف آن برادر که بر از عام در گذشت و غمیز مراد
از شافا رخمانا شکفته و در یخت بعد و الله و فاجده علیه الرحمة و انفع
عالم با از غم این خان رخت میست از پی بر این رخت پس از آن بر مرز امر هم میبرد

مطالبه
(مهر)

دکمن

سخن نرین عالم دریا خند چه گوید به نرید که با سخا این مستبای جگر که از طبیعت نرین و آب
عنصری چه مقدار بی سیرش و شوکوری گشت و چه صوب خالتی و سخت اندوی بردن تو را
بی طایفه آورد در چند عالم در دیده تا مار یکمخ در آه سر و بر لب کرد بست لیکن چون این درد
لا دور در مان پذیر بود لا علیهم سر بر خط لیم و حکم نریدی نهاده آمد اگر چه کوشش این نام
جائگاه آن اخوت نهاده را بی اختیار در افق ارباب انگه بر خواهد انداخت و که در دست
بایلین ناپدید خاطر غم ناپدید ایست ترا بسیار غزون و طول خواهد شد اما چون کرد
دریمی ذات واجب تعالی را مسلم است و ممکن الوجود را ما جاز را زین خاکه اظلالی با یکم
در تصویر چاره کار بدین استبطار غمیان یافت بر شتقد میری باید که آن نور دیده که آن
بندیده انصاف دارد مشورت خرد حقیقه اندیش خود را از عادات عوام الناس باز دارد
در تحویل رضیات الهی که مستلزم وفای کاهی است بکوشند و از سر شروع ارد و آن
رنگارانی جهان جاد و ابغاثه نایم که میزد حق غریبه افزونی عمر این نگر است که
داستان کله دوستان در از دست و طول و عرض
صفحه کاغذ کوتاه قلمی درین باب نرود ازین و بکسر خواهد بود نه از راه فقدان بنیه که او
بیستیم کرم و از کجا بیکرم طریق سررا خط اتفاق را میفرماید که سوم کار را بدی افشاده که
مصدق حقیق این سولک الکلام است و قرآن آن خافل دال بر شتم که در شمس
و باد من شنیدی و کیفیت فان کیست بر چه حکم علی الاطلاق جل شان و حکیم برانیه
بر اعیان و اعراض دارد سازد باها تا حسنا تخذ و نسبت میاوت بخود که او را باید
و بقیل و قال لا اثر نماید و راحت و از کلمات حکیمات در سطح طالیست و دست
که بخوابش تو راه رود حکم کیست و هر دارد و اگر تو بخوابش راه بردی تمام عالم دست
تست می نماید و ستار انصافی دیده جوایز و شایسته و شایسته و شایسته

خست

55

بهرستان فضل و کمال که بر یکی عبودیت و تبارکی طرز نرزان برکت سازش طوق و قف و امان از روی
 در زمانی که خاطر محب خاطر خوانان نژده عافیت و سلاطین حال در خنده مال بود بر و وصول انداخته
 انجمن افزونگی گشت از اینجا که در نشین راز دلیها چنانی بر محو کرد و نواز است اعظم که در وجود
 صورت محال و عدم از این باطن آینه شال توام با فقه سرانه دل شکفتن و انداختن آری سینه عا
 را بخاری کرد بر جبهه است در دودن سینه آینه راه کرد نیست در باب حکم طراز آینه
 انش الله تعالی بر حقیق المقصود رسمی موفوره بظهر خاتم دوست طهارت لیب زین وادی مطهر
 دیگر از نگارشی نقل محبتی و یار بران آنچه در نفس اول این نقیصه مطابقت واقع نیست از این
 بر که چنانچه در عقیده شریفه الهی مقبول است و در سبب مسوکیات حکمت است حکم در مطابقت
 نقل که بر حسب استماع از سخنان بر علی سینه است معجز ابرسم مطارحه عرفی می توان بر وجود
 برداشت زیرا که خلاصه دلیل کلام مولوی عبدالحق جایی که در بجا آمدت نفحات میوه لیلی
 است که جوایز بار ویش از در بحث در آمد و بر سخن در ویشی اعتراضی می کرد در روش بر
 و محبت تمام شد عارفی بر خیال و قویانست و گفت اگر آن مرد که علی بودی دوست بهمان حله
 مشابه عموه بر کرنا شفیق بر گاه آرد و شدن و لیا از بسکانه ناز را بوده باشد آ
 زردگی منصور زنده دل با وجود مرتبه والا بیت کبری برای بر سر زدن کلی از شیخ تالیفات
 بود بلکه بنام علی خیر و بدون عرف زبانی آرد و کی و کرانی راه عمل نیاید بالقطع و بر
 اگر راه یابد مانا که نزد مشایخ صوفیه منصور آرد و کیا که گاه نباشد فقط و بهر باشد علم که
 علما و نافع التوصل است و در جهان مثل خویش پیدا کن تا سوال ترا جواب دهد در از
 دفعه تمام را چشمان عفویت و لبی السلام علی من اتبع الهدی
 آفتاب فضیلت و کمال دستگاه عمده دودمان و نقاد و خاندان کمال پورست تا از این جنت
 نجات بافران دعوات محبت است ابر عموه مکنو فراموشی میگرداند که کلمه است بلاغت

بازاران طرادت میا که در لیسان طبع کای و زو کستان خاطر بها انکه نیست ارسال به نرفته بود
در حجت نکام شلم افروز سر زشت و کانت گنجی رخم خانی نقش میرای صفی بیان گردیده
که اگر به طور باسی مراتب بجمعه اطلاع رقیبه الوداد بین میز اند باری تهنیت ایامی کاری و
مطلبی رسم یاد آوری میز کرد و بختی آفرید کار لوح و طم که از اولین روز برای تاج بوقت که
دست بخیر با سنج غنچه انچه شناس بی یاد آن چهره آرای محبت و اتحاد نمود و خود را
برین یاد دل شاد یافته تعداد مکارم اخلاق ذات ستوده صفات بزرگانی داشت سعادت
در کارش مخالف نیست نیز گویای نموده احتمال که مکاتبات رسیده تا این زمان بمطالع
کرمی در آمده باشند و در ایام که ذکر جمیل از قبل انقلاب موضع روز کار در دربار بسیار
بعنوان دیگر بیان آمده بود در رعایت حفظ الغیب که مستلزم قانون لکاهی است تقصیر
نرفته اما جرات آن کرد و وضع زمانه قیاس بنطری آنکه که تفصیل اجمالش عرض نمی نماید امید که
شاید مقصود عنقریب حلیه غایب بهیود و سود شود مشتاق تو ایم القدر را که میسر
بجز از این نیست مسند جاه و جلال میانی ذات عالمی در آنجا نوبت طایف ضایع
رکن السلطنه و علی عهد الخلافت کبری عهد الملک فرزان سال زینت پدید
بعد از تقدیم مراسم خواجی و خیر جوی الهامی نیاید که مفاد واجب واجب الایثار و الا
گرام در زمان میمنت التزام بهجت و رود بخشیده باعث از یاد مواد اعتقاد آوردند
محمد شفیع الدین ایامی بر کینه سر و جی مرقوم نام بر نوایانی رقم شده بود اگر مومر الی و
والا سگار عالی بری اندیشه باشد بنویسد که نوکرانک باشد زنده والا اگر بی حضور
گردد و زاری که نگاشته بلکه تاه به پنج سر با مفهوم می شناس بود در خصوصت اگر
بر کینه ندرت تعلیق با خالصه شریفی یافت اینتر است معوض بینگاه دولت و اقبال
صاحب جان کردانیده او را بخندست کرامی سپرد لیکن چون از محل نامه باز رفت

برکنند بدو توسل بر کار عالی مستطای نشانی مسلم مانده و سنده خدمت بنام ایامی متراکبه و
رفته که به آیین بیعتی بر کارم معالیه بر دوز بر بنقیده بر معذرت
المرید که غایات و الامتیه ~~کلی~~ مرتبه کمال شامل آن جلالت نشانی است و دوستان
برشته روزی میخوانند چنانچه خط و ربط و رسائی و دانائی آن شهابت منزلت معنوی شایسته
مرد و غنی محفل اقبال میشود و خود را بر کرات قرآن بر سر و آثر خمیه حال سابق میکرد و بر کرات
از شمع نایی جلوه می نمود و خود را از معالیه جاگیر علفه و انمودن از آیین صدق و اخلاص صاب
کالم نابسته میباید برگاه نسق و نظام انضام و جمع وجود و وابسته با اعتماد و اختیار آن کائنات
برده باشد در صورتی که کمالیست که بر جبهه شایسته کمال حال قبول سرکار عالم مقدر کرد و خود را بر آیین آن
اختصاص میباید و غایب نه بود از اوضاع و احوال آنان باین دو سمت از انهد اعلام میباید تا نام
علی الزم آنست که از خوف شکوه هر کدام گمانی مطلق گردیده بر گرد دولت خود در آنست
دار و کار آمدنی دانند بنویسند که در خور خدمت و نیویسند که از درگاه عالم پناه و شمع میرسد
شود و دیگر ارضایت میبند و در بر درگاه میبند بر نگارند که در مقام غنائت و دیگری بجای
اوست که در آرزای آن کفایت استگاه از بند نای و اخلاص و الادرگاه اندیشی که
احال بمقتضا و سوزی و غیر خوی مال سرکار دولت مدار از بر باب جزایانده روید
همچو بی بیان نخواهند آورد و کیفیت احوال و اوضاع بر یکساکم و کاست تکرار خواهند
زیاده چه نگاشته رود و ~~کلی~~ از روی وقایع دار السلطنت الامور
معروض خواهد جلالت گردیده که فیل نایان بریزد رعیت از دربار برسانند و رعایا از حور
صفا آنان حق نزد آن وزارت مرتبت بفریادی آینه لیل از جلیل انقدر شرف ظهور
یافت که بر تقدیر و قیاس در خور تقدیر گردانند و تادیب باشند و بر کرانای بخار و افراز
نیل آینه پیش قدم آنجا به دانند از نوکری بر طرف سازند و آنچنان نمایند که من خود زین جهان
مراحت بحال رعایا و معرفت بحال زیر پستان ترسد

منا و ضرر واجب التعظیم لادیم الذکر بر مرقوم قلم خجسته رقم خادما مشیخت و کرامت مرتبت سرت
دولایت نقشب عتایی و محاسن آگاه بدایت و ارشاد و انتباه زبده الاولیاء بیت الانقیاد
شیخ الاسلام مخدوم الامام در نظام سعادت السیلم بحجت در بخشید باعث از در برادر ارادت و اعتقاد
کردید آنچه باین مبارکباد خدمت دیوانی سرکار و الاسلحان از روی شفقت و مهر با نفس بر خفا
نیض لکار شده بود اینها هم از میان توجیه باطن الهام مواطن بزرگان دین و اهل کشف و لقای
عقیدت انی کرده و الاغلو که باین دلیل است دانسته می آید امید که بتوفیق او غرر و غفر
مهر و محبت و دوستان تادم حیات دل افروزی نماید کاری و خیریه که از خدماتی آنست علیه
راجع باین سرکار دولت مدار برده باشد بانها و اعلام آنی شادمان گردانند و همیشه زرع
و افرای خلاص تصور فرموده از کوشه خاطر حقیقت ذخایر فراموشی نازد
منا و ضرر واجب التعظیم لادیم الاعزاز لکاشته قلم عطوفت طراز خادمالی سادات
و نجابت برتبت مشیخت و شرافت منزلت حقایق و مواظبت محبت بدایت و ارشاد و منتبت
زبده شیخ کرم عمده اولیاء عظام در حجت نظام بحجت در بخشید باعث زبده حسن
ارادت و اعتقاد کردید آنچه از روی مهر و محبت بر رقم درآمده بود اینها هم
از اثر توجیه باطن جمیع مواطن دانسته می آید و مواد شوق و عقیدت بتوفیق او غرر
و ایما افزاید ان شاء الله بنحویکه دل بخوابد و ریافت حجت کرامت بهم دید با فضل
اکثر وقت بیاد حضرت و تداوم کرام اخلاق ذات منظر جنات صرف میشود
و مقت حضرت خاتما جامع شریف الشافی قاضی محمد شیرین سوسه بسنجان اخیلا
و مقالات عقیدت تیر زبان اندر نقد بر در کالات صورتی و معنوی در غفلت
بادش زاده جهان و جهانان بعنوان شایسته میانی آید جهانچه میدانم
انجام تشریف شریف معونان عالیشان از روی عنایاری و رفیه باسم محمد و خیر

ندیرفت اگر چه در شکر طوفان بگردید و نیامی بود احتمال که یا خامی بآید و در حضور برزخ منبت الحال
جنبگاه مسافره و ربات عبادت مشغول بنگار دیرت افزای باید بود و احباب حقیق آشتی
آوردی کامیاب داشتند از این دست طایفه ای که از طایفه الی حضرت الفیض
و خلعت الکبری عظیم المرتبت جلیل القدر است که حقیق سلسله و الاموال و خدمت
و اعزاز و محبت طرز بر قوم نامشعشع و طار و هم در مقام حرکت و رجوع و سکون و زود
باغی و دل افروزی و مخزن اندوختی گردید و ما سر شده بود که مختصر یا برکتی سندی و بیاد
بود و محفل گرفته متوالی که سر کار و از فایده در مکتب افتد و بود بنویسد که با توفیق فلان بود
و تامل و گریان را بخواهد است بخواهد بود و این با و این با و این با و این با و این با و این با
و تامل و گریان فصل ندر که منقطع شود و سرانجام این کار شرف و در کار خود لغو و غم و تعب و جان
انجام پذیرفت که اندر مناسبات بیخ بلیغ بجا آورده و خواجه دکیل سر کار که بر بار جهان در مقام
خدمت کرار و معروف و اید داشت و بجز آنکه عدم تقویم آداب و ادب و کمال و خوار
با وجود و او امس بسیار بی اختیار بمان آمده بر جنبه بای در دامن اعتماد زار شده می آمد
آسانی شرمسار بر روی نماید و است که چشم زلف و کرم از آب و اندک کار نگاه
بر آردت باطن اندر غم و غم و او این بود از خود بد شد و بهمان دستور با توام کار و
سر کار انبساط و دفاع و خواست یافت زیاده و عبادت و در ایام دولت انجام
المرام با
برکت بیست و هفت قول و کلام بر کار و فضل آثار و برکت سلطان بونعلی جاکر در این
نزار و غم و دیام جنگ و صلح میان آمده جانیان بزرگ و کوچک و طاع و داد و خواه و اند
و قطع خصومت و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود
این قضیه که این بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود و بیخود

پذیرفته در جای دهقام خود آباد شوند به مبلغ تقویم رسانند و آنچه آن کنند که در کار خراب
 جاده و طلل و قریه بنایند بر سر راه و در راه مکتوب صداقت است و در نتیجه به کام رسید
 در خواجه آن خواست خدمت برکنه طلل بر در و دردت جاکبر و کلاک سرکار و از دست
 لغایت شجره عظمت و طلل از نهال گلشن است و اقبال غره ناصیه ملت و درین
 معلوم کردید اگر چه اینجانب در حال پیش آمد و به بود آن سلسله خاندان
 دلال میجوید اما چون مراتب انتقال عمالی بیاید به سامع حقانی جامع و طلل و طلل
 رسانند و این آن در کیفیت کار برداری و لغایت کرد بود آن سید و شمس و
 و اصلاً تعلیم یاد و ده بودند که به عنوان خوانند پرداخت و به انجام معاملات و افزای
 ملا چگونه خوانند ساخت لهذا کار سنی آید که این همه را بطریق اجمال بخوبی قابل عرض
 میخوانند بود بر کارنده که موقوف مظهر گردانیده است و الله فرستاده آید
 خان عالیشان ملکیه سلطان ملایک و محبان ساور و ستان بخواره مسند نشین و زار و اقبال
 بعد از ابرار و از دم در و سینه یکجمله مشکوف غیر مزاحمت پذیر میکردند که در بخود خندان
 معلوم شد که خدمت این به و خوشی که بکنند از تغییر از اعیان بخوار و فرستاده در دست
 دفتر و از اظهاری که مسدود در سال گذشته و به دست جمع با خافه مشخص کرده مال و
 سال تمام ببقای خدمت و عمل جمع سال حال با خافه شایسته بخیر و برادر ارسلان و به صورت
 جید است که تغییر صورت را به سبب این نوع که مخلص از آن اطلاع نداشتند و در کار
 برکنه به که بخور که در سال گذشته اضافه نمایان به عمل آورده کیفیت افزای نرو و آید
 سال بر کار شده شنبه به شد که بای عمل او و نیر میان آمده اگر تار صد و نفع
 تغییر شده به شد و علم فراموش برداشت ذات سبب لغاتی حاصل است که عاملان
 کار از مدیانی تغییر میخوانند و به نفع دولت خواهی مردم که اوایل سال متعبد

میفرمود و آخر سال در قیام بر می کرد و از اعتقاد و بیدار شدن و بیدار شدن و بیدار شدن
 که حقیقت تعبیه ای سال گذشته و سرانجام مال و معامله بر غیر محبت پذیر گامین و واضح و واضح
 باشد ایضا و نسبت که شیخ محمد ولد مستقر الحلافت اکبر ایما با نظر آمدن خزانه صوبه ایما
 باد و صوبه ایما برای موقوف و بیکار شده معلوم نیست که در جاکه این صوبه یک میرسد نسبت ایما
 چنانکه نسبت ثابت محال احتیاج به زور بدین درین مکرر مرقوم کلام محبت گردیده و نظر
 سرانجام خود و یار و خلق طرفه بنای کرد و چنانکه در پیشگاه تفضل فی تهیای صورت
 در خزانه مستقر اختلاف بر حجت و جمله و از دود که در صوبه کار و معالی مانده بر وجه
 ساعیه و در این بسته و دیافقه باز و سالی اضافت به بر و گنجایش دارد و الا آنچه در
 صورت در بر کلمات جاکه فرام آمده باشد بر صلیح مذکور میفرماید و بعضی شیخ سطور اطلاع نماید
 و در صوبه که اینها مستعد باشند همان و از دود که در صوبه کار و معالی مانده بر وجه
 که در بایست در آنچه در زبان ملام آمده ریاضه است از ایما که بلیست و کار در بلیست
 ذات ستوده صفات است ترصد چنان میرود که امور متعلقه سرکار عالی بجا حضورها ارسال
 از عرض که آنم ترین جمع کار است بلا احوال انعام به بر می شده باشد تا بهما حضور سعادت
 که جویشای و مواجبه که درین مقام اینها را با تو در نگاه باید است سرانجام باید و از امر
 خود به ایما نال و زور وقت است در توفیق غلبه ایضا جو ندر و زور از دود و نال
 چکله چهار موقوف پیشگاه جاه و جلال گردیده که آن وزارت پناه خدمت برای و
 این چکله مذکورده بخوانم بحکم الدین تفویض نموده مقرر را در ایما و ستاده اند مستحق
 و امر حلیل القدر شرف ظهور یافت که بآن ملا محمد خان گذارنده آمد که در از آن حال
 طلب شده بلا احتمال روانه حضور بر نور دارند و صورت حال مسامح فیض محام اند سلی
 برسانند که خدمات موقوف به بیادست پناه و از انکار که خود را چکله سپند که سابق بر

نماند و برکنه باشد اما از حال بیک سرکار و دلتدر نیز مایه قریب رحمت را بدو است مقرر شود
بایستد و پیشانی خود بر طعنه بندگی بحال مانده و از دست قلم خود اندر خود که بجزئی نیای متعانی نیای برسد
نیکو دانند و در بنیاد از دی و تسبیحات ابرار مطالب مع فیض جامع جام و جلال رسیده که بوجوب است
بناه خواهد محمد نقشبندی خدمت دوزخ که چهار سال را بدی بحال مانده و چون خواهد نیکو دانند
خدمت درانی و این اقطاع سرکار دلتدر استعفا و عنود آنگاه دوستان خواهد غم الدین را بجا
نور الدین مقرر کرده ابر حلیل الدین شرفی و در پست که چون در بدون و در مقصدی معامله مالی بود
احسن انجام می نمایند اگر چه مذکور از وجهی متوهم شده باشد بهتر آنست که در خاطر موالد رفیع و دینه غم
مموده بدستور سابق بحال دارند و در حضور تنگدستی پذیر می شود باید که جمیع خدمات بگذرد تا بیک
تواند و از این که خواهد غم الدین از دو سال است و تسبیح و نظام کار تا بیک که از خود دانستن بحال
بهین تقدیر از مردم کار دان معاملت خیر و در سر کار است این خدمت دانند و بنده و لب بحال
و کرد آوری مال قرار واقع تواند نمود منصوب ساخته بر نگارند که بعضی و الا برسد و چون خواهد
در ابرایانی منجبت باشد و حسن کبیل که پیش ازین بر طرف گشته بود و در بنیاد بحال حکم شده
خدمت است در غر حالش برگاه روز نماید و معفوئی سازند نقیض که در مرابط مطابقی امر عالی قدر
فعلی خواهد آمد و در مکتوب است استعفا و تقصیر بی باقی محصول برنگار از سال از
و سرشته کاغذ بدی الخلافت و در شکام رسیده و آنچه از صدر حکم اقدس اعلی بحال نیست
عناایت در ماده بخوبی زیوان و امین و دیگر مرید الهی است آن نجابت مرتبت قلم شده و بوجوب
چون این مراتب معروضی ضابط و جلال است سرانجام تحصیل مال و البیان زر و کاغذ بدی الخلافت
نکرده بدو به استحقاق بویست و در باب استعفا خدمت بزرگما فیض جهان کرامت بدو
که استعفا در خدمت سرکار دلتدر در بعدی بنده که در سرخ عقیدت این بی نسبت
بتر آنست که بدستور سابق در تسبیح و نظام معامله دیوانی دانی قیام و زبیده و در بنده
جمع سال آن محال مع غیر بحال مقدم رساننده و خلاف آنرا پسندیده و جلال شده

از آنجا که بصورت دیده عقل مآل از نشیمن معاطع غنیم و در جنب استیکونه عنایات عالم افروز عالمیان نوز زنده
عقیدت آثار هزاران جهان فزاید است و در صورت یقین حاصل است که آن ربه خاندان
شرف و کمال زمان برداری و انشال امر واجب انقیاد و اقصیه بهار اقبال خود دانسته بهر کمال خود
مرد و جوابی نیایسته مروضی و الا غایب بود و آنچه نگاشت
رفت و جلاله شایسته عت و مسکن استکناه لعل محمد سواره در حفظ انبی
باشند فیض و سوزنا که مکتور محبت بهر درگاه نجسته بنیاد و رنگ آب رسید و آنچه از استقامت
خود در چنگله اسلام آباء به بنیاد امارت و ایالت مرتبت خان عایت فیض علی خان و
حسین خان بهر طاعت کینه متفقا و حسن سیر در و محول مال واجب حاکم و کلاک سیر کار و دلندار طاعت
اندر علی و تنبیه مفسد آن گوییده احوال در نهایت رعایا مال گذر و در سوزن محبت و ولایت نافه
شکس در باب محقق و عفا نگاشته بودند معلوم گردید اهل در عالم و سایر و سمان
درست فهم یکسر است که سر حوض فروخت آنان سبب سعادت است بهمان آیین و
و آنها جا بگرشده کامیاب و تعلی می آیند خاطر اعلای بنده را متعلق بخی و احوال خیرال
خویش دانسته در بر صند گاه بر خصوصیت کیفیت آنحال اطلاع میداده باشند و یک لک
کامیابش که از جمیع سال نرفته در بر کنه کل و مبلغ در محال دیگر باقی مانده عقیده شده و سر عید
نهار برده جهان کند که از دو محول برسد و تا دام آخری باقی شوند تعمیر و تادیس نمود
پیشکای و اعزاز و اعانت عاملان هر قسم باید بخود ارفه و فعل آورده و از تحصیل محول
سال حال خبر یافته و می نمایند که مال سرکار با تمام برقت و تکامل محول انجام داده و در
در هیچ حال اقی مانده و امانت بناد رفو و سلامت استفاده محمد کار بانیست با
مخیر مانده که در خطه مفضلن عقیده در تشخیص جمیع سال حال تحصیل محصول فصل بهر سیر
مضرن مسلم گردید تا این وقت که ایام فصل گذر با تقیض بوسه یقین که مال واجب

الحاصل انما تمام بقید وصول آمده به تحویل فوط در عاید ختم باشند و تسبیح جمع از روی خود محض
 کفایت سرکار و زمانیت رعایا سرانجام پذیر کرده محاسبه بدین تقدیر سر رشته سال مذکور به جامع
 در اصل باقی خریف بله توقف و ابرام بدقتخانه و الا در محاسبه در روی که در فوط خانه برکات
 موزون شده در هر چند کاه فراوان آید سرعت و استعجال بخزان و اوقاف در السلطنت لایمور برسانند
 و در محال متعلقه این و فوج در روی که قدغن عظیم بکار برین که از مردم تها و در دسته دار و فصل
 انرا جازاید الحال از قسم نیست و فصلان و فرمالین و غیره ذالک مخالف حکم جهات و اعانت
 بر کربلای نماید تارینه و غیره الحال را کسوده خاطر بوده در کسب شش خود استحال نماید و بر
 و عین داخل در دولت بخوابی و افزونی مال در ابتدای مال و بر کردارین و در آن سال
 بنحویکه در سال گذشته از آن رفعت ناه نظر آمده از صفی خاطر خویش عطا شود در آن سال
 می باید که بخلاف ماضی از جمع و جوهر و در اختیار بوده طایفه راستی و درستی و در
 مال و کار بر روی آنچنان بدین نهاد سازند که تلافی مافات صورت نهد و بجای حسن خدمت
 آن شجاعت سینه مودع جناح و جلال کرد و در آن خطی که در مینا و منور
 بجهت تلافی و کمال افزونی کنت کار سال کیفیت محو حال را سازند بودند عطا شود در آن سال
 مندرج بعضی به بیت رسم و آیین محال و بخواب کارگاه آنست که در یک وقت طایفه
 کار بر روی و کفایت سرکار و زمانیت رعایا بدین نهاد شده در کردار روی مال و سرانجام
 معامله را چه و کردار و بای میبشوند بدین تقدیر میباید که در تسبیح و تحویل محصول فصلی و غیره
 جمیع بکار برده مال واجب فصلی که در روز و راقم بقید خط در دارند و بر روز و راقم
 چه لکاشته اند در جنبه و باری نمودن چایای کینه و خام تا کینه تمام نموده آنچنان کنند که توفیق
 ای افزونی مال سرکار و الا در ای رونمایند و در فرورداد چایای مذکوره اخلاص شود
 اکتفای بر بکارهای رعایا ناکرده خود بهم جا و از سینه نومی برداشت نماید که کما

و علی

[illegible]

این دو ظاهر شکایت از این بین می آید در بار عالم مطهر با شتاب داشتند انجامیده و هر چند بر
 اندوزند نگاشته اند که با وجود سببیکه یکبارگاه و عقل مناسبت هم و دل آگاه به سبب بر خاش خیرست
 سودمند کردید با افزودن فضیلت و رفعت پناه حافظه بود بر این دو بیات و در این اعماد
 در دو و غالباً از هر دو مستقیم می درایت می شود و بجهت تحقیق ماده نرسیده و خلط غلبه یافته باشد
 آمد و مقرر گشت که غنادیکه مخصوص بیات آن محال نیز در یافته صورت حال اعلام نماید لازم حال است که
 به نگاه راضی لطیف می و نفسی لازم بوده تعصب می را که از حسن عالم افزود و بی معنای بنا بر دست
 برگزینیست میان نخواهند آورد و در آنچه کارهای سرکار دولت در نظام بکار می آید بر دوزیاده برین
 و اگر به بلند شود و سیج موقوفه بکار خواهند بود و تا منتهی نماند که چون شکر و شکایت برود
 علی اثر نرسد پناه فریاد و نظم را بخواه از بدست کسی عمل و فعله خواند و عدم وصول از دربار
 پسند و ماصدا سپاه و سپردگان بی محصول مقصود از حد گشت و آنچه از دستاوردن دول
 جمع اسالی باضافه نمایان و بیجا مال الاجرت فضیلت بیات ماه زلفا که بیست و ازین چندگاه گشته
 بودند تا این وقت که ماه و یقعد میکند و اثری از آن متغیر نکشت معلوم تا حدی و خطی در
 مدت سه ماه از اینجا نیاید و به چه در اینجا برسم موعظت و نصیحت برآمد کار در دوز آوری
 لکاش نیز بر کرده جوابی تفصیل حال چگونه می نرسد و گفتگوی نزدیک و فراق آن رفت و آمد
 در میان این دو در بار عالم مدد را بطول انجامیده و نظام تفویض خدمت دوزانی باغیالی بنابر
 بر چه از غمی که و کار دوزانی از آن تصور شده بود که نشو و نظام محال فرار واقع بر فروز سید
 آمده از بند و لب آفتاب جمیع خاطر فراید افزود و تضییع بر عکس و بر سبب شش
 باطن و زیاده بی تضییع روی نمود با افزودن فضیلت و رفعت پناه فلان که برین دو بیات
 و اعتقاد می رود و ظن غالب نیست که از حجت و نفسی لازم در گذرد و بجهت تحقیق مقدما
 موقوفه فرستاده اند تا در اینجا رسیده که اینجی دریافت نماید که عمل و ملوک از آن و فوج در

سند

[illegible]

مجمع داده باقی را بر روی خود ریخت اتساع خانه بطریق امانت که در آن میباید که بار
 از جمله دارلر و در بانجریه از حوالی شهر یا از اکنه دیگر بر جا که دست بهم و در زد و سرانجام
 پذیرفت با اتفاق ملان بقریه فکر کرد بفرستند که خزانه را از بنجار داشته بیارند و بخود میدادند و باز
 معر نامند که منزل بمنزل علی رفت نمود و بفرستند و بفرستند و بفرستند تا که دانست
 و بخود جواب محال اطلاع دهند خط در جواب از حضور بود و خود حقیقت عجم
 برکنه شمس آباد و نقل و حمل عمارت محلی سال گذشته و افراد و سواران و در وقت متفحص
 و تملیش در کرد و روی لوازم است بودند و بجا آمد و در آنجا حج سال گذشته از محال
 چو به مسکن است بهشت محراب آن امانت پناه شد و مطالب دیگر که شریع و دست فرستند بودند
 به جمع انجمن به رسم و آیین محال کار شد **شما عاقبت این نیست که در نظام شما و در نظام**
 حاکم حکمت علی و میان روی و حسن تدبیر که هیچ ضبط ملک و منور خوبی حال و حال بود و شدند
 پیش نهاد رفت و کفایت سرکار و نظام است رعایا نصب العین داشته باشند بخوبی مطالب
 و مقام و فوت نشود و سرانجام کار بود و حسن کردید حاشرت بنمایند که بر نقد و افساد
 باز کرده انجمن پیشرفت شما محروست یعنی بنده و بسیار که آن گفت پناه بخود که در گذشته
 بحی سرکار راه نیابد و نهایت محاسن منجر بر دست باشد جمعیت خاطر و کمال استقلال و تقدیم
 خدمت قیام نماید و چون در این جمع نمودن و از شما هم رسیدار آن برکنه بکماله و جوهر بریان فاساد
 برکنه و نهی که بر اوضاع برکنه شمس آباد یافته اند که بایر محذرت و امانت و ایالت و تربیت صفوت
 و نهایت شریعت خالصان و عبادت و معیاد فوجدار بادشاهی و در ماده امداد و اعانت
 آن امانت و نگاه بوزارت پناه میر محمد نعیم دیوان منصوب کرد و در تقدیر که تا این زمان
 بار السلطنته لا محوره رسیده خواهد بود و از برای موافقت و ضبط محول و متابعت در حین
 معقول تمهید نماید و چون کردی که داشته شد یقین که بدان موجب امانت و مراقبت شما

م
 م

منو لانم جنانست که بر جور و حال و کیفیت آن محال بدو آن منصف نکر اطلاع می رود باشند و بر آنکه
مرد و معا و تیت که باید کرد از نو و فعلی خواهد آورد و از مردم آید و از حی که از این سادت آید داشته
باشند انما از ترس و سالی بوال شناسند و هیچ دشمن و حکام دارند مقرر کنند که کرد و عصب و برادر آید
سند مجد و جوانی و عاقل و کار و الا مقدار جاهل نمایند بی سند جدید هیچ کدام مبنی بر خبر دیگر
منو بد برنده که در سند آصف ملک که مخزن کائنات است واقع شده و از آن سند است که یکی از بومباریان
دیگر فرزند و جانات در فرار عیان بر سر خود و از آنکه کسی در این راه است که از آن است
خواب است اما چنانچه بر خود می بیند که در فرار است و بر سر خود است و بر سر خود است
در مضبوط و بنده بی که ممکن و مقدور است و یا نا احوال ماعت و او در فرار است و در فرار است
بها بر نه که خلفه آنی بر نه و خواهد آید که در فرار است و بر سر خود است و بر سر خود است
و از نه در بر سر دست و بر بار بان می فرود شد اگر آن رفعت چاه سحای رخ بر عاقل و بر سر خود
زیر بر بند و منافع از ابواب صبح نمایند و مضائق ندارد و کمال کار بر داری خواهد شد باید که
بر امور جز و سلوک است و عمل پسندیده پیش نموده در مورد و نتایج و کفایت است و خواب
چاه و جلال امید و ارغایات عالم افزوده و خیر خواه خلایق چاه را متوجه احوال بندای و نهاده
شکر و دانسته در بند و بت اسالی زیاد و زیام پیشین مر از جلیل بکارند که شکوه بکارند که کمال
شعایی حق با اعتبار و خیر یافت و زری که در فوط خانه فرام آید بی از بخواند و اع
دار السلطنت لامور یا احتیاط تمام با نیض که سالم بر راس شد و تفویضات و حالات
رویداد و در جز و گاه می نوشته باشند و از خطی که فرود رسیدن عاقلان و نهاده عاقلان
و بر سر خفاک معاند هر که در و سیت در تحصیل فصول و عیست و از اندر در عاقلان فصل بر سر فرزند
مطالع در اندرون حضرت این در در گری بر که فکر در عاقلان است که بر سر سالی است
چاه کمال و مقرر است می باید که جمیع خاطر و اطمینان باطن در نظم و نسق معادله انما سرگرم بوده در

[illegible]

[illegible]

نیز بکنه محلا جاکر سرکار عالی سری لکمه دلم یکصد و بیست و پنج بوند و معلومست که درین برکنه از زمین
جزیره هم مقدار در زمین محول خواهد بود است لهذا قلم میشود که بتعداد اسرار و مسلمان متوطنی بکنه در
از در واقع لکمال احتیاط و ارسیده و حصول جزیره عالی قدر حالت بر یکبار اول و دوم و سوم
مواقع نیز است مطهره بر آورد و نوده بهر طرف و بهر روی نوشته بفرستند که نظر بر کسب محصول
سطح اگر حرفه کینه تحصیل انرا از دیوانیان عظام و در است نظام معصومه عاملان سرکار عالی مدینه
شود و لایا اختیار در سرکار و اداری کذاشته آید و چون درین ایام نیست انجام در
رقه بندی معروفی نیست گناه جاه و جهل گردیده که در خیال است و سرکار عالی متعالی زانی
نایب در اعبت بسیار است و بسیار بد اخلاص عال نامزد و معتمد لهذا در جلیل القدر
بیانست که لایا بکرات تاکید رود که زانی بجزیره دستور که آباد شود و مقور حمله تسبیح نمایند
سوره افتاده مانند در محاکم ایانی متعین دیبا و قویله باشد خدمت کرد و بندی بنوا
مفوض گردد و در محاکم ایانی که در روی دیانت بلند کار دان ظاهر شود خدمت امینی باو
ببرود و اگر در قایل کار نباشند بجای آنها دیگری نصب بر مقتدر بکار نشانی آید که آن
گاه در آبادی زانی افتاده اتمام تمام بجا آورد و آنکمال کند که افزونی مرز و محاذ و افزونی
سرکار و جوهر آبادان کاری و خدمت گذاری بعضی ظهور کرد و کسب و نظام محاکمه بر سره محال
الحاصبه موجب غلبه و انت و آبروی گردد و این در عوازل رقبه بندی برکنه که بر قریه خانه
و لایا بر سره قالی کوبان در انیس لایا رعیت تعلیم نمیدهند و کسب زانی شروع و نامزد و معتمد
نابراین امر ضل القدر شرف خدمت و ریافت که افتاد عال زانی بر دین از شروع و بجزیره افتاده
نوده حقیقت محال از حد اند و بر کارند که نامزد و معتمد زانی از عدم بر دست
عاملان سرکار بسیار است که سال به مقدار افزوده و بهر دستوری که از ضیافت افتاده تمام و
زید و شریف خدمت در از دیبا و آبادانی که مستند از فرشت مال است به مبلغ بتقدیر آید

- طوری مطلق است اسناد از سخن او که بر این مشتمل بر صلاح دولت و متضمن ضبط و ربط
 بهات و بر آوردن مال سرکار و رعایت رعایا مال گذار باشد بیرون نروند و طریق مومرا که
 در تقدیم خدمت جوده خویش و قیقه از دقایق حرم و احتیاط فوت و فرو گذار است نکرده
 با نظم و نسق و قطع و قطع منفردان و دفع قطع الطریقان و محافظت راه و امنیت شوارع
 منجمله بجا آورده چنانی سیج نماید که کافر رعایا و بر باد نزار عیان مرسته الحال و فنان الحال
 بوده و قول کثرت کار با و با حدی از سر و دین و مسافری و سایر را با سکنه آنجا آسپس و زنی
 و نظایا و معاملاتی را با اتفاق ارباب علم است آنجا بر طبق شریعت غرض فیصل میداده باشد و در محصل
 موصوله و تنبیه بهات زور طلب بخوبی مدد معاون عمل بوده باشد که ادم و درم در زمانه این
 رعایا و بر باد باقی نماند و بهمانه داران تا کید ملیح نماید که از غدا بود مجموع بارگاه خلافت با
 عزز شد و قدغن کند که احدی ترک نیست نماید شود و آثار ضایعی و ملای در آن حال معدوم ^{مطلوب} شود
 در بنای تا کید ملیح و قدغن تمام شناسند و در وقت ^{مطلوب} فلان با بقا بردارند و در
 از زمینگاه مجدداً متعلق خدمت و خبر داری محال تحول و کلاهی سرور و تمدار عالی سعادت کی
 سرکار و منبیل دایمی برگزیده نگین از تعبیر فلان می افتد از فلان بان معتمد و رحمتی باید که در غایت
 قدیمی و کسبه بلو از م و مراسم خدمت مأمور و کمر انجام بهات و بند و بست تمام کانت است
 طرز و نواع و از دیاد آبادانی و تکثیر زراعت و تولید حاصل آنچنان بردارد که بمردود و
 در سایر سکنه آنجا هیچکس نه آسپس و نقصانی نرسد و مضایا در معاملاتی شرعی را با اتفاق
 با عین است آنجا بر طبق شریعت غرض فیصل داده اتمام تمام بکار برده که احدی ترک نشاید
 دطلای نمواند شد و در اخذ جزای متعلق ایچ خود بر رعایا از روی انصاف عمل نموده چنان
 از علقه متعلقان بر آورد و در تنبیه زور طلبان و تشخیص جمع بوقت و تحصیل مایه ^{نظام} طلب
 مدد معاون عمل آن محال بوده قدغن کند که دایم و در زیر رعیت با نماند و بهمانه دار

[illegible]

بسم و خیر است که این پنج برداشته از روی داری و در سبقت تعلیم رسانند و در سبقت استواران
کنند و از آن شخص جمع بوقت و کرد آوری مال نظام و از روی داری لغزنی محو کا و فواید
جای دیگر گویند و بجای اتمام نماید که صریح از حال و در اندک حال زیاد از نصف باشد و در
که در شرح الزو و ملت حنفیه اهل تفرقه کرده از عیال یا طلبت که تا نقصانی با آنها نرسد و در حال
کردن و حفظ داران با خبر بوده دست تعلیم آنها کوتاه سازد و قدغن نماید که یکی از
عیال بصیغه بیست و نه و سبقت و تحصیل داری و تمهید داری و خرج صادر و وارد و دیگر از باب
که محتاجانی رعیت بر روی از پیشگاه فضل و کرم کسری نمافتنده است در رعایا
ملح ارفع نکند و نسو و بانی و طوایر جمع و دیگر کاغذ سال بسال بل فصل بفصل و سالی
در فتره خاندانی متغییر میسازند و بهر واحد از اطفال بدون صد و بیست و نه نفر نباید و اگر یکی از آنها
مفسد عیانت شود و عمل آنرا آنچنان که نظای ظاهر نکرد و محمول بر اوضاع نفسی باشد و همچنین
در آورده و به حیانت را عیون بازخواست در آورد و از راه احتیاط در فصل از بزرگ
کاغذ خام نبرد که بر کف بکار پس ترجیح کند و اگر از روی آن ظاهر شود که شخص صریح از حال داری
الوار به خود معروف شده و بر و بازخواست کند و بجای او عیال دیگر سازد و در صورت
عدم ظهور تصرف عامل را سر کرم خدمت دارد و در جوهر بیان و قانون کویان بجا کمان بکر که
بر تقدیر نفوذ عامل و در اوار به برود حقیقت حال ظاهر سازند و اگر در اطفال آن مدینه و سایر
نشدند و در حد است نماید که از خدمات معزل گردیده از موطن و مسکن هم اخراج باشند و هرگاه عاملی غیر
نمود دوه مقامات را بوقت و نظام هما یا از او بگوئی رسانند و بسبب عاملان وجود در بیان و
تا او کویان و مقامان و جمهور است حال مذکور اند مورالیه را دیوان به استقلال افعال دانسته و
تعلیم از در جای امور آن خدمت قوی شناسند و از سخن صلاح و عیون سی او مختلف
نشدند و بهر یک سطح داشتند و در اوار به این بزرگان بداند که چون زمان ستاد
است و در روی سوزد و بهر یک سطح داشتند و در اوار به این بزرگان بداند که در حال انظار

جاکیر و کلاهی سرکار دولتمداران و زبانی لایبی زراعت و عیسی برداشت اعمال ناموس و نیاید نقد
باعتضای نیست دولت اندوز که یکی مصروف بر آبادی ملک و نظام حال رعیت است امر عایق
شرفه در سیاه که زبانی بخیر یک است متوجه فرجه داری آن لایبی الا عفا بهر سوره که فرود
مقرر شده است تمام بجا آورد که یک سوره صادره مانند دور غلی که این سوره بادقوب بود و
قدست که در سوره یا خزانه سپرده موافق ضابطه چاکان لکیر و سوره یا معالی بوقت و هنگام
نیاید و همچنین در مکانی که گردری بادیانست ظاهر و آن ظاهر شود و بر خدیر باقیست نظر است
از خود کند و در سوره که این دو روی دیانت دارد با سوره که در تقسیم خدمت تمام موافقت
و کرد آوری مالی سرکار و رعایت عایا چنانچه باید عمل در آن سوره سوره سالی بحال دارد و در سوره
خدمت یا اندیکری قبی سار و در سوره یا قیض و ضبط امور کلی و جزوی بخیر نماید که باید
و نیز در حال هر قدر مرتبه کمال بجای میاید باعث بخیر آن قابل المرحمت و در بارگاه دولت
کرد و سید ریخت بنام شجاعت و شهنشاه استگاه مورد و راجع نمایان ضبط
محو الف پایان مشمول جلال عو طعنه ای بوده بداند که چون بعضی حال جاکیر و کلاهی
دولتمداران و رعایت این نظر بر این است که از اول آن سیاه و بنیاد زیر
عناایت جلیل القدر و در سیاه که در تقسیم لوازم آباری و بیستی آمد انجمن معانی
بردم خود لازم شناسند و در آن باب هر چه در رعایت بنام ظلم دیوان سرکار عالی بنیاد
آن نمود و راجع نمایان بنویسد آنرا نظر رعایت دولت خواهی سرکار و اول در سوره یا معالی
و بمقتضای قضایای بر سر مانی از دوقوف و دیانت و دیگر بر این حال آنکه هر که
میطع اطنای پایان تحقیق کرد و از روی دولت خواهی معروض محفل غرض اقبال میبود
و عظمت جلیل القدر و در باره خود و زرافه است شناسد و در آن باقیه بداند که
چون در زرافه معتقد ظلم از جناب فیض است و الا آن خدمت و جرایم که بهر بار و غیره حال
جاکیر سرکار عالی تمامی بر فرازی یافته که در آنجا رسیده در ضبط و در رعایت باقیست

طرق و شرح در نهایت مقبول و مسافران و تاسیه و تادیب و پیشگاه سکر و خوره به تقدیم رسانند
 البته از امر حلیل القدر و غفور بسیار که آن لایق الثن است و الاصل در هیچ امر و مملکت و مملکت
 مذکور بوده هر چه به آن محال ظاهر است باین بنده به متوجه است باشند و غنائی علم و فضل
 دارند اما محال عقیدت استمال خود شناسید
 حکام ممالک نظام و متصدیان نظام
 انجام و ناظران محاسن و ناسفاتی معاملة و محفوظان شوره و مراحل و متصدیان معارف و مدار
 از او و معالی تا سرحد دارالملک کامل بنیاد و الاسرار و از او بوده برانند که باقی بیک تأخیر نیست
 اجنبی توران دیار برابر سرکار فیض آثار و الاشی از خود بر لوز مرخص گردیده اند از حلیل القدر
 نیز غفور بسیار که موردی از رشتگیان آستان فیض نشان دانسته در طریق خود و مدار
 مشکله مشکله دانسته و هر الفاسی اندی که برابر سرکار عالیان مدار بیار و طومار تفحص آن اند
 با عمو به حضور فالقی النور از سارا دارند
 متصدیان ممالک و متکلفان
 معاملة دارالعالیه برکنان حمله کرده متعلق محل و کلای سرکار و متصدیان معلوم نماید که چون نسبت
 دارد و عیال خرد است و صدارت برکنان حمله مذکوره و الفیض بنیاد و متصدیان و متکلفان
 خندان مقرر و مخفی گشت که بوزن و مدرک خدمت مذکوره از روی راستی و درستی که پیوسته
 بر داخته در ضبط و در بطایق خرم و بختیاری مهمل و نامر و نگذار و در اجرای احکام آن
 شریعت غرادر اعضاء امور ملت بیضا مساعی جمیده به تقدیم رسانند و در حقایق حق و انصاف
 معاملة و قطع قضا با او و دعوی شریعت کمال احتیاط بعمل آورد و غرض نمایند که سروری محلا
 شرع الزم بعمل نیاید و در نتیجه اسناد و ارباب مالش و تحقیق حیات و پیام ششماص بنیاد غیر
 در سبب بخار برود باید که مشا اید را در روزه عدالت و عدل آن محال دانسته امر مضائقه
 این خدمت را بموجب آن متعلق شناسید و اتفاق من را به در تمطیع و فیض مقام
 شریعی از آن دانسته و در این محله است اسدخان بالقاب معلوم نماید که چون بر روی
 سعادت محفل عزادار تبار گردیده که اسدخان قلی خان فوجید در حمله اسد خان با اسد خان

تسبانه

در وجه بیست و سیاد و نجابت و شکوه صفوت و امانت بنام صدر رفیع القدر رضوی خاصیت نصای
 برکات مذکوره و فضیلت مآب شیخ غلام مقدر و مخلص کشته سیاید که تا و محول
 عالیشان سعادت عنوان که متعاقب دفتر علی بدست شریه و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته متقا
 علی نموده متراکیر افاضه انجمنی و انند در دست تصدی و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته
 در مطلق و انند دیگر بر اسمیم و شریک نکر در خدمت و در اجرای احکام شرعی در برابر و در
 تاجیه مذکور شده در بیست و پنج مینا شناسند و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته
 در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته
 عام مطیع و سیاد و نجابت بنام صفوت و امانت و شکوه صدر رفیع القدر رضوی خاص
 نصای برکات مذکوره و فضیلت مآب شیخ غلام مقدر و مخلص کشته سیاید که تا و محول
 در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته
 متقا علی نموده متراکیر افاضه انجمنی و انند در دست تصدی و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته
 قوی و مطلق و انند دیگر بر اسمیم و شریک نکر در خدمت و در اجرای احکام شرعی در برابر و در
 مذکور شده و در بیست و پنج مینا شناسند و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته
 بر کمره جاکر و کلای سرکار ای متفانی مآب مصاف سرکار شاه آباد قاضی معلوم
 که چون دار و علی حکم عدالت برکات مذکور و بهر نور علی خالصه شریفه بجان عالیشان
 سواد ارخان مقدر و مخلص کشته سیاید که انضام و قطع قضایا و دعوی شرعیه بآفاق
 مایه جان نموده و در اجرای احکام شرعی غرا و امضای امور مملکت بیضا و سنی تبیه
 بتقدیر پانیده بنهند و در احقاق حق و دفع ظالمات کمال احتیاط و کبار برده انجام کنند
 که سرور و خلف شیخ نور علی بناید و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته
 خدمت فوجده از آنجا بر کمره غلام من اعلای محرمه غلام از تعمیر غلام بن غلام از تعمیر غلام بن غلام
 در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته و در آنجا میرسد بر طبق برنج کشته

مقدار و نسبت از پیشه و آن و حفظ و احراز مالکداران و زیر دستان و امنیت وطن و
شروع و پیکر کند و از سرچ میفرودد و بر زمینها و جوی و بریان و قانون کوپان بر کند و
شجاعت و نگاه ستار آید و از خود در مستقل بحال و استه و تقسیم است آید و در اجرای امور
مضاف است خدمت قرب و وطنی دانند و از صلاح و جوار و به حدی آید که بزرگ تر از نظم بحال
مذکور بود و به بیرون نروند و بر کار از رفاه آن گرفت است بهاء و قوت و بیجا سازد و اعراض نماید
در بحال تعلیق خود بجای نماند و حمایت ننهد و به بیجا بکشد و در دست خود
در آید و سبیل انقراض خدمت بویان بکشد و کما بقوله عبود الله آباد و قوم فی العین و استبداد
نظم از ارت و خدمت بهاء ملل مقدر و میفرماید که از روی کمال دیانت و درستی بهادرم
در سر هم خدمت کرده کاشیغ بر داخته و در داد و ستد و در وقت دیگر و آدمی مال و احصای
و یاد آبادانی و استقامت رعیت و کور و بیابانها و بیخ نموده و از خصوصیات بر نیات و
عمل مال و علم و فضل سایر رجال بویا حسن خیر و در بزه آنجهان گفته که در بحال بیجا و در انداز
من الوجوه و دست و خرد که داشته راه نیاید و رعایا مالکداران و استبداد در آن بود و در
نظم رعایان در کسب خود قیام نمایند و جمیع اعمال سال با استغناء و حصول بر کنایات با تمام
بوجود بیجسته دای و در بی با تمام و در کوته و در خانه بهر خود لکها بسته نکر از نو که یکدم بی مستعبر
بخرج رود و احتیاط و اتمام بجای آورد و عالمان و کارکنای آنها بر اخذ ابواب منع و معفو در کمال
بجاه و طلبه و اخراجات زاید بحال و بر داخته است اقدام نتوانند کرد و در بسته کاغذ مرفی
قاعد و در حد فضل بفضل از عالمان تحصیل کرده باشند و دیوانی به فقر خانه و الا در آن بسته
بشد بسیار و جمیع انشاء و اعمال و جوی و بریان و قانون کوپان و مقدمان و رفرا و عال و بهر که آن بحال
مور و در دیوان بسته قلمداد است و در تقسیم است آید و از اراد امور و مضافه است خدمت قوی
مشتا کنند و در نظم و نسق مهمات و محاطه از سخن و صلاح و در آید که متضمن کفایت کار و

و برآمد کار و نهایت خلق اسیر بوده باشد میزدن سر و دانه و بنای کعبه دارند
چون خدای تعالی و تمانه در ریای بکر نه نشانی آباد و غلغله و باغ معبود در اقلادت مشایخانه باورن
ابتدای طمان از تخریب نالان حرب الضمن میزدن و مقرر و مقرر کن که در تشریح و جمع بوقت و کرم و ریای
مال نهقام و در و یا و آبادی و میرد شهری و دستانت عبا مالک از ارکابینیم بر دانه و در و غلغله و غلغله
قطعه قطعه و در رسیده اتمام تمام بجا آمد که در فغانی و این زراعت افتاده و دانه و در و غلغله و غلغله
محصول محال و در دعات جز در ریای بجا برده و از غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
بخی رسانیده جهان کند که جمع بکر نه سال سال افزاین بر دانه و در و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
از دانه و در و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
که الی و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
و کرم نه نیاید و دست نه در ریای و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
و سوار و پیاده و کمان و دانه و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
بخی در نیاید و کمان و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
که بکر نه نیاید و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
موجود و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
کمان و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
مطلوع شده و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
زاید و لالی که باعث آسیر و حال رعایا است کمالی که بکر نه نیاید و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
در و میباید که در و میباید و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
را این و تمانه و در مستقل و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله
کفایت سرکار و نهایت خلق اسیر و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله و غلغله

[illegible]

آبادانی و افزونی سود و کرد و کردی مال دنیا نیست رعایا هیچ سوخته در یاد و فکر برده
کنند که حسن عمل کار برداری و زینین لایق ز رعیت انداده نمائند و محمول برکنند که
افزایش برزخه رعیت برافه حال مالکداری نماید و بتحصیل مال واجب وقت و تنگام برزخه
تنخواهی لایق بوصول رسانند و یکایم باقی نگذارند که تا نیا حال باز خواست آن بعد از
حاید که وجه بقایا از راه تبلیغش نقادی بقیام نیاید که محاسب رعایا بهین ماده
وزیر از و بعضی باز خواست خواهد در آمد و وزیر رعیت و بلاد است و ملایم و احوال است و وزیر
منه و معونه درگاه خلیفین بنام اجتناب از عسر و یقین را است و بدین الوجوه بر خلاف
آفتدای اقدام ننمایند و بتحصیل از راه تحویل خوط و از خود کونه خزانه را بجزایمانی و مهر خود و اطفال
خوط و در لکها رود و در آن با اتفاق بیکدیگر جعل آورده است تمام بکار آورد که بیکدیگر
بجز حضور خرج نرود و در تقدیم خدمت عاموره راست و در سبب و دیانت واجب ساخته
جنری از کی طبع و توقع نماید و از سکو پندید و جمهور بکنه انکار را از حق و کینه سرشبه
کاخذ موافق ضابطه فصل انفصل و جمع و اصلها مال و انتمیه تحویل خوط و از راه بانه
و الا ارسلان بیدار باشد میباید که جو و بریان و تالکومان و مقدان و سوار عانی و سایر سلطان
بر که مستورین را ایدر اگر در با استقلال دانسته و در سخن و صلاح است او که موجب است
و بعد کار و عنایت و خدمت رعایا است رعایای بوده به بیرون نرود و مال واجب
رجوع از خرد و راجع بتحصیل موراد جواب بکنند
معمای و عهد و خلیه برین ن ظلال صوبه ظلال معلوم نمایند که چون خدمت خوط داری بکنند که
ابتدایه فاضله رفیع بوجه تحبیر امانت بنام ظلال اطفالان مقدر و مفوض کنند به
را خوط و در استقلال دانسته که از مال و سایر بجهت تحصیل در آید و بر خوط خود بلیده
نگاه نند و در سبیل خوط و از مذکور که خدمت رجوع بکمال راست و دیانت بتقدیر

و همچو من بوجوه از سطح افق نمایم و در کوچه خوانده را بهرامین و کروری و قفل خند لکاید نشسته
کدامی منصف معتبر خیم بر سر و برج و این تخیل خود و بر روزنامه اندکی نوبت بر روز موافق مطالب
و مستند میگردد که اگر بنیاد نگردد و خود نشانه مختلف در زمانه است و در وقت
چون شب الام و الا قدر خدمت واقع نویسی برکن سبب سوبه دار و خلعت نشانیان با بدست
رسته گاه سحره سبب سبب مفرد و مخوفی که اگر از روی راستی در سبب تقدیم خدمت کرده
بر دواخته حقایق و سوانح آن محال و کیفیت عملی حال از قدر واقع داخلی روزنامه در هر خصوص
در سالنامه باشد و مستند گمانی از قلم جنین جمع و تحصیل مال بسیار در باقی است مطالبه و جبهه
در غیر این باب هیچ را با الشافعی علما انکار داخل نماید و با هم میگویند و کار از پس
سلوک دارد باید که علم و تجربه برین فکر و برین امر واقع نگار استقلال دانسته امور معاشیه
و بر این متعلق شناسند خدمت واقع نویسی و مستطاب هم وقت نفع آن که
بازافته سطح نویسی بری دیوان واقع دار السلطنه لا هو اجمده او مقرر گشته باید مولا
و موسوم خدمت نگار زر زردی راست و در سبب بر دواخته سوانح حقایق در روز و در کبریا
و بطوره را از از قدر واقع و نفس الامری داخل سیاه و قیام نموده بدینتر خانه و الا سبب تا در با
و اضیاط تمام دارد که در تحریر سوانح و احباب اعلام کم و کاست بمیان نیاید درین باب که در
چون حسب القدر طین القدر خدمت واقع نگاری محال متعلق به کمال سبب
مضامین و اختلافات اگر با نادیدنی و سبب الطیر رفت چاه نللا نظر و محال شده
که به نام و سبب خدمت نموده که این سبب بر دواخته حقیقت عمل و سلوک نماید درین و علما
برکن و جنین جمع و تحصیل مال و علوس اب و اسیر و دیانات خواند و کیفیت زر و عادی
خصوصا و مقدمه و احباب اعلام داخل روزنامه و قیام نموده بدینتر خانه و الا در سال میباشند
پسند و در ثبت تضایط نقد حق و راستی سلوک و رسته در تضایط و سوانح آنچه در تضایط

آبادانی و افزونی سرمایه و گردآوری مال در نهانست به کتابچه مرفوره در یاد افکار برده و
کنند که حسن عمل و کار برداری و نوزی لایق زراعت استاده نمائند و محصول برگزیده مذکور
افزایش بر گرفته رعیت بر ماه حال مالکنداری نمایند و تحصیل مال واجبست و بشکاف برود خسته
تخصیص بانی بجهول رسانند و یکسوم باقی بگذارند که تا یا الحال باز خواست آن بجمعه آورده
ماید که در بقایا از راه بقیه تقاضای تعلیم نماید که تا محکم بکس رعایا بدین ماده
و نذر از بعضی باز خواست خواهد داشت و در بدایت و بلا ادستیه و ملایه و اخراجات و دیگر
منه معنوی درگاه غلله بی باده اجتناب از حقیران نظام را راسته بدین الوجوه بر خلاف
آفتاب تمام ننهند و تحصیل از روزه تحویل فوطه در نمودن کوشه خزان را بپیرامانی و مهر خود و افعال
فوطه در کار بردارند و آن با اتفاق بکنند که عمل آورده است تمام بکار آورد که بکار آید
مهر و خورج نرود و در تقدیم خدمت مأموره راسته و درست و دیانت واجبست
چیزی از کسی طمع و توقع ننمایند و از سکه بپسندید و چهره سکه انگار را راضی داشته سرشته
نماند و حق ضابطه فصل تحصیل و جمع و احکام مال و انشیه تحویل فوطه در راه باده بفرود
و الا ارسال بپشت میباید که جو و بریان و تالکویان و مقدان و نزارغان و سایر برطان
بر که سطوح را از آلودگی پاک کنند و انشیه در سخن و صلاح است که موجب است
باید کرد و خدمت و خدمت رعایای بوده به بیرون نروند و مال واجب
رجوع از خزانه راقع بمحیط بود و رجوع بکنند
مهر و عهد و فعل برکنان غلان صوبه غلان معلوم نمایند که چون خدمت فوطه داری برگزیده مذکور
ابتدای فصل تحریف جو بجهول رسانند باده غلان غلان مقدر و مفوض کنند بپای
رافوطه دار مسئول و انشیه از مال و سایر به جهت تحصیل را بکار برد و تحویل نموده بپای
انگاه نذرند سبیل فوطه دار مذکور که خدمت رجوع الحال را بدین و دیانت بقدیر
در راه

[illegible]

که دست ختم از دیباید نصیب نامت و معالجه وجود پیا و قالو لکوما ذر سیدان را ساعیه
 در خلد جقد مکرده منازار بر واقع لوبیاست غلال دانست امور رضا و ایمنی است
 جویر الی شمانه دور ابواب مطهره که اورا بنظر بر در برابر نوشت اطلاع میداده باشند
 چون حبس الملک جلیل القدر خدمت واقع زاری می گویند
 نالان مطابق عمل معینه غلظت مقرر شده که در تقدیر بر اوزم خدمات ماموره زر روی رایت
 و در سینه بر دواخته و قید زر دقایق حرم و پیشی در نادر و کله اردو سوار و اجبار بر کنه مذکور
 سرانجام امر مالی بایک و کاست داخل کرده روزنامه و قیام را مودت رضا بدین معنی گفته
 بر این معنی باشد و بر اوز قیام و تحفظ کاشته عاملان نینده بر یاریه عامل و تحفظ مذکور شده باشد بایک
 تقویر اسباب و سلاح مردم متعینه انجام بگویم موافق شرایط سرکار و لا دیده بگویند و ایمنی میداد
 باشد باید که کاشته بار عاملان وجود بریان و قالو لکوما ذر و عله خدمت انجام امور نهاد ایمنی است
 دانسته چون حبس الملک جلیل القدر خدمت واقع لوبیاست و کله مع
 و دارد و یکم خزانه الفقه معینه زخمی آن جقد و کیفیت عمل عامل زر روی واقع و ایمنی در
 نامی نمودن دستور بر زر رساله ایمنی باشد و مقدمات مالی از قوم تخصیص جمع و تحصیل مالی
 سرکار و سایر باز یافت مطالب پیش کش و غیره با الت فاعلم آن جاد داخل واقع نماید
 و در خزانه ایمنی گردد و قفل خود را با حسیاط تمام کاشته بکند و بایمنی معتبر حضور
 نماینده سر رشته کاغذ موافق شرایط بدین معنی باشد و لا میفرستاده باشد و چیز از دست
 نماینده میباشد که عله و حوله خزانه وجود بریان و قالو لکوما ذر و عله ایمنی است
 و از و غیره خزانه مشغول دانسته امور نقد ایمنی است و ایمنی است و ایمنی است
 چون حبس الملک جلیل القدر خدمت واقع بر کنه مذکور
 و در و یکی خزانه بر کنات حرم ایمنی است و ایمنی است که بوزنم و حرم
 ۱۰

این سند در روز
 ۱۳۰۲/۱۰/۱۵
 در محضر
 قاضی
 محمد
 قزوینی
 صادر
 شد

[illegible]

کاغذ را بر حسب بلد و دستور مندرج تصدیق و عاملان آن محال گرفته مطابق تفسیر و معمول بدست
 والا میفرستاده باشد باید که نگذارد و فعله بر کثرت کند و در برابر را منراول مستقل دانسته امور
 انجمن متعلق باو شناسند و در صورتی که چون خدمت کو تو ای قصبه اسلام آباد را
 قلع نزار قلی بر هفت بنه علی حسب مقرره و مقرر گشته که در زوئی دیانت در ایست بلوریم
 و مردم صدمه نموده برداشته و جمیع سکنه انجا را از حسس کوکرا ایست دار و در محاسن
 و جبهه کوکرا و چکی و با سید کمال انقیط و پیشیار انجا آورده انجان کند که انری سارق در
 دزد و عیار مانند و موطنان انجا درانی و آسایش بود و در پیشه خود اشتغال نمایند و اگر
 انجا خانه اعدی در ساکنان قصبه مذکور زوئی و ایست شود مال مسروقه عینش سانی و مالک
 مسترد گردانند والا از عمده جواب آید و جمع که بعزت گناه گرفتار شود در ماده محسوس شدن
 و گذشتن آنها جو و دستخط قاضی عمل کرد و بر بند بریدن سارق بطور جود بارتش و
 احتیاط انجا بر بند که زیر دست بر ناوای نقدی نمودند و بسیار که تصدیق است که تیره کو تو ای
 و جبهه کوکرا و سارق کو تو ای انجا دانسته اند و محضر و صلح حیات او که مرید کاد و نداشت
 حلق اندیشه کشید بیرون نروند و در صورتی که چون خدمت را بدو تیره
 کوره بطلان حسب مقرره گشته که باور بر آمد عاملان معزل بر کند مذکور زوئی که انجا
 ایام بر از خطه تبلیغی در آورده و طوایر آمد و جبهه کوکرا و دستور بخوبی که کار و سید
 و نهان نماند و بر عامل میل و حیف و مرتب و بار حاشیه قمر خانه والا در سال در و بسیار که
 با و منصب بان بهات بر کند مطر و جود میرا و قانون کوایان و زید بران در راه کافه
 ایست و باریان عیار آید حمد و معاون بوده انجا شنید که در معد و ایام سه انجام داده
 طوایر مذکورده بخبر فرستند و در امور مضانه انجمن است بر جبهه کوکرا باید در انهم نماند
 و معطل نماند خدمت کار که باکو و باریان قانون کوکرا و مقدمان و نزار عان محال

[illegible]

و ده سال مبلغ نور جمع شده باشد تقیم نموده چیت مافی ضابطه علل و کرم و کارهای
مشا االدیه نماید که پرداخت و کسالت نموده مانده و این مافی دستور و مصل در عابا با را
مجموده باشند بر دانه تخم و زراعت بنام فلان در حفظ الی پانزده و ن صد الی و عسل
جاکر مبلغ ندر یکست نیست بود چیت می ابتدا ای فلان می نقدی صفتی در طایفه و غیره
بسیار که افزایدت بنام و بیانات امانت به فلان محفوظ باشند و نیز بود عرض نقدی
تبدیل شدن شجاعت شکار فلان و غیره موضع فلان در جاکر مقرر شده و در وایر کار نموده الیه
مطلق کنند که فصل فصل عاید فوط خانه آن بر کنه میگردند بنابر کارنامه می آید که هر چه در وایر کار
محمول و حقیق طای از آن موضع تحصیل در آورده باشد از آن موضع ضابطه سر کار نمود و وضع وجه
زاید جاکر باز در انداخته بگماشته جاکر در دست و کردار و قبض الوصول به عمل بداند که مطابق
آن وجه جاکر بر دانه بخوار دریافت در بنیاد نگه داند و حقیقت بر کارند
وزارت بنام فلان در حفظ الی پانزده و ن صد الی و عسل و نیز بود
سالم بابت طلب شمر منصبی بندهی فلان فوج در از ابتدا ای فلان بر خزانه دار السطنت
الیه بنخواه شده می باید که طایفه منصب ملا حفظ و اعانام و تقوی نام مجرب بخش و طایفه
با انصاف و الفی و جیاب سر کار بادشاهی در سالی چهار بر سر از تحویل خزانه بنخواه میده
باشند و قبض الوصول مطابق ضابطه بنخواه میده باشند و قبض الوصول مطابق ضابطه
خزانه نگه داند و در بنیاد نگه داند بر سر بنیاد نگه داند بنام فلان فوج
باشند چون وضع فلان در وجه و اجتناب دستکاه فلان منصب در سر کار و وایر کار
مورال بنخواه بود و در بنیاد نگه داند بنیاد سرکار در کار عالی متعالی ضبط کرده و در
جمع و ضبط وصول آن موضع از خزانه واقع و وایر بر دست و وایر جفت و بنیاد نگه
و کسالت رعایا و سرکار بر وایر ساخت تا بحیث خاطر در بنیاد نگه داند بنیاد نگه داند

پس چون در این وقت از راه فوطه در برکنه خلل در بد اند که چون مبلغ نقدیت هزار روپیه
 بدهند متوجه ایام در بابیت شده بود و ای برکنه مذکور می است در فصل خلل در بطن با مال
 صاحب میریادت اینجا است چنانچه در فصل اول می بینیم که بدستور شده بودی و بعد از آن
 مردانی صاحب و دستور در تحصیل خود کرده و باید که مبلغ مسطر بر دستور سابق از تحصیل خود
 ایستاده نخواهد و دوده قبض الوصول است تا به نانی احوال بحران و فقر و از روی صاحب
 این کارانه چه قبض الوصول میسر می آید و مجرای حل و فصل است
 در این خرابی حمله مضار بر آن که جوان بود و داشته و آنچه چهارم ماه محارر الاصل است
 بعضی عرض عالی فرموده که مبلغ ده هزار روپیه سالنامه موافق شرایط سرکار بود و باید
 و مجرای کار با است بانه خلل در بطن که می است در فصل اول نقدیت در بطن
 و این به جمله مذکور در قبضه خلل خواهد بود تا ششم اختیار یافته از ابتدا از غرض میرسد صاحب
 مقدار شده که از آنجمله سه هزار روپیه بدستور علی وجه مورد از روی تحصیل کرد و با و تمامه هزار
 و الا نخواهد بگرفته باشد و باید که مبلغ مذکور بعد وضع شود از آنجمله بقیه باشد از آنجمله
 روپیه و موافق است با سابق بدستور می تحصیل کرد و با اعتبار نموده مابقی از تحصیل خود رساند
 و قبض الوصول رساند تا نایا احوال خیر و او مجرای خوب باشد و در حساب نگه میدارند
 و در این وقت از راه فوطه در برکنه خلل در بد اند که چون مبلغ نقدیت هزار روپیه
 روپیه در میان بدو کاران بسیار شده و چنانچه ای این منسوب کرده بودی موافق صاحب
 صاحب میریادت اینجا است چنانچه بدستور مواجب خلل این معزول برکنه سفر در
 تنخواه داشته و باید که مبلغ مذکور در طبق شرایط و دستور در تحصیل خود بخواند و باید که
 بدستور قبض الوصول میریادت مواجب صاحبان نماید که نایا احوال بحران و فقر و از روی صاحب
 و قبض الوصول ایان مذکور روپیه صاحب خیر از مجرای حل و فصل است
 برکنه خلل در بد اند که چون می تحصیل کردی برکنه مسطر بر عهدت روپیه مال بعد و هم سایر

(37)

که باید از این برکنار داشت و باید تا درست شدن چهار بار برآمد و مرقوم در کتب
 آن برکنار از حق آن تحصیل خود بخوراید و در آن بعضی احوال میگذشت باشد و واجب است
 خواننده چنانکه حاصل معلوم نمایند که چون خدمت در کتب خوانند و در کتب معتبره از تفسیر نظام انبیا
 متون شده و سبب یکو و دو و سه و چهار و پنج و شش و هفت و هشت و نه و ده و یازده و بیست و یک و بیست و دو
 از قول او نخواهد بود و گشته میباشد که در هر یک از این احوال و ضابطه معهوده نخواهد بود
 باشند که تا ناظر ملاحظه فرمایند و مطابق حاجت خواننده در هر یک از این احوال
 شده و در این احوال هر یک از این احوال و در هر یک از این احوال و در هر یک از این احوال
 خواننده و احوال در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 بالمقطع بابت مواجب احوال هر یک از این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 موافق ضابطه در هر یک از این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 در هر یک از این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 با نصاب بداند و در هر یک از این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 رسیده و منتهی شصت و یک و در هر یک از این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 برای سبب و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 شده است و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 نخواهد شد و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 نیام خواننده و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 گرفته و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال
 که در هر یک از این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال و در این احوال

69

ومطابقاً

چیت علیله کرده حواله کاشته و الله شازایه مایند و محصول زب و ریختی را موافق ضابطه است
وزاری آنه یکپون مجوز از برای امانان را نشوند بر وجهی می الوجوه فراوانست مانند
فلان بوسید بار یافتگان محفل فیض منزل قدسیه عرض والا رسیده که سلیم سکنی آنجا از راه
شده می مقدمی آن دبیده که با عجز را نه نسلی دارد و متصرف شده لهذا حرب الله جلیل القدر
کفایت می آید که از وقت پناه بخت ایستاده و ایستاده و صورت صدق صریح
الک مالکدار بودن رافع و برادرش از عجمه سرکام زراعت بوقت و از آنجا
به کام و عدم فروخت تا تیره مذکور را حواله کردن حکام سابقی آنجا بدیگری بنابر تردد و
استماعی مستغنی مقدمی قریه مسطور از تحت و تصرف مستعدی بر آورده به اکثر
متعلقه کردند تا مکرر از بیخه بجا علیان مآب نظم ننمایند و در بنای آباد و مندر
فلان سکنی موضع فلان ظاهر نمود که کل آنجا جمع بخت تشخص می نمایند لهذا قلی
میکرد و بقیه یروقی اگر فراغان اندیده با وجود استطاعت از راه حیدر سانی
کوتاهی و زراعتی و طریقه رعیت کرمی و مالکداری و در پیشش در نزد بطریق که نصف
برعیت و نصف سالم بر کار عالیقدر نشو و معاقلت نمایند و در نوعدیکر بخت
بر کارند و در ماد و این چون یکی نیست حق طویت و عمت والا نمی بیند و
بر آن است که خانه برای او و جمهور رعایا از بقیه و مسافرو کاتب جرحه حصول و
معاشی از شمشیری میروند و در بکر خفت جلال مجری او طان الوف و فیله
نزد آن مجوز اختیار میکنند و این و آسایش بشن و بیکام ملی نیست را لقب
نکنند بنابر آن ارجحان نقد جلد و در شتار و رشا و عمال حال توان و کلامی سر کافه من
و مضائل حال مذکوره در رسیده و چاک ناله دشوار از راه
نهایت عباد الله بر ناله ملی باید رست و راه و رسید

[illegible]

[illegible]

تند قصه سلام آباد از تغیر نظام باد مقرو و مفوض گشته که بپادشاه و مراسم خدمت کرد و از او
راست می پست برداشته دقیقه از وقایع احتیاط بر داری نامری نگه دارد و از خدمت حصول احوال
مطمئن بپدرش محول می آورد و بکافور عایاد سوداگران از تقیم و سبب حسن سلوک سکونت دارد
و در ضبط مال سرکار سیع بلین بکار برده آنجا که گنج آنجا مال سالیان میفراید و در آنجا
از زبان نوبت و فرد گذشت نشود و ابواب منعم درگاه خلایق شاه بوجی بی الوجود و بی
نیاید و در پیشگاه آنجا حصول بوجی باطل بدقت در الایر ساینده با هم میباید که چو در موقوفه
و بپاریان علم و دانشا محال مذکور سرور الایر را دارد و غده به تقطیل دانسته از بسج و در محاسن
مشارا که تنفس کفایت و سرکار و زمامت خود اگر آن نگذرد بوجه به سرور و نود
و مورضا فایده این خدمت متعلق بمیر می الیه دانند سنه این صیورت که در دست
بهم سیادینه نظر میکند چون حسب مر جلیل القدر خدمت این صیورت کو تروی و اوق
محر اقبال از تر لفظان مقرو و مفوض گشته میباید که خدمت مأموره گامین بر در سنه
از این نامری نگذرد و با لفظان تصدیق میباید که کو تروی فکر که با علم و فضل و حسن
و زبیده احتیاط نماید که بر احدی از توابع و لواحق آنجا محروم و تعدی نرود و سنه
چو در این خدمت است و دستک بسم فلان آنکه چنان خدمت چو در بر لفظان سندی شاه گنج
و فتح در الایر و بر بانو متعلق چاکر و عالی سرکار عالی مقامی از تغیر نظام باد مقرو و مفوض
گشته میباید که در مورضا فایده این خدمت زمره از روی راستی و در سبب قیام محمود و علم
نگذرد و بر زلفه بی مال سرکار محمل آید و زمامت سوداگران و بویار و بویار و بویار
خسته و سبک باغی و ملوک دارد و دارد و بر زلفه بی بوجی بی الوجود و علم
و در این خدمت است و دستک بسم فلان آنکه چنان خدمت چو در بر لفظان سندی شاه گنج
چون بپدرش محول می آورد و بکافور عایاد سوداگران از تقیم و سبب حسن سلوک سکونت دارد
بپادشاه و مراسم خدمت کرد و از او

با عده نقد در اینجا رسیده و در نگاه اطراف نشسته و نظر از نمای عظم کرده قطعه زر را
بر وجه پائیل شده و به زود و خود تری آنرا که فیصله در فینانی سر کار و دولت در رساندن خردانی
و ابقدم به ایستاده سر بسته اما بعد عده خانه و الا اوست که نالی الحال دارد و خود با جاها
و پایا را بخوبی رسانده و در راه دستک بهم تصدیق خردانی و قوم دلیل
چون جو حقیقت که بهر سیاده و در آنست بیاه تن بخشنه به عمر خانه و الا رسیده حسب الامر
حلیل القدر مقرر شده که زیادت غیره از مردم مقصد از آن جوئی سایر و جوئی خاصی
عمله اند و در محل و کنه و داران و سیاه و آن و برق اندازان و احدیان و غیره اوردند
آنچه از قوی می گویم دفع شود و خزانچه که اقل فایده سیاده که خوانی حکم و الا عمل آورد
زرا بواز این که خوار خوار می خواند و خود بعضی احوال می کند و درین باب است
ماده ای که در آن غلامی در بر کنه ملان و دو سه و درین طایفه و خود ملان و
که اگر در بر کنه مذکور قریات در طلب از بار فاده بوده باشد بعد از آن مناسب جمع منجم
کرد و بدین که دو سه سال هیچ کامل برسد و نظر بر رقبه درین طایفه بر سال مقرر نمایند که از این
و بدین شخص و در قریات قبول و القاضی خوانی ماعده معهوده معانی سازند که دست بر این انجام آید
و استمالت رعیت بر وقت در محل آرد و عامل مالواجب طاعت قبولیت اجاره و در اینگاه
باق نماید و بر تقدیر دیگر بجزیر حرا اطلاع دهند و در ماده شاهی و درین ملاک و میندوز
و علم از ملاک استعانه خود به باره زمانی زراشی بهر مسوره و در باره بدو از این
ای که به امکان ندارد و لایزال باشد و بدو که حقیقت آنکه و یافته بر تقدیر وقوع از آن است
چنانچه در این انجمن محل شایسته دانند شرطی که در ایام و سرانی از رعیت مستطاب
کنند و نگارنده است و زبیده میبایست پیش نهاد عمل بیای قریه را
در میان و نصف سالم بسیار و در تقدیر برسد معالمت نمایند و اخراج

حق تعالی در وقت نصب العینی داشته باشد و اگر حقیقت حال بر منوال دیگر ظاهر شود و بر خلاف
 منوال باقیات و در منوال وکیل خواص یا قوت ظاهر است که باقیات موکل و در بکره انبیا
 واقع است و عاقلان بعثت نیز در حقیقت مزاج میشوند سوای آن الواجب از در کمال باغبان
 میسر اند تا بر نوشته میشود که چون بموجب امر جلیل القدر مقرر شده بساتینی که در آن مقدار
 نباشند و دخلی از خرج زیاده باشد از قدر زایش هم حصه از مسلمان و حکم قصه از خود بگیرد
 میباید که در بساتین مطالبی امر و الا قدر تحمل آرند و محصول زیر درخت را از موافق ضابط
 آنانند و رای یحیی بن حمز از راغبانان مذکور نشوند و بوجهی منی الواجب مراعات
 فرمائید در حق منظر فلان بوسیله بار یافتگان غفلت منضم منزل تقدیر عودی الله
 رسانیده که سلیم ساکنی انجا از راه تعدی مقدری اندر برسد که از ابا و عجد او رفع تعلی
 متفرقه شده لهذا صاحب الامر جلیل القدر که انستری آید که از فقه شیخ حقیقت اخذ
 در رسیده و در صورت صدق موضوع مالک و مالک از خودی رافع و برکت انستری از عید
 زراعت وقت و دزدای مال واجب هم و عدم فروخت بسوگاتر به مذکور و باحوال کردن
 حکام سالی انجا به بکری خارج تر و دی و لی استطاعتی استغنی مقدری قریه سلور
 و تفتت معتدی بر آورده با لک متعلق گردانند تا مگر از بیعت نجباء علایان ماب
 قلم ننمایند و بنیاد نکند و انستری فایان ساکن موضوع فلان ظاهر شود
 از انجا که انستری بیعت نماید لهذا مذکور که بر نقد و رافع از انجا که انستری
 با وجود استطاعت از راه حیل سار که تا از اوزارعت نمکند و در انستری
 و مال گزاری و در پیش و انستری که انستری عیت نصف سالم بر کار عایت
 نمایند و از انستری دیگر باشد حقیقت کارند و انستری
 و الا انستری معروف بر آنست که کلان برای و جمهور عایا از مقیم

رتبه رسیده که در عا با کمال باشد ایام نماید که یک بقدر استطاعت دهند و یا بخیزی
کوشیده نسبت گذشته افزونی زروعات بپای آورند و از جنس علی جنس علی میل نموده
تا تو اند زمان لای زراعت ده نکلند و اگر کسی از کار بندد و از ایام شده باشد
بجهت نرود یا بنده و در ماده معاد و آب مکان مانوس به بلخ بکار ببرند و همچنین در آن
آوردن گشت و در زمان از طرفت و آب سیح مشکوره و استقامت و دلاسا موفوره بپا آورند
و زمان بخیر دستور که شروع شود و قرار دهند و با نسا و برکات را که نماید
سال موجودات زراعت و بپای برسانی و در رسیده جمع را از روی جزو به مقتضای
کتابت کار و زمان عا با مشخص نمایند و در آن جمع بلاد احوال بد فتر خانه و الا در ایام دارند
بعد تشخیص مقرر کنند و بعد است که در بر کنه اق و احوال و از آنجا به
در بنای یکدیگر و بر آن قدغن کنند که تحصیل محصول بر فصل بر محل شروع نمود و باز در آن
مطابق نیما بکار آورند و خود میفتد بفتنه خبر رفته ماکیه نمایند که از قوط و ویم بقیه
آورند و باقی سنوات را از آن و مناسبه حالت و طاقت رعایا در داده بگویند
تا که نماید که رفتی و اعده تحصیل در آورند و خود از سر انجام و وصول آن حرایب باشند و غفلت
مسائله اعمال و تقوی میفتد و هرگاه خود برای دریافت حقیقه بر کمال بر
برویم که بموجب حورت زروعات واقع آن و استطاعت مزایع و قدر جمع منظور
و در در تقوی جمع بر و احد حق و باطل آمده باشد بهتر از آن بود و بر آن با مقدر
ستم نیز یکی نموده باشد و از این استعمال است و سخن رساند و کنایه از تحت متعابا مراد
با فعل در تشخیص سال حال و تقوی موجودات از روی جزو به پر دانه مفضل
ما حقه کار علی ایضا و حسن سکران و نارس نباه ظاهر شود و نشان کار و
در این مورد عمل کار عالی شریف مجال دارد و آنچه عاملان بر کار عالی ایلی افزاید
و در این کارهای از برای نمونه جاکیزه حال چند

و آنست که گرفته نظر بایست که گفته باز یافت نماید و آئینه معروف دارد و سر کلاه
 بر حالت اصلاح خود خوانده اند و حقیقت بوفی والا خود رسید در خود و بختیاری به کرامت
 خوانده ششم در فوط خانه خود مقرر کند که فوط داران رو به یکدیگر مبارک عالمی بفرستند
 در تقدیر عدم وجود این مجلس و شش به چهار و چلین باز گرفته ضرب که ابواب جمع نمایند یا
 کسورن که رایج باز نباشد هرگز داخل فوط نکنند و اگر بدین که در باز گردانید جنبه نقص تحصیل لغوی
 می افتد وجه ششای موافقی و حساب رعیت گرفته تبدیل آنرا و بر و عمل آرند
 خداوند هست به آنرا که میساید یا در چینه در می رود نماید بانها و عمل تأکید بلیغ کند که موجود است
 ضرورتاً در اقرار واقع بکمال احتیاط نماید تا عاقلانه و خوار و دانه از رسیده جمع از روی خردی
 موافقی است در پیش فصول از آنست که تفریق آن با اختیار وجود و میران و تأملی مقدم
 و تجاری به هرگز در عمل نیارند مازنه رعیت رسیده از آن نقیصان ایمن ماند و متدلیان تعویب
 کرد در باب عدم طایفه رفع احوال از ایدال و ابواب منوعه که باعث تفریق حال عاقلان
 بانها و عمل و حوریان و قانونگویان و مقدمان تأکید بلیغ نموده چنانکه یکدیگر و کز یادنی مقدم
 ابواب منوعه و مسعود درگاه طلبی بنای هرگز فعلی نماید و خود همیشه ضرب است و در زیر
 بران اقدام نماید و بمنع و تنبیه باز نیاید حقیقت به حضور زب باز خدمت دل شود و یکی
 او دیگری منصوب کرد برای آمد کاغذ خام اصحاب برآمد نویسی راه ضابطه
 منصوب شده باشد رجوع نماید و چون آیین تحقیق برآمد کاغذ خام اینست که بعد از این مقام هرگاه
 بندی لایق حقیقت با وجه بریده از آن احوالات در صورت است و در و در بریده
 به جهت از خانه رعیت برآمده باشد و احکامات فوط خانه محسوب شده تا تعارف و احوال
 در میدان و غیره و ذلک نام نیام نویسه و در حکم به نام تمام و بیست برکات فرام آید
 در نه اند و اگر کسی بگوید و هیچ چواری یا دجی در میان مواضع در و در است نیاید
 از نیای برآمده را سری نمود و داخل طومار کند و روان و میباید به اختیار
 لغوی اگر موافقی است و عالمات موافقی فوط و تعریف خود در میان و

74

و همیشه اینک که بزرگوار است حضرت خلیفه درگاه است عتبان جلال است تا مبارک
از آن باز که این نوید فرخ فال الهی است و سرور بر دلهای دعاگران عقیده کمال است
این دزه حقیر بود و چون پیش این بخش آن انصاف فیض و نوال سید اندازد و در
فلکای مبرک جان گزای مستعدان است بای انوری حذرده از آن دست باز در انکشتن
درست گرفتار مانده بود در ناخن قدرت بر گیرای قلم نداشت و لایمان زمان بکارش
این بیت سراب صحت که در جالینس چند تمان باطن هزاران شکفته نیاید نقش سعادت
بر صحنه صیقلی بنگاشت و در وقت درست قوت و قدرت الهی دست بهم داده باد و در
جاد و اولی در پیشگاه پادشاهی انصاف جلوه کند کین خور از تیغ سمیت در بی مراد
گردیده جوری است که کارگی خور در قدرت است که حسن میا خفته تاریخی که غلام در نگاه
و با منظم حاکم نظام ملذذ است از گما انز که از امید بود بصورت شایسته جلوه ظهور کرد
و منتهی دینی اعلمی نزدی و نوبی از وجود و وجود فیض الهی در پیش برید و حقیقه را
غلام خانه زار جیخته که سارین منظر عنایت و رعایت بر کاست بموقف حسن
آورد واضح الله فخر
م
چهره کنای محروم و کمال سیری
بزم بودنی قدس بلکیر ندرانی منظر کامل استعد فیض نیاید پیوسته ترتیب و با ای از تیغ
استعد او باد و تم رقیبه او در بر جبهه از دیدار در یافت آن منظر نورانی و جوری
بود ماز که در کمارم اختلاف فطری ذات غنچه صفای شنید و در نهانند با محبت
آن مجبور الذ صبابی و در ربه و در عالم حقیقه که در از فیض نیران صحنه نشین ظهور
در صحن اتفاق بود که دید از دیدار آید و در زرد و زرد و در محققان از جوری
بدر اختلاف رخ شمره از شیرینی فلک نشین خور جاد که بری در دهن
درین شهر عنای یافت و در حضرت فای بر دل سوخته بر تقدیر جوانی انتقام

مزاج و باطن و صورت احوال فرخنده مال ساح افروز می شود راه تسبیح بر خاطر بر افروز شود
 بدینانی نیاز بر حجاب تا در مطلق کز انشتی آید که چون جل قدره و عظم شانه و درود طاعت
 نمود بخندود و در ایام معدود بصورت شایسته او نماید تا این تشنه را بدین شوق نذر طاعت
 آب خنجر آهای جادو دانی اندر فرد و چشم عقیدت زده باره نوری طلعت از سر معانی
 بر افروزد آید که این محبت یکی از ارادت کریمان می آید که شانه باشند و در چهره و در تریب
 غنصی زاده چچند معنی فرموده اند چون برونی سبجی رضیه فطرت بنده این ان سوکر
 و بنده بر دایما حاج مستفیدان و تربیت طلبا مکر کرده و اعمال حدیث و در حیرت زان یکانه
 ز طاعت سر بر نرود و در وقت معلل لعل اغراضی نگزیده و در بصورت این سواد منت
 بر حود نمیداند و جزای عظیم از بهر آن فرزانه کار آگاه از درگاه الهی مسالت اندر زبان
 درینچه بقیه بهار و خزانیم آغوش است
 زمانه جام بدست و فغانه بر دوش است از هر چه در سنج واقع نایل بکشته گای به چرخ
 که گمانت بر تبه گمان بر خط خاطر اگر رسیده باعث ادرت وقت و طمان نایل گردیده باشد
 اما از نیکو کار دانا با آن حی شناس و فرزانگان حقیقت آسوس بر بقای زود و دال اوضاع
 عالم و نبات سرع الاقله حالت بنی آدم محروم درین یقین که بسته بر احوال و در میان در
 نگران است در مقام رخا و نسیم در آمده چهره جبر و سکینا بر افراخته باشند معاذ الله
 عزان و در حق تحقیق را جباری که در خنده با غلظ خون زان و درستان در علم الهی عیان
 رده باشد زان پیر باد در حضرت پر دان و هیاز جمله ماس یا مای از علم معاد در سراسر
 از در و عظمت در آید لیکر عقیقهای رسم در با عجب و عبادت و در بستان سلسله مجاز
 تا غیب و غیب و غیبات بنزد خداوند در کلامش با این و نیز و متعالی است
 در دایما بر طبع بر آید و بعد از این که در کلام بر آید و نیز و غیب و غیبات
 در دایما بر طبع بر آید و بعد از این که در کلام بر آید و نیز و غیب و غیبات

میگردند
 که این مواد خزه خیز و غلی در وطن رسیده که پیش سخن شناسان بعد از مکارم اخلاق آن بزرگان
 فضل و کمال که آنرا در اندیشه و در سخن می بینیم که دست بهم زده اند و اگر حکومت کرامی بود
 در درزی چند که در خیزش حرف شنیده بی بدل نمره حیات تصور نمود و افکوس از ایامی که بی
 کوی عن زمره و سرور میگذرد و اگر بخت سود نماید در زینست که درین نزدیکی بنارنگی
 جبهانی عقیده شبر آستان اقبال نشان بر سایه و از برکات الفاسی شریفه بار دیگر سر مایه
 سعادت جاودا و از اندیشه درین جزو زمان که نادر است و مردمی محدود است الحمد لله که
 در میانها و جهانیاں مثل حضرت بزرگان قدر دان مستند که در راه جوهر شایسته مثل پادشاهان
 و فاضلان را دستگیری بنمایند و اگر جبهانی نمی بود حکومت نیکوگانی بر مردم مازانی محمود
 میکند همه را بنیاد ساز آن سخن طراز معانی در تسخیر دل مستند آنقدر کار کرده است که بخواب
 بهر حالت از بهر بزرگان خدمت رسیده و در پیله عید حساب است و او هم آورد و در زبان غلی در
 اعتقاد جبر و کفارد بر رقیه دلا و بزرگ قوم عالم و بزرگ جبهانی آرزو بگویند که
 از دوستی مالدال شاد درین جزو زمان از در میان اهل عالم صورت برست محمود معنی شایسته
 مقصود است و خود خود مثل شاعر بزرگان نادر البهار در جملہ نعمتات باید دانست از بعضی
 بایکارش خط سفارش بخیر از عید الملک کار برده اند و مولود محبت و اخلاص
 آنچه که بزرگ نبیست بآن مستند آن بجهت بیان جو معنی میکانه ایشانند از قوطه
 و وطن که پشت کرمی بود و در آن در رنگ زبان سخن بر سر سخته برای اطفال کوزنده است
 بهر حال گشت که کو و مجادنت و لطف و مرافقت آن جنی میرا کلش الهامه در رسول
 حال خواهد ماند و خلق در بنای زید در یامور و فی بخار در دست میرساند که اگر حقیقت
 رسم و عادت انانی را با کفایش داشت که در آن بزرگ و در خوی بنجیکه مرکز املی
 صدق برطن است بر سطریم عقیده رقم بر حیطه اظفار در آید و بطن چون منته نشین
 اقبال و صد که خیال جاوده اهل در خیم می شناس حقیقت اقتباس این کرده غلبه شکوه

مدینه منوره است خوبی گفتاری حسن کردار منظور نظر اعتبار نمی فرمایند بنابرین از حضرت
 زید و طلح و قیس میجوید که این بر این بیان حال فعلی او اسناد پس حصول از هر عذرت
 که در هر وقت بر هیچ آورده تا مقدم بوده بوسید استر ما خدای بی باک بانی و کام
 آرد بجهان این بر این بود و اقبال نمود بر دانه و اجاب غر از هر قوم خادم رحمت طراز که
 کویت لطیف و عبارت کریم حاشیه خط عبودیت مضمون را از شک فرماید اتنی حد کتاب
 بر لوح خشت بود و بر لوح اراوت سعادت تازه پادشاه و بر لوح خلعت شرف که از راه فرج
 بر دربی و بر ورده نوازی عطا شده بود بر دوش عقیدت کیشی که است اندازده
 اندونیت چپین غلامی بسجود و شکر این عنایات بر زمان بزمین نیایش گذر زنده طول
 عبات و رفیع درجات و ازین نونیدی و ایمان از خواب الهی بیدار و زنده میجوید
 که میاید عبات و دعا این سرایان را در بند برود و فرخنده از شرف در جهان بمان جلوه
 کرد و ایمان را در شانزده عرصه شست بهترین دعا گوینان بعد از تعدادی که در این کار
 دره در بر جوف عرض بار یافتگان محفل مقدس منزل میرساند که انفاش شهادت و زید
 بر عای بقای دولت جاوید بیار و اعلام اقبال با بیدار عرف منبوه و از زید
 حدیث عبودیت و روح اراوت از حضرت الهی مسالت بنماید که کفنی جهان
 از جوینار عملی و انصاف سلطانی سرسبز و نشاد است ساحت کشته از بر و اقبال
 مدینه منوره و خطای غمزه و این و ایمان و بیایا اگر چه این دعای کوی موری بر سبک
 باطن خود را در حلقه بهره پذیران حضور بر سر و منتظمی انکار و لیکن شرف
 و این که شکای از باب سعادت نیست این نیاز میجوید و امید و ارادت که بیادری از
 کم نیست بحصول این دولت بی بدل مغفرت ابدی اندوزد اما از شرف
 میرساند که زید مبارک خال محمود کویت و جهان سلطان جهان اقبال کران الله ما

سما اتصال ببرج کمال بهیمن شمالی دوح بند بر بلا البو زبخت و سرور بر دلهای دعا گویند و
سکال بر کشود و زهر نسیبان دولت جودید مال بسیار کبابی و کامرانی فراهم نمود الحمد لله
که شمالی آمل میار آمد و غنچه آرزو کفایتی آغاز نمود و در ماه فیروزیه گرفت و روز کار هر روزی
گیرند بهیست برین فرود که جان شام روز است که این فرود آسایش جان ماست از اینجا که
شیرازی در کار نظری حضرت است که داده عالمیان مقصود نموده و الا در سعادته علیاست
برگرم باشد تا این که تمامی اقتصاد صلیات خاتمه در پناه خدای تعالی و در روز افزون خواهد
بود چون این سر عالم علی الدوام بر عاقل صلیات و رفیع در جوار صاحب جهان است که منتظر دارد امید
که در روز مرده حوائش به طاعتی نسبت به حاجت آید و حاجت آید دعا گویند دعا گویند دعا گویند
و از عودت حق بار یافتگان جزا بنیض است قبله جهان و جهانیان با دشت نژاده عالم و عالمیان
میرساند که در دنیا که جمعه اقبال باید از بالقلل و ضل و روزگار در تقاب عین الکمال بهیست که بر خیزد
بود انصاف ترین دعا گو در نورین سحری همیشه حاجات بدرگاه براننده حاجات براننده
طوبی افکند دولت جاوید سلطانی مسالت نمود الحمد لله و الحمد لله که دعا گویند دعا گویند دعا گویند
بر بسته نوید و جلال در وصول کوکب الا بدر از ملکات و شمول غایات حضرت خلیفه الی و اعتباری
رایات جاه و جلال شای سامع افروز خواهند کان این در گشت این در جلال نه و اعظم براننده
بمیان ذات قدس برکات صاحب آقایی ساخت که بهیست علی الدوام کاشن و چشم جهانیان
تا انقراض زمان روشن دارد صاحب عالمیان است فقیر حقیر جهان سید و در دار اللدنه
ملکان زر خاشیه نشین و درگاه سلطانه بر بلندی توت افضل و کریم بر این منصب
و خدمت صدارت و عدالت آقایی ر یافته بدر از اندکان که کور قیام دارد و در روز
احکام شریعت مطهره و سر انجام مهام امور مضایف خدمات مذکوره بموجب حکم
تمام جمعی آرد و الحال که نوید مقدم سعادت توام کامرانی در باب عقیدت
کرده این قدس است که در چندین سال آرزو مند صلیات پیام مبارک فال نمود و در
بخت خویش تصور نموده امیدوار است که به آیین و طرازه بلاد مس سر سعادت

در ماه

مفاخرت ابدی اندوخته سرمایه کامیاب حاصل نمایند ز جانب برکات بی پای و عجز
انگساری او ره و ره وار محقق عرض مجانب غرضی نقاب شایسته و جهان
و جهانیان محاصره عالم و عالمین میساند که بورد و سود کرامت اموات و انوار
رحمت عنوان افزای سعادت ابدی و ادراک نباتات سرمدی نموده فرق ادب و افتخار
بفقدان عزت و افتخار رسوده مقدم سپاس خداوند جل و اد اشکر الطاف صاحب
سده علیا تر زبان گردید و بدعای کوی دوام دولت و قیام و خلوص و عفو و عفو
بایره و مشکلات قدس زیاده از آنچه معاد است اشتغال در زبید امیدوار
که این العنبر نیست مورد عنایات عالی و بی نظیر ارحم تعالی خواهد بود و از زمره
دعا گویان و ای محسوب شد بخداوند شایسته و عای کوی در قطب صحنه
سینا محفل فیض منزل میساند که در هنگام توشیدن مبارک الفی جبر سکال میوست
در نورستان سحری اشتغال بدعا داشته و برگاه نرده صومعه و تاج زرد کلاه طائی
رفع غم و ملال سود جبین شکر و سپاس بخیا ب و متعال نهاده آمد امید که معان
کو کبک و جلال سلطان بلند اقبال بر اوج دولت است تقلل از عیانی الکمال این
بعد از آن بسم رکب ز غبار کرد و رت بر آینه حمیر غرشد تبریز رسا و صاحبان
تلا فقیه خنده از چند گاه در نشیمنی اطن زاده نشینی است و چون درین ایام خنده
و ضلم آن روی خند قانی بسیار مالیده و تنهای ملاذ سلطانی با فرط انجاسه
عنایت جهانت که عنقریب یکی دارا خلافت گردیده کامیاب سعادت جاد
کرد و زبیرم قریب قصیر خویشی فرودم و کمره طلقه زینجه شیر بر زینت انوار
عنبریم حصول انی مطابق با این: بخواد جان فیروزی نماید و چشم عقیدت بر نور دیدار
روشنی نهد و ایام سلطنت جاوید آباد از جانب بر خشنه خلان که از مرغان انی

نبضات منصوبست و کلامی بود بجهت عرض مطلب صورت موات که موصوفه در
 اکثر اوقات بدر بار جهان را در عجب می افشاند بدار الخلاف فرستاده می نماید که بخدمت
 کمرهی متوسل بوده قاعده خدمت کاری و فرمان برداری درگاه خدایی بنام دوز افزون
 سازد برین قاعده بر لایق حاصل است که آنچه در کلامی مذکوره موصوفه خوانند نمود بمقتضای
 صدق بندگی و اعتقاد آنان بجناب حق سبحان و تعالی این همه تاثر می خوانند نمود زیاده چه ابرام
 لکن شانه غیبت طراز مرقوم قلم نادره بردار که در زشتی غیبت
 عبادت زکبسته و بر بنی مضامین بر عیبه برکت سازد لکن ای و سازش با ما جان
 فزای در برکت و زمان سعادت آن در دعوای جیب و دامن آرزو را برادران کمال
 مالا مال خستند رسید ز دوست مکتوبی بزرگ غنچه سر بسته چو بارش کردم ز زمین
 مضامین بود کلدسته میرزا و آن بنان و دیر ماناد آن فی خانه کزوزین صورت
 ۴۱ باشد یعنی بر عیبه الحمد لله و المنة که مکتوب است و عاقبت قرین ذات مبارکات
 و جریان در دست و فواید مشهور است که خبر و خوبی علی الدوام شامل حال فرزند
 مال باد و دست مبارک را بوقت مشتاق دانند و بار سال رسل و رسائل همان ایام
 شادان و فرحان است اینچنین را موجب یاد و دوا می تصور نمایند
 یقین کنان مراتب اخلاص و اتحاد و دوستان یکدل از سبب رضیه آن منور
 عالم صورت و معنی و در دست اما خاطر محبت است از جانت عیبه که تنها با ضلالت
 باطنی گفتا نماید و راه ارسال صحایف در دست نبمایند مبد و بدیهه اگر چه فی الحقیقه
 اصل عیبه است اما چون صوفیان ذوالعین از ذوالعقل را بشنود و معنی و صورت هر
 خاطر است پس تصویر مکتوبه شریف صورت و معنی آن مانی لکار بیاید و کما عیبه که
 را چون حکایات ملاک حوی تصویر میکند آگاه اگر رسیدن نامحبات فرح بخش است

روزگار نامحور در خیر و عافیت از غمی انتم از شدت انتظار و حلاوت تمام توانی خود می رود آرزو
مضطرب و مضطرب بوده نین: تابانی و حوصله پیرانی توانی کرد و اگر راست بخای اینها اضطرابی
حاصل نماند عظمای آن حال ظلمات را استحکام بخش مودت: من است معهوده خانیت هر سر
باطن: لاجرم در نهنگامی که باره از شدت امور و غمی فراخ و در وید بد و کجای حقایق این مرت
پیرای و راست افزای خاطر و دستان شده باشد تقاضای سلطان جانانی استانی انکه آن و غمی
چشم و کشنای سنبلیله باغچه اتحاد و یکتای بدیل بوستان ذفیله که کمر و سرخ و لعل سپیدگان
معینه را بر خورشید شیر طلبان دارد فقیر جانانی را زیاده از خود بخود شتاق و سهام تصور نماید
سایه خوشنمای ولایت سخن که بر دقت قصد جانان فرستاده بودند رسید خانه خوش و دوکان
سعی از نزد آن چون از رنگانی لکار بر لکار کردید الحمد لله علی ذاکت فقط از زیر مکتب و
اخته صنام مرقوم بود پوشیده نماد که گردش این دایره مینازک خط احدیر بر حال خود می
نمود و از حوادث افشانی سبک سازد تا سوخته و بی بهم نشین بخاطر جمع و کلمه زیرین بی
محد یا مستعار دوست حقیق از قام نماید و اگر نه خدا آگاه است که سم گاه و در این حفظ الغیب
نمودی و زح نیست و یکد نام اخلاصی ما رسال و کشته ام اینهمه نزد وضع نماندانی و کار است که ای
فرساید زرد گاه برارنده حاجت قطع و سالیظ نام و بدینام مجزایه تا نرم مجال صمدی آرزو
آید و این می تواند میکرواند که نه ال اشتیاق ظلماتی که ای جندان بالید است که با ط
در جهان مدعی آید که در جبرانی جندان کلف انکیز گردیده که جانی و تالبیان نمی کند و در لکار
سم در جهان نمی گنج می که برادر در دل تنگ است و کما اهل محبت ریح داستان محبت
این تبتیبی الهی سلب بر چند محتاج بر بان قلم نیستند لیکن استیلائی مشوق و در نهایت جانوری می خور
بریزی آرد که خامه بنام شاستود و فضل از ناسب البرابری بر ساجد اعلان آرد و در نیک است
که اگر در دل است بر بان می آید و بر زبان می آید اظهار براتش می فرساید لاجرم از جانب بر بان
مناقت می نماید که غنچه نیست شاید مقصود را بوجه احب می آید و از کمالیاس آرد و سینه محبت

که چنانچه را از آن که از بحران و ابرو از دست می‌گذرد و اصل تو شد و کلام شود نه باده عمر باد
این تبارک ملائکه آری از آن که از اندیشه و خیال است و خاطر محبت ناظر ادراک آنرا بهر جهت
خوانمان ترجمه التوفیق را که برسم انبای زمان در کسوت عبارت شاعری از صورت مدعی نقاب
از جبهه بر خیزد و او را که بطریق برستان غلبه کند و بطون باز کند و به سینه ای تنهای حصول
حسب سلیقه و حسد را به پنهانی میسازد لیکن حکم بر حق و قمار مطلق را در سبکی که دلها و دستان کامل
انحازد و در کار غایت عفو اندیشه میگرد و در اظهار کرم و محبت بدوستان طواری محتاج میسازد
و همایر اصحابی انفرادی را که از خلل استخلافا صفت جام چمنان غای پذیرد و در انکسار
صورت صفی بطن را که در نقش انکار خفا نمیکرد اندر برین تقدیر که نام مجروح صمیمیت باشد
نقش التوفیق نپذیرد که بر خفا و صورت اقبال یکانه اتفاق بر تو اندازند و باشد در حضرت
محبت الدعوت است ایستاده و جهان می رود که عنقریب ایام جدای بر آید و در این مقصود که چشم نشانی
باز بسته جلوه ظهور است بر وجه حسنی نپذیرد و تا هنگام مواصالت بهیچ سر راه دل سر راه
را نرسد و سلام کار خدشت را منتظانت نشود میگردانند که ابله محبت
وصفا که دلها این آن از غایت استیلا حکم آینه میگرد اگر چه در بیان مراتب دوستی گمان
نامه و پیغام نیستند لیکن به تکلیف شوق مفرط نیاز دارد که شایسته ملاقات بهیچ خاطر
مشاققا نرسمت در اضطراب بسیار و وسطی چندین کار را بر زانو خرد و در حشمت نهایی چه
نویسد و تا کی از دست نرشد که هر چه دل میگذرد بر زبان نگویم غنی آید و آید و آید و آید و آید و آید
مقصود و نیتها و محبت بهر از مغایرت آن ملازمها چند آن که در مطلق دارد و بهر آن
را کمتر اگر که از دست نرشد که آری دی که خورده محبت روح بخشی و درستان یکدل است
در میان آن عزت که در صفای نشاء طالی است چکاره کلفت خبر نماند و امید که مدت را
و ایام مجاز را زیاده برین اعتقاد نکند و این سوغاتیت از بیخ و بن بر روی انکار اقبال
بیکر مستی نرشد دریافت مواصالت را از غریب و بهر زری کرد و زیاده شوق است

بجوان دلا شویکاش در عالم مسکون ظهور نمودی تا جان و ملک و دست از قید کلفت آزاد
رویت عزیزان که در دایم می باید در نظر غایب است و کنیز بدین را غنی تابد و زمان حاضر را
فرموده و ز کار بی نهایت کرد و بنفس را یک نفس حال خود را از دست و بر عکس برادرش
می آرد و مادر چه خیالیم فلک بدید خیال بهر حال از هر آنکه شغال ساسی و در جای دوری
برداشت ملک را از بر وجه احسن جیره اندر سازد و دلها به جوران از دورت جدا نماید و
در مقام مقارنت نشاند و اندر گردانند و بهارستان دولت و جاه شریف
و بیخاه بجایست و گماهی نقاده خاندان عز و علاه صفاوه و دودمان مجد و اعتقاد و ایمان شریف
به سرور و بیان باد بعد ابله و دعوات مصداق آیات مرفوعه خاطر خطیر و باطن
نکاتین صحیفه لکائی و رنگین نسخ یکجمله که مصداق ظلال در سائده بود و رسید موجب فرزندی مولد
و داد مستوجب فونی و مصداقات و اتحاد کردید بمقتضای یک رنگی و یکتایی ایمان از ستاعت
و استعداده و بشارت و در باب اعانت و امداد رفته بود و از آنجا که نظام حال و مشیوان استقلال
آنچه در بار شیرین و کمال در بر وقت نصیب العین حمیر موت تمخیز است از بابالتی بود و قوام
و هر چه بیدار است الله بفضل خواهد آمد لازم آنست که شناخت قدر و مهربانی و دریانت
رتبه قدر دانی جذبه جمیع و جذب بادی طایفه و گذارش اخبار و آثار و
علایت اهتمام که ناگزیر است و احب شناخته در هر چه گاه رفیع الوداد شرف
یک رنگی او خواه است قرین و رستاده باشند بهارستان دولت و جاه
شرف و معالی بانه بجا است و گماهی نقاده خاندان عز و علاه صفاوه و دودمان
مجد و اجماع شریف و فرخنده و سرور و بیان باد بعد از ابله و دعوات مصداق آیات
مرفوعه خاطر خطیر و باطن میر سیر اندر کار بی نام لکائی و رنگین نسخ یکجمله که مصداق
از سائده بود و رسید موجب فرزندی مولد و داد مستوجب فرزندی عاودا می گاه
که دید بمقتضای یک رنگی و یکتایی ایمان از ستاعت و استعداده و بشارت و در باب اعانت
و امداد رفته بود و از آنجا که نظام حال و مشیوان استقلال

[illegible]

و بسخن فغان بود بربک الفاظ نکتہ پنجان را دل افروزی نمود و در زمانی شله روز
جمع عید سرت افروز و ساعتی فرسوده تر از روز نوروزی طبری فاطمی اجماع بود
کلمه کلشن لکائی در جملکام رسیدیم عزیزیم محبت و یکجیت کرد و طادی و غنای
آن مجروح دوستی میزید نکست عشرت و انبساط و مروت و تمام رسانید و خلل
آن عزیز معتمد به در نظر اخلاص نظر دایما جلوه گریست و غریبهای فطرت شریف بر
وقت بدیش چشم خاطر اتحاد پرور حاضر در افکار و کمال حال درستان است و آن
نوشت نامه شریف که شرف نام اجماع رسید در بوقت کرد دولت متوجه شهادت
واقعا رودی شما دارد مقتضای فرد و در بانی است که بر سر مطلب عرض خود تکلیف
در حق حسی نذر می کنند از روی تمهید که بنور آن رسیده آنچه نزد عقلا و اولیاء است
معمول آید و همان اختیار بدست ارباب عرض بسیارند و عیناً اینک کفایت کلام است
که گفته ارباب عبارت دلا و بر میان مرآت ایلکائی و یکجیت رنگینی تر از رنگ و از آغاز تا
انتها مضامینی تازه طراز شرح عقاید محبت و دوستی نوایانی تر از کارخانه جانی و فکری
نمود در زمانی که زمانه از آن کسب سعادت نبود و بهجت و روز و فرموده خاطر نمود و کارزار
آن دست نایه جانفروای و بهمان سبزی دلکش ای سبب حبیب ظاهر و مواد شکفتن باطن
فراتر و خفت در دلدل بر کاه خفایند نایه است خاجیت و زیدن باد بسیار در است
عده چهره و بار صورت اگر و باطنی طرز مضحک خاک که بکمر اندازد و زدن رقص
بر خفا و از کائنات خفته همیشه تعلیق از سر خط و دلست و اقبال و عنوان سرباز
نیف و عروج پسند زنی امارت و ابالات پاد افروز صفوت و جلالت عاری و بر جای
ایست و کارائی جای مصای شکر و عظم انانی خال بلند مکان عالیجه مخلصان به
گاه باد غنچه اظهار راتب صبر و دل و مواد و مستلزم طبع اخلاص خاص و در خطبه
صدافت و اخلاص است مکتوب فرای تبرک و در سحر خاطر صبح و احوال میگرداند

[illegible]

و دعوات عیسیٰ ابد نمود و مکتوب خاطر فرمود نیز میگرداند که چون پیش ازین بر
پیر که خدمت دارالامان و حضرت روح الامور و شاه عظمی و پادشاه انجلیست
و معنوا افتد معنی بر بر فرستد بخوارست که تئین نامه رسم اخلاص مندان جدانت آیین
ارسال خدمت شریف نماید لیکن بنابر ضابطه منقطع اقدام مدتی و دور از قاعد
شما می نیست و درینو که از مردم معبر تحقیق انجا میاید و خاطر دوسه درینا میاید
که ای کمالا جرم عذر تقصیرانات از خلق و سبب ملاذ الاحباب میاید و بعضی صدق
انقباض پیدا الانقباض صفت نمودت عیاض بریابا اظهار اندیده و درین باب جمع بقصد سلیم روح
خیزست تقیم می آرد که غریزی گفته اند درین باب که درین باب
انقباض بر حجت و سرور و دانه که در بیان نمیکنند با الحمد اوقات بجز رسید خدمت این
میکنند و از خویشا فطری خدام امیدوار حفظ العین میباشند یقین که پاس ملت
و درین باب صحبت و معرفت نصیب خاطر حق پرست خواهد بود
و درین باب محقق عرضی نسبت بان جاب و جلالت سندی این امارت را بتجارب
و قبضه درجهانی خدا بکافی رسانند که بروانه واجب العظیم و اللاکرم رحمت ابرام در
جوانی نصیب میفرماید به نخست حکام خرد و در بخشیده فرق مغفرت ندوی با و فرودان رسانند
و سفری شتی که در حق خانه زاد بچند نوبت را الیای مرقوم قلم فیض رقم شده بود و اعین
عزیزت و اعتبار کردید کار سیر که زاد بکافی طاعتی کردم و اوندی بود و احسن بود و در
فرشته بنار که هم با پیش و هم معین با استعدادت این نصیب از دست کمال قدری می
و بعد از فرموده و آینه نیز امیدوار است که بوسیله جمیده نکاشته شریف را جسته و در
عنایتی شامل حال دعا گو یاری و امر علیه شد این و تعالی مساعدت بر سر راه را از انجا
حقید پیش تر دی و خوبی روزی گناه نیست بر است و از حق میاید
روح اعتقاد و بروضه نسوبان جناب غیر آید و اقبال خدا و مصلحت

ییب

۴۲

الحمد لله رب العالمین

راجع به حضرت والا ای قریب قریب برساند که چون سنت اند برین جا رسیده که است
 عا تسبیح شکر شود تا قاعده افاده استغاثه عجب یا بربانی تعلق تقدیر بقای او
 سبب تکیه برین در زمان پیشین بجلالت و بطوری حال بر داران جزو ضعیف که بر سر
 اکنون عیناً القدر اوضاع ایام بای انحراف در میان مانده و بر ریکه از آن فطری
 سبب شایسته کام بخش مستعدان مکمل دان تکیه برین که از آن شد بدون ذات عالی در جا نشود
 و سبب غیث و غلظت اینها بطل بر دواعی خداوندی آورده محرومیدار که چون درین
 جزو زمان چهارم فضا و علم بتمام طرز انانیت حضرت ایشان روشن است و سببانی بلند
 فطرت را از آنجا که درین امور دنیوی که سر با خاسته است بکار ارام تکلف غیر از باب
 و لکن و انتظام احوال جدیدان بپیش نهاد و عمت میباشد در خصوص است اگر خاطر
 اکبر که شخص دانش را جان و جان حذور توان است و نظری که افشای کام جزو آن
 بر فردا جبرمی از آنجا که بر آینه که تخم احوال را زمینیه قابل است و البتة الحقیقی
 منسوباً جناب خلقی قاصد ای علامت و دین پیش روی عظمای کشف و یقین عذر
 العلم و العین حار و حرمین الزلفانی عالم علم را مورد تجلیات حقانی حب و قبله انوار
 کعبه و دانی برساند که از نگاه مبارک مقدم شدادت تمام بدرالبرور و با بود اگر چه
 رکن عدم حصول احسان یعنی عبودیت آنان خاطر عقیدت اکبر سپهر از بینایی است
 قریب بوده و لم آن غیر ازین که فردیت حضرت بر رزوه کار و نعمتانی است
 جزو خیال عینیت لیکن در ایام مجتهد فرخنده در زمان طهر بخند بر روی محمد تقی
 رخسار سبحان قلم افاده تمام در بر تو خیر و بزم این خیر و محقق باشند که حیات از طایفه
 محبت جریانی پذیرفته که از آن اخلاص نشانی را شاد آب کلماتی است
 شایسته که در اندیشه و درت بی زمان جدای از خدمت بابرکت و کائناتی جوهر

سنجای بیروت بالتمام و کمال محو شد و در اندوزن اقبال و رفاه و سرور از آن خانه
 دل شد طرب و مراد الحمد لله علی کمال کمالی استنعام روح و طبع طریبات انوار
 علوی زلم و تاج کلام حقیقت نظم باطن افروز شده رشته قدیم بندگی و احوال استنعام
 بود در بزم امانت به تنبلیق افادت تنبلیق بعینه اولاد بمطالع خاص شاه عالم شاه مد ظله
 انما شرف اندوز شده فرق عزت و افتخار و زده خاک سر بر دوشه علی بن سید بود
 رسوخ اعتقاد بدو جراتی برافزود و اینها از آنید و جنبان تکیه باز ای
 عین سیکان که زیاده از اندوزده حاصل استعداد عبودیت نهاد بود بدین ابکه جان و کمال
 و بانی خاکستان فیض مکان سازد بر چیز دیگر دست قدرت یافت و بقول عیار
 جایی که قابل بوحسب وجود بوده در کفحه الامرار درج فرموده کسرت صورت صفای
 است و بس. اهل کمال و حدیث است و بس. اهل کمال و حدیث است و بس. اهل کمال و حدیث است و بس.
 در آن زمان عصری قالب و تنوع دین و مذاهی دین و بدیه اهل تحقیق مانع لکانه نمیگردد و حقیقت
 شناس محقق در رشته تکیه و ایما و اگر از باب بهیچن فرق و امتیاز گذران کرده به دین مملو
 جمع را نادیده نگذاشته و کارش را با الجود انان لوح تعلیم بدین مخصوص نمی بنده و الا ان این دلخواه
 علی الدوام ساینده منظر و احاطه او ندی دارد و غمان و غم سازد و تر بانی طرف
 معطوف کرد و انان. سخنور و سخن جبری ندارد که پیش از اهل معنی به به آورد تاریخ
 بیمنت بهر نگر خوار است و قوت ادراک از دست گذرانده که بسیار اندک و اندک
 دینی رقیب از طاعت است که از اسل احوال دولت شتمال اگر به طاعتی واقف و خوار بود
 معارف گاه از در ذات نور آینه سماوی به تصور خوانند و مود و الله به حال طاعت
 دستکان بر اجتناب است. اینانی بر سر اند که باقی قاطع عبودیت است
 بنیت مقدم بر اساطیر و اینانی بر سر اند که باقی قاطع عبودیت است
 اسل از روی تمیز اینها باشد که فطرت است و فطرت است و فطرت است

انما شرف اندوز شده فرق عزت و افتخار و زده خاک سر بر دوشه علی بن سید بود

نموده بدست که درین هنگام خاطر منی از مظهر غایب سوره قضیه غم افروز برده نشین ستر
مغفرت صبیحه سیه مکرر در طواف ایام بود که بیان مبارک خبر رسید که ان التقاتل و خدا
کواکبت و دل‌های دانا آگاه که سینه عقیدت کنجینه غلام درگاه ازین راه چه نهد در
کلفت و الم کشیده خاطر شک نرسد خواهد که بعضی شغولات که در شکیبای او طبع مردونی
واقع است درین سال به فرخش بر نگارد لیکن چون می بیند که خطا بقیمت میدان
که حاصل گفتگو بر تحصیل حاصل نیست و اباد که در شان جبر میان نازل است بهر پیش
نظر و در بیان محمد ویرانان حاضر می نماید بهر جمل عطا فرماید که بمقتضای عجز این بدست رود
حصصا علی لازم نیاید پس سید گفته و پسند مال و فرزندی برای اسرار است اند
برای آنا غرور است المال و الجنون لا و دیع لا حدیو ما آن می رود و در این بنویس
اوسمی فرستاده و از فتنه رستگاری و بازماندگان را ماندن و سبیل آگاهی و مدد
باده و سران سرور و دران عالم شکست باقی اخبار شوق بالوسی که مافوق جمیع آرزو
درین رجه ترکزاد شکسته و شهادت آنرا بقیمت نفقه دان حواله ساخت بدینی
برداشت سایه ات کم مباد از سرور با بطاسه ظلمک ابد
زاده نشین کنج گشای که در راه غلامی درگاه عالم بنا چینی
افزودست فرق عبودیت بر زمین محو و انکه سازنده و نادر عقیدت را سیم نیک
ستار سبزه آمان جلای جوادانی اوده بایان ندوان کنار جان در سبیل شد و شکر باز
تشیع قلب و در طریق فدویت ایمان و ادوی غایب میماند و طواف بهمان تیر نشانی
چهره و کفایت که جنات و جگر خوانند و توقف در فیض یا بان این غلظت میسر
اند و در آن محفل ملک قتل که بهمان نمود حضرت واجب التعمیم و کرنی فرستاده
منظور است برساند که در فرضه ساخته و حجت زمانی که رسالت بر زمین
میاید اینیم بجهت شکفته بوزید و دولت چیده حضرت می نمود

در انقبال سامان ظهور انداخته و شورش طالع انوار امیر السعیدین بقدری که بر خفا خامی
ایستاده و اوصاف که جان عبودیت عباسی فرای بر خورانی لباس با با خلعت و حجاب
که بر کمر ساز بلند اختری و نیزه زنی بجای در برداشت سایه و درو ملک است آنرا امانت
عزت و انتظار دزد ناچیز با وج و فقدان بر فراخت و مقام این اطفال و خوش که چنان
نعل و کرم بر دوام انبرد جهان آرا و انعام عام مرحمت پیام انجمن علمد افزون از نذر
عقول و افهام و بیرون از حاطه افکار و از دانه است جان ناتوان را که از حفاکاری تا
مکتب کجرا اشکایت بنور بر ملبوس سبب قیام با بیفتا عالم افزون گردانیده و تقدیر
در اسم و تقابل و آداب کما کما با سعاد و داد الی ساخت و در عقیدت است
که محقق ای سر زشت با لم خود حضور نص کنیز شلی بر خزان دیده و زار و زور و زور
آینه بر لبانی کار شاه و دوشاخ بود از زرش لیم بهار چمن زار عطیات حضرت والا و
دستی از رسته های بی انتهای جناب الی نای چون سبزه نود سیده شاد و آینه و
چون نتایج افتاد بکلیه بر بسته گردیده و در بر بر کونا کونا تفقدات در دستم
کار و انقبال در لفظش بر زبان معنی و چون دم عیسوی شخص فسرده را روح بر روی
بگرد و بر معنیست چون ارشاد بر معنی دل صوبه بر را بر روی تجسید بر چند کردگاه
فان نوع و فکرم گفت عبادی وانی که خود شکر گفتار بر سر بر کزارد و در عالم حق که در
آنچه شایسته با آرو یافت ناچار تن بجز داده و بر پای نارسا نهاده بان قاهر السیال
ز پیر و با قیام کردن از نام شجاعت که تا شعف بر سر نور فروغ بر پای است
و در حقیقت صادق گوید که رای بر حقیقت و وسعت روی زبانی از انوار خزان
در دست و انقبال جاوید مال کتیله های روشن و فیزان با
سرخی منط نام رسیده باز کرم کل خندان گردیده کلمه سه کلشن بکری و دیگانی
بجز و فزانی که عباد دل کزنی و عبارات رنگین و بی نهایت از عجز خدای یاد

در اوایل فصل بهر که اعتدال فرج و طراوت و مانع از کرمی خست مکانه سخن بود پس ششم
بکلیت به نام محبت رسانید و روح فروغ الهیت در روی که از مظاهر فیضی شگین
خط نورانی سوادش حسن و زش فرخنده حقیقت مانع از زو عطر اکین می ساخت پیام
سازان خاطر شگفتی و دل گشای گردید و زجودت ذهن و صحت طبع و اجتهاد کرد و واسطه
کلام جاد و زطام مرید را یاد از خوبی معاشرت که محقق ضایع استیاس و استیجابی است
معرفت خود و نمود بانی سبب را که دیده است محبت و دوستی را بایه اوج کرمی نهاد
اندر کرمی را با عطر و با عطر غنچه در نظر جوهریان بازار سخن و دلی و مقبولان بار کرمی
در آورده و پنهان پس فی الف و المعنی پس بدین و آفرین و تحسین بر اندازد بانی پلنگه
آدانی از چند است آن نحو و در ربان ربان عالم تعلی و حساب در نگاه دور و نزدیک
و سازش چون سایه بان سحابش بر آفتاب بیدار است علی الدوام در لذت و خرد و
تحقیق سر خوش و اراد باینجه قابلیت و دست و اوقات در گنج وطن اختیار نمودن
و از بهر تحصیل دست فایده تحصیل دست معیشت با وجود علقه اهل و عیال که بالفعل مستلزم و لازم
وقت و حال است بای سبب ناز و سودن و وجب استیجاب استغفار عظیم میکرد اگر بر میری خود
کامل ردی توجه بدر بار کرمی مدری آرد و در بر آینه اقبال همیشه گاه دولت در کنار نشینند
و از تر علالت و خوبی بظاہر و القاطع معنوی در باطن جلالت پرستری اندوخت بر بزرگوار
اندر دی به حال در انچه خیر عاشق و محسوس بود و با مقروض و مقروض کرد و آنرا محی را بعباد
رقبه و بظہر با سوده حمدت حکیم الظیر عظیم النظیر مقرب جاب سبطی
تاضی حمدت سبب شد گشت کلام کوبی سلک سر و سر از حد لایق سخن انچه طبع
نامور و فن نشاط افزای نوز حیران انجمن سبب گردید و بر قابلیت و استعداد آن و آن
مردان سنگین تر از آن است که بر آن بیان توان سخن و منطق و لطف کلام می باید

که در عرصه جهانی عاصی و عیادت فصیح بر آید این کجای زبان بچهره انفرادی دست مایه
و نه سیر می نرسد که مقصدی بجز این قسم نامه نای خرد فریب ندهد لیکن بمقصد هم قایل است
که گفته است شاعری و دخیل بدین است که رسد که هر باشد محبت نیز بدو در عین است
کار صبر و طرز اندوزده ستان می نویسد که باین بجهت دین و خدمت هیچ و کمال شایستگی
این رنگین نگاری بافتقاری نیز از اراکین بر تان چنان اختیار کرده اند چنان در سنگ
است و در ایام کاشیاعران یعنی تشبیه آدم با حیات و ایام فکر خوشتریم یا نشسته
انگار در پیش می شود نه اول و تمدن این جزو زمان بر چند دستگاه علم بسته شده عطل
اینکه سخنان جلودنشان دل امید مند بلکه ستاره بر نرفته اگر در میان شد چنان بیجا
نیاید که توجه این جماعت بمعطیات امور و نیوی بسیار است و درستی بآن کار بسته عبارت
ساده بر کار شکفته تر از کل بهار خوشتر میکند و از الفاظ پیچیده چون کره غنچه و مضامین
در یک کشیده چون کیسوی سنبلیله لغت می پذیرد و در این صورت بهتر است که رعایت
حرف نبرد ساخت که معانی در کلام مجمله جوهر و مخفات بر یک معنی به افاضل است
آیند و در این حکم نظریه محقق اخلاق ناهری و استاد و از خود پرستای بروی مصنف
تاریخ و دقت الصفا و از تأخیری طرز دشمنی شیخ شرف الدین عیاضی بر روی طفرانه
و شیخ ابوالفغانی مطبوع انجمنی روزگار است و بعد از اینها صاحب تر شدت عبارت
چنانکه نکرانیده شده عبارت و بیغم و شیرین اداس است بر جانب طبع است
همانکه پس روی باید کرد که فایده تمام خواهد بود امید که این جرات همه از اهل
و ادبین بایه صداقت دانند بعد از این اگر وقت مساعدت نماید بر سخن زیری قلم
یا کانی رقم چستان بگری و ایماط و لوت بند بر خواهد بود از فردان مشغله که ناگزیرند
و گری است عبارت آرای غیر از بر داخت بری تقدیر در یک سخن و دست نام ادب

[illegible]

در سبب طبعیت و انبساط کلامی و یاد او از منطق باطنی و راز ته مبتنی کن
بابی رزق چهار کول بر چهار زبان بر کار دارند مشبه میشوند و نسبت ای و یکجمله که موقی
اندر دین این الجانین متحقق است حاشا که اقتضای این معنی نماید و اگر دست در دنیا کوتاه
و انسته نگارش مطلبی آید که ام مطلبی ترازی با مشرق و راز ته است که موقی
رقم آنرا باین و گزینی بر سر آید و در صورتی که موقی را بر سر آید و در صورتی که موقی را
که در استان طراری و دستیه آنکه رکارنگر در باختیار خود نمیدارد و در حالت طوف
مقای که در عالم محبت نزار بر سکوت فراخ حوصله می بخشند و در رخصت روزی همیشه
در شیوه است بعد از غزنی که گفته است که موقی را موقی را موقی را موقی را
ناچار پیش باید کرد و مطارد و مطارد شیرین معالک لیکانی حواله دانی بر خود در و دوشده
راز را هم صفحه دل خوانده اند نام در کیش محبت دفتر لیکانی است بهر حال کلامه است بهر حال
خلعت و داد که موقی را یاد از حد برادران طراری و دلکشی میباید و در زمان سعادت او تران
او را بر بی فروزه باعث کونان کون سرور و ما کردید از سرور و دلکشی علی و دلکشی
هم پرست حقیقت نصایط کرد و احباب بنده و منتفست است و دایم مخلص خیال کرد یا
نیز که جلیل اشتغال دارد بر مرآت باطن بوجه اجسب تو می اندر زد و اندک که تا هنگام انجام
جدای از خدمت که از رسم غنیمت یکجمله به بیان دیرینه شام افزود و دستای بود
مقام میشد بهر زیاده عمر و دولت و جمعیت و عافیت در ترزید بهر
تحف و عزت اصداف آبارت شوقی بهر یکجمله عطف است اقتضای موقی را موقی را
و انست که بدین آید بخت فرجام نوید فرخنده نال فیم و وفود آن بر رزق
سکونت و اجلاس هم افزود کرده و دایمی احباب حق نصایط مالا مال سرور و
کردن بهر عنایات بر کمال حضرت خفایا جانشان است بحال جنته عال الیوم
کامیابی و کارایی بر روی برادران خیر کمال موقی را موقی را موقی را موقی را

مآخذ فتوحات و زکات و مخوان صلی علی طایفه لیل و بنابرست بر دات و قلم الرقاع
 میون بلو و حسن تبریر و جلد خلافت ان و نقیج مقاصد بلید و مصالح مکانی سلطان چندین
 بتائید بانی و نصرت آسمانی استیصال کرده تفاوت بزوه بر قال را عتق ربان بر کام
 کس و ریاض آفتاب علم که کین هنوز از غیاب سحر است خبر اندیش جمیع ازین عطیه نیروی
 چندان بهجت سپور اند و خسته کرد از زلف بیان و دعات ترجمان نمیکند و معجزان عبارات معانی
 غیر از کلمات اینرا بر جلد لیل اختصار کلام اولی و السنت اختصار به عارفان
 دوست اقبال و اوان نصرت و فیروزی حاد و اقبال با احوال
 کیمسان برای بقدرین مالک صورت و معنی نرسد افزای پیش
 جهان بانی چنان آری منشین صاحب قرانی پسین کو تراخ خلافت عظیمه بدین اختراع سلطان
 میرای ده شرع انوار جبره افروز ملت اظهر و الیام الی منع فیض نامتنبای مظهر سحریم
 مصدر خلق عظیم کامل هر و فیروز بخت مراد از انشایست تحت عدل مصور عقل مجسم عزم
 جود و کرم با و شایزاده مشهور لای عدو بند کشر کی افزون تر از اندازده او از آن دنام
 بر و احاطه عقول و افهام مخفی بر اگر بشک فکری اقبال الایزال و بایاداری دولت جاد و
 اقبال او از ده عدل بر و دام و صیت عطا و العلام بیدر لغوش در بلاد و عجم و عرب سید و سلطان
 نیان بزاد عدالت کسری در قم بطلان بر نشو و نما و است حاتم کشیده و تنزیل بیع ابدان
 در میدان مهر کلاه دشمنان بریده جو کوی جوکان بر خار ملک غلطانیده و خصوص دین
 نیست و علام علی اعلم نصرت نظام و در روز بوم دارا و ساجد در کمال شکر و سپاس
 عمر العجم و کرم و دراز و وورد باستان زمان نعل و نایه اسلام تنزیل بود و شکر و سپاس
 فرخ اکبر انگنده چندین چهار ایل یغی بار کزاده خاتمان شریک بر باد نمانده دلاوه طنطیه
 نامد و در اقصای بیفت آقا انداخته کار نامه کشفی در عرصه روزگار ان خسته
 معجزان بخت بلندش و حج است که ی بر سال به پیشگاه است و مکرر کتاب جو کوی

خواجه علی بن ابی طالب باستان ملک آن را ساخته بود از نظر منظر کشی و

محال تلکون نظام الملک مثل بنده بنوعی و غیره از سیوا نقاد کرای لغو جملات
آینده و مقور دانیدند داد و دهان دله را لیسند و دیگر بنده های فوریست و در میان
نارسیه ایست که تاریخ محال نوار را حکیم دولتی بقطب الدین خان دودکان
تخریب الی او بکسر و بر تمام بخت آن تهور و الهامی رسیدن چهار زات و غرات
اندر آباء بر سر نه آن شق معلوم برای عالم آرای گشت در اینجا خلاف و جهانباز

بسمیه و در از این کار علی بنی بروفی مایه آن سرادار عاقلان آن امرت
بنام خاسته الی اظم الحاد و غیاث الدین تانی مقصدی سرکار سورت فراموش
آبایی که است دریافت که تسبیح استمالت عمری زمیندار که که نموده و او را مال مرگ
بادش می خست با هر قدر غراب جنگی که مسلمان تواند داد بر سر نهاد و محال آن به مال نه چستند
بقایان که مشاگر کسان عزیزان مذکور را امیدوار غایت میگردانید و زری که بری سر نظام
علامه و غایبای مذکور در کار سپید داده و تخریب بنا و در محال برست و غارت مال و ملک
آن نگویند افحال که نه فرستاد و اظهار ملا خورم فرستاده عادل خان در این حکم
خاوار تلکون کنی بود از غنیمت مقهور و حبس شده خاندان که در این زمین است
مبلغ معاف شود و مقور گردد که در نه آن نزل جمعیت خان مورس بود باشد خاندان
بجهت زنان تلکون سیاه فنی ترتیب داده میانین میفرستد و مایه ای و مرد و در این

اینجا

القائ بنایه مفصل نیست وضع آندس ندر فرستاد و جو ای که آن عمر و دالدران در این
جلای مذکور داده و درگاه دانشن او را تفتیح ایضا مایه پیش خود و ای که در این خاندان
مردم و نقل آنرا حضور بر سر است و مقیداً که مقید و در این جمیع و در این
کرده و شمار بایکی از بر عثمان که خود با کجا فرستاده و در این خلافت در این
حکم بنایه مفصل صادر نموده که چون از این ملک و سلطان بآن سالیست اقسام رحمت
نمده که بخان است را ای که مذکور که محالی را که آن مقهور از ملک تفتیح که در این
خاندان تلکون کنی و در این خاندان تلکون کنی و در این خاندان تلکون کنی

...بناشد باقی در بر کات عمن استحال محیط الطاف ایامانی بن
 ...سیطه خوف آمد و مقدر فرستاد قطعه لک قطعه صحرایی و بار بی آ
 ...و امر بی تا شایسته مراحم بیکران و قصد سال او بر سر در متعاقب استانی بر
 ...قوانین و افح را میسر بخلائی گردیده و اندک توقف عرض را صحرایی بر کشته
 ...نمایند و کلیل سورت ماکت فرمیداران سیزند یقین رسیده انداز طاعت و انقاد
 ...انعام کرده و آئینه احتمالت نام بر کدام فرستاده بعد از این آنچه فرستادست
 ...خود ... پس سخن افتاد میباید که آنها را امتثال و امید در مراحم بادست از گردانند
 ...بجز این که در خدمت نرسد و فرمان بردار باشند و لوازم دولت خود را آید
 ...شمار لطایف بعنایت بادشاهی امید دارد بوده بداند که در بخلا حفظ در سب
 ...کلیان بزغیر عبدالنبی با و مفوض فرمودیم حکم جهان طاع لازم الانقیاد واجب الاتباع
 ...بفرمودید میباید که بعد و محمل قدرت موصول این مثال در محتمل با بنی شافیه در محمل
 ...و محاربت قلعه که در هر حد سبب بود است کمال آگاهی و محو بسیاری بکار برده و قیفا از قانی
 ...نامرعی نگذرد و احکام قلعه را بتوزک نگذارد و در لوازم توپخانه و غله سایر اعیان
 ...در بره جایز باید اخذ بوده بر چه قابل تبدیل باشد بوقت مبدل سازد و اجازت
 ...خیره کنند و کینه بر وفق جانب مقرر در مصارف و حرف غایبه و احتیاط کنند که در قلعه
 ...که در هیچ یک از اینهاست جواب ... و ضد است که در این زمان
 ...حکومت اقتدار و در حوزت و لایسای باستان فلکشان از استکبر بود و بطرف
 ...نزدیک داشتند و در داخل و در بر داشتند که قبل از این آنها را با جوفی را است
 ...بجای ... و در حوزت و لایسای باستان فلکشان از استکبر بود و بطرف
 ...بنمایان خانی بسیاری از توابع و غنائم حصون مذکور به ریاست آوردن شتران
 ...و سایر اشیاء را از سر زبانی و در قسمت و عمارت پر در اقلان و طایفه ای که از حوزت
 ...نامور و دلاوی آتی باد و در خان در بودند و سواران کردند و خان که در حوزت
 ...

سپهریان بر هیچ از مردم سیاهی ستمی که در محل بایان جهان یافته کیست
آگاه داشتند و بکنک بپوش آن آینه و او با جمع و طعمه عصام خون آشت نام کردیدن جمع
از مخاویل و در و بفرار نهاده اند و تقاضای نمودن نموده ای داده اند و
چاه بردن حد و ملاک بخله مذکور و در دوات نمایان شدن خاموشی و بمرائیل
معاد ای عالم آرای گشت و چو ای شایسته و توده تلاش وسیع خاطر و رفقای او
در محضرت شایسته شایسته راه عنایت و شایسته نوازی شایسته شرف تمثال محترمی و در اولی
خاندان گرامیست حد و ریافته و نزد آن سرور مراحم مرسل گردیده که فائده را با افعال آن
از این رو که خاندان را لایق عنایت کنور نام کنند بوجه نباشد
جان تار در باب حکم فراموشی که بعضی مقدس معالی رسانیده و قبل ازین عده ای که بعضی فراموش
بهر معروض مقدس گردانیده بود از روی بنده هر چه بآن عده و وزیر ای رفیع الشان حکم فرمود
که بعضی محال بود به مالوه بکنند چند و دیگر بکنات متقی بکند بکار که موافق دولت است
فصلی لعل میرتن نماید میباید که خاندان را بچو اطف و الا مطیع و الا ستم نباشد
زینست که کرامت قدیم خدمت بادشاهی که در اند بوقوف عرض ارفع در او و در بکنات
دارند و بچو بقدرد شواله بود بر بلندای نیافته و فرستاده ای که برین بطن تجارت و بکارند
اندر تا حال نیامده و قولی و فعلی را که باین اعماد نیست اینصفت زینست و عوالم اقدس
حکم جهان فطاع صادر میشود که چون در بخدمت حامل خان و زینتی امتثال اینکام و طاعت نماید
اولی اولانند و متعجب باشند از آن عده را چهار روز بگذرد بیدار و بکنان
بسیج و بکنان که در کیش آن باشند میباید که بکنند و بکنان بکنان
کنند و بکنان که در حضور بر این بکنان و بکنان شده بود که بکنان بکنان
فائده نیست بکنان که در حضور بر این بکنان و بکنان شده بود که بکنان بکنان
که بکنان بکنان بکنان بکنان بکنان بکنان بکنان بکنان بکنان بکنان

[illegible]

ما آلاء میرزا رحمت اللہ علیہ خاں صاحب خاص و ممتاز و صاحب دارالعلوم

[illegible]

فیه تحقیق عمل برکات خاکیه و توفیق و قبول داران زره و برادرانی سپید
 ناه و جعفر و حضرت علی سید کرمانی برکات محاکمه و سرجه اکثری از حوز
 زاد و آغا زبیل از حوز و سال کامل و سال مستقبل و رقبه قابل زراعت و حالت
 رعایا و دیگر خصوصیات و در این حد و حدود و این حد و حدود و این حد و حدود

[illegible]

[illegible]

تالوع خایر پیشرو سنان پذیرای آن تافش صور محبت است
 خاطر و اینک نشان مستعد ایتام نفی منی مودت و با حاض از عدل و انصاف تیغ بر
 تیغ انبیا سلاطین نصف آبی سوط است و از زله آثار حور و اعت فزبان
 تیغ و آتین جهاد شریک مربوط بهار دولت و اقبال و ریح مستطین و اطلال نقاد
 خاندان عالی مقام صفاده و دلا و والد دستگاه مهاد آردی شوکت و آب ساطع برای
 برادره و ساد و معدلت خزاننده مسند نصفت در پی بجای بر ریاد و زواری دریا
 کامکاری و نامداری شکفته و خندان و سرسبز و یان با لکارین صیقلی در زینتی
 نسج بکین بر صوب سبک است درسا ایش بود در سید موجب فرونی مولای و
 منسوب فردی مصداق تبار و در دیدر محققهای بکروی و دیگرانی و تمامهای
 ایمانی با عانت و استمداد در باره عانت و امداد فتنه خاطر خط و باط ساطع و
 حش و کجی نیست و الله و تبار نجات حیا بر نام حال و حصول استقلال آن
 ایت و در تبار کجی عصبیت معروف است و در بر وقت آنجا بایست بر تبار
 و بر طبع باید آن را که نقل و در تبار با فضل که در تبار و در تبار

خان کدور در ملک کابل و بر جانی دیگر در دربار سلطنت لاسور مستقر گشت
 و رسانده شد ایشانرا تحت قید نگه داشتند و در یافتن مرتبه که در آنجا خبر رسید جمعی
 و جلیت یافتن طایفه نمایند که بجز تحصیل نیکو و استعصال فکر جادوای آنرا محظور خاطر
 حقیقت ناظر نیست و از آنجا که گذرندش اخبار و آثار این درگاه که از آنجا که گذرندش
 صداقت است نگاشته میشود که چون دای نادان عاقبت خیزدیش در روز فرصت
 ایام رستگان را غنیمت شمرده مصدر حرکتی نالیده بیه مخالف عوای لغوی کنه کنه که
 چشمی بی پایان در خدمت جرای خاندان اقبال فروغ و دودمان اجلال قرة العظمی
 سرور سلطنت بادشا پزوده عالی نسب لایزال با وزیر سعادت نشانی حد
 بسیاری از نوایسان عالی مقام در اعیان و دولت باید در تعلیم و ترویج
 یمن و دوست و معاند مذبح ملت بعد استماع خبر توجع کفر فیروزی مانر طاعت
 و استقامت مقابلت در عهد ندیده ز نام و نامست و قرار و عنان توقف استبداد
 از دست داده صبر و شکیبایی شمر زبان کاری و شرس کرد و از رستم رنای و شکار
 دانسته از قند تار بهرات شتاخت لشکر ظفر انزلی که بقصد جنگ تعیین شده
 بود و از سواران قلمه گیری توپهای کلان بزرگ اعظم قلمه ستانی است در دست
 دیگر چندین نژاد با برتری یکی نیستند و ستان نیست آن که چهار دهم من
 بهر میخورد و صد جفت نر کاد و جاموسی از یکت هرگز هزید بود و با وجود نژاد
 و در سرب سوار قلمه را در هر دو دست قلمه حصول آن ولایت و یکی خارج المملکت
 و در وقت و درین کار غله و علوف آن سرزمین را میباید و فصلی است
 در کسیده سو و آب سکار و در باغ غنیه جاقیت و غیره از آنجا که کارزار رستم اندر
 پیکر در میان و غل باشد سربداری دل خصم به پیاده و افواج حاکم
 حوز را با یکدیگر از برات بعد و محصل آن قلمه گشتاد و ستان چند ظفر
 باربعی از آنکه اقبال از رستم صفه مقدر دانید که برای

از غنای حومه زلف کزید اگر جمع در خانان باران و بجا و بیست و نه
 آمدن هر اشیای بجای او در کناران فخر نهند و در از روز کار ایستاد و در برادر
 چون سالکان ملک غم است و نا بجان هیچ خلاصت نیست عهد تعیین یافتن مطلق
 کنند مرتضی قلی خان سیاه قوری پسر و تمام خانان و حکامی سلطان در جمیع ملک
 دیوید باغخان از غلام و قوری و حکامی تفکیکاً سمور و پیاده که بنظر شریف در آمده با
 باقیه بجان بی هم رسیده و در کنگر خود خود کار در سرعت و محالت و نهادان
 حضرت در اقبال لشکر دیگر بگری اگر پیش از این تعیین شده بود و البته نوزاد گزیت
 خوان و قلمت شیران بیست و بیست و نه خان در بجا و خانته خانان از مضایحین شمعون امین
 قلیله غلبت فیه کثیر بادن غده قهرم ارباب در دران بیسکار بنادند از انجا که چهار دستار
 در نور دیده بنوا جی قلعه شاه میر رسیده نفق النصار که به اقبال مقلدان و شام و دوازده
 بود و در کشتن پس از از نرم آرای دیس از شبی جانین نهاد و در او تمام اکرم گردیده و
 تنه و پیکانه آئینی کشید غبار لشکر از صد تا ستم سواران اسیرتی رسید و روز روز
 از کرد و میان شب ملک که در دیده قضیه جنگ یادند و سنجیر الحاسید بر کنار و قتیق و در نایب
 و مقبولی و در کجی و در جانجی و مجوری از انجا که فتح و ظفر و البته به نبردی نزد
 و نیزگی تا محلات آسمانی است از بیم فتح و حساب فروزی در جانب لشکر میر و در
 مجاهدان از لشکر اسلام و غازبان نفرت و تمام مجله های مردانه و هویت های کرد
 راه و فقر و دین را از جادو آورده و آفت زدگان باد و خوت و در بهر عیت نهاده و
 در جهان و انصاف اولیای از دولت و در دولت و در نام پس بر سر نهادند
 در زمان بکنای وقت جعاقب برداخته و چون او در بار و مشور
 ملک رسید و از یک بی اینان بظلمات شریفی نزدیک و در کار نروان
 یقین السیف طلبید و بجا بماند و در کشته و در کشته و در کشته و در کشته

91

نص

و احدث محمد بن و بنی المکه هجری کمال بود فتح حقیقه عالی بمساجد است
کامی که اندر پیش قادی بیکمال و ستایش مبین شعلای تقدیر رسید و شمشیر قلم و کلام
سرا فرود و دستور سعادت نشان صادر گردید که چون از وصل کرم قادی نورش گشت جنبان
فتح عظیم نصیب شد و خاندان ایزدی نیاز و مستمند داداری انبار گردیده در کارهای مکرر دست
است و در میان نزدیک رسید و باید که فرزند اقبالند و وزیر بانه میر دست در تحیر قلعه باز
دادند از کرم کرم کار سازنده نواز امید نیست که اگرچه امالی از قوت و قدرت سیاه
بروزی درین فتح نمایان معلوم همانان گشته بر توفیق الهی ازین درکن پیش قلعه و دیگر فتحها
بخیز و بی و همین طریقی جلوه ظهور یابد چون موعده خواهد نام علی که خبر ابلاغ
و تبلیغ آنچه باد مرسل گشته کاری ندارد و خاطر و داد ما تر خوانان دریافت حال خبر حال است
نمودی اجارت افزایا به این به نذر گشتی از این به نذر گشتی نام سیاه
قلم از جو یار غایت از بی بایر از مطالب و اظهار مار بترجیح است و لایق و طاعتی گشتی
مقدمه است محبت بلد و کلمات صداقت آثار موشع ذرات فرضه صفات سلام
طاندن خواننده بلند مکان علامه خوانان رفیع انان نقاده خوانان در دلفشاده
و دود ما سوت فرد باوه عفت عره ناهیه جنت بر رسیما رفت شمس طریقت است
الحاق خبر دلی غره شجره گلشن جنگیر خانی خان نور محمد خان است ایام سلامت و عزت
است زمانه محفوظ از بایست دوران محفوظ با رقیه الود و دو صوفی
حوت یک سال یافته بود در جنب که در السلطنه را به روز بر تو ما به راجات
ایات نوح تازه داشت رسید و بر مرقوم طاعت خوش آید بدید آمد ما از مطالب عالی
که خبر در کیفیت جریان حال طی سیه سال واقع نمیدارد و نوزستان نام و در نیت
در حال و احوال آن یار دلی را در شتابی فرق نام سبکس می ناستا سبکی یکانی و
ایام آمده بود بر نایا اولین بر اتفاق است و اسامی دو میر عزم فراق عالی

۹۳ کتب
بنام

۹۴

تیس

آنکه امروز وقت معارف است و به کام مجانبیت بر کیفیت چهل محقق و در کمال
وفیه خالیه از بار بر سر در جزا و سطوت و بر سر سخت کر که با و اعراض از تنبیه و توبه
منوره از حقوق و بی شکرش چشم پوشیده و سر نعمت برآورده اند و نسبت به
بی راه روی بملک و بی شانه مصد او نای ناچار و بی اعتدالی بای دور
شده کار و بی نسبت و بر تبه تنگ شده اند که جز قلع و عمارت و تضعیف
آل اماکن و غریبای آن مسکن با خیال حوادث و شورش و قیام کردند و عرض دنا و کس
بیا و فتنه رفته و این و آن بالکل منعدم گشته و کار بجای رسیده که از دست او ازل
نبوه و قرة العین بر الت بحریت نبیه لطیف و عفتیه نبول از مراد نصف است
انال ابرو شلیخ او از روی و نزد اطلاع احکام الهی است جمع کثیر و جم غفیر قتل
تابه یکران چه رسد بلخاران چه محققان جمعیت این و رعایت ملت مدین و نرم
بر حال مسلمانی و چه از راه ادای شکر نعمت قدرت و دستمندی که از و بهمال و
دادار بی مثال محض فضل شامل و لطف کامل باین نیازمند درگاه خویش را داشته
و از خواتین روزگار بمرید مکن و شوکت اعتبار بخشیده از دارالسلطنة لای
بدار الملک بل نهضت فرمودیم چنانچه آن بلده طیب نیست و دو شهر ریح النانی
مطابق فرمود داد ماه مورد اعلام ظاهر انجام مستقر الویه نفرت آید گشت و در
اساس سلطنة علیخ خلف الصندق خلافت کبری فرو و دومان جنوب و نامداری
خواران شوکت و بختیاری مرید کامکاری مظلوم بخت بیدار منصف و نامداری
مراد بخش را به شکر بی پایان و خیری بی کرا و سامان بسیار و سرانجام افزون
بی که ریح این دولت خدا داده اید بنیاد است و نعمت فرمود
از این گروه بی راه و وجه را در باید سر او بادش رساند و جز آنکه سر
نابسته کرده در اربابان در کما رهند و الا مرقم پیش نشد تنبیه و عاف

نامحدود و وسع غیر محدود از حضرت معبود بر نقطه دایره وجود و دایره نقطه کرم و جود و محال
 خفی بودند و با یک مقام محمود مخصوص و منفرد از گروه تشریف شکره انبیاء و رسل برسانند و
 و عورات نامحدود و بی دلیل و بکار نرفته و معجزات مستوره و افزوده و تجلی بفضایل علییه و انوار
 علیه و از استقصای قاطع سائر انبیا با آن رخسای قاطع سائر انبیا در آن بیشتر مغفوت جامع و جامع
 نوت پس آئیده تبارک و تعالی پیش قدم و مظهر مقدم و برآل اظهار و صلی الله علیه و سلم که برای یابی
 حقایق معارف و منبع نور و در آن عوارض و مخزن اسرار نبوت و مظهر انوار سریر ولایت الله
 و موجب خطاب استغاث انبیا برید الله لینه و در عنکم الله صراط الی البیت و بطریق که تظلموا
 سافحه محمد امین از و تاسیب سیر او از زوت سواست و بر اصحاب برادر او که از بر روی دینی
 و سبحان نور اقیان و محافظان شریعت غرا و ناطق طریقت بیضا در افغان قواعد
 اسلام و نادران اساس کفر و ظلم اند خصوص حلفاء و از مدین پندین که عناصر و ریزین
 خیف و عار کن ملت منفعت و قایم بقای مطلق را قاده و قدوده و مسدود مکان حق را
 ساده و دیکره اند و برگردام موجب لغو و حکم قطعیت الدلالة و احادیث صحیح و یقینیه
 اللفات معنی و مقدر بر دایت عدلی از عباد و حکایت لشکر از لشکر تسبیح
 اختصاص سجده ضمیمه ضمیمه غیر با آن فرد و موقی توحید بقدری که قدر آن را خدا
 قدر و انداختار و بفضیله که فضل از اعزاز بدان فضل شناسند تماز با بر آگاه دل مال
 کمال حقیقته بود و بخود حق شناسی محمد محمد مخفی نیست که خالی از اشباح و بار بار
 و اح راجل شانه و اعظم مانده در اقیان بر فعلی و قاتی حکمت که نظر دور بانی را با و
 آن دشمنی نیست و در ابد با بری لطایف صلاست که بر شمع ابر خود را در
 و یک در دشمنی نه پیدا است که عالم حادث را بقدریم بجای نه و شایسته و نوبت
 ناسبتی نیست پس پیش آمد مکره به تسلیم رضا اولی و استقبال از غریب که سوال
 احری بلکه او را قوی باید و حادثه نازد رحلت خسرو جیه جمل الله فی الجمله خوا

این را به چهار بر چهار خیزت سرای بقا و در که مقتضای عدم سماع و اعطای بلند و
افعال محمود مندرجه در نامه رسول محبوب صفدر خان که در معنی احیای جان و روح بود از
جنبه سار راست و راست گفتاری و غذای روحی از شفا و درستی و درستی و درستی و درستی
و خاطر حق این حقیقت کزین در افافه آن جزیرات نسبت به در فرزند و غایت
قول خجی مادی که نفس مشغول حکمت الدین النصیحه شد غرضی منظور در در بر در خود و
آماویل نادانان دانا نامی بنگاه جو سفیدان چهل انتهای حرفه کوی که هست است این
بختیگان بدست کرمی بازار خلیقین است نه اندیشه مال کار و بی نعمت خوشی
ما بر او در ارتقا آنچه اجتناب از این منبع اکی و پوشیاری در دنیا و شمر تلخ و نجات در
عجیب است و کمر از آن از نیمه کسی بیاسیا از طبقه فرمان روایان معدلت تقسیم و
صد نشینان در یک اعتدال غایت وجود این به کزید فای پروردگار و بزرگ کرد
افزود کار انتظام سلسله کاینات و کائنات و کاینات و کاینات است بانه از فانی
بسیار در مستلذات جسمی و از ناکامی و نجات بیابان نکشتن و قوی یافته بر مقدم
مفرده و جوب تلقی تقدیر است تقدیر بی سال و عبادت عالم بی زوال از تعقیب
نوشه به بنیت و برپای خزان و بر قیومی بدو ی که به مستیع اجود رضا مستوجب
خبر احوال میرود و به بر مروت ندیده و خلعت مستمر که در عالم شفاعت ظل معرفت از زبیه
عالم ارواح است و به حال از این خلعت ترشانی رنی و لا فاندان و سلسله طایفه نصیحت
این آن و لا عالی و در دوان سلسله کبریا و سلجوار است محبت تحقق عبادت عالم شریفیت
مالوس آنکه از بهر خود در کمال از نامدار بلند و تقدیر به این کور و در دولت
و خلعت و مسمان اختر مرغ شوکت و سلطنت نقاره و اهلالت طیبین سلسله سلسله
ما برین بهر آینه میشود و بهرین متعال و قادر و ذوالجلال این جلوس شریفیت مالوس را

خانان

برای صفایه در دمان صفوی علامه خلدان در تصویب مبارک فرخنده گرداناد و در شش
مقدار دواای حقوق فرقی سیاسی که در ترجم و عفو ذلالت باریت و بیان عظیم انان
از محمد یحسین الرحمن از محوای فی الارض بر حکم فی السما و ترک تعصبات و انغاضیات
از نام حرب تقضای حکمت و اعراض و صفح از جرایم بر طبق تقاضای معنی مجله تجارت
بماست به هدایت او امر الی و از چهار از منشیات بدلات کتابت دواای خطی از
و نصیب کافی که است فرامید و از تقدیم در اسم شانی و اقدام بر لازم به یکا که مقصود از
سلطنت و فرمان روای معنی البست و کثرت ای است بهره کامل غایت و چون
بموجب کلام با نظام صحیح اللفظ حسن المعنی است و کثرت غنی است به هر کامل غایت
کنند و چون به یکا به نظام حقوق مسدود فترال میان اشرف سینه انسان
کلمه راع و کلمه رسول عنی را به روزها و کمال بقدر مکت و رود و برش
قوت شود و است کاین از منخط باری در اصل توفیق حتی آن مربوط بایند و است
در سینه به هر خرداری با تقضای مصدوقه فاما مانع انسیمیکش فی الارض
تجاریه آن شرط بایست شناخت پوشیده نمائند که از کال و دوا و اتحاد آن ملک منسوب
آن دولت را از خود میدانیم و یقین که تحقیق این معنی از جانب سلطنت اولی خواهد
بود و بایران نگارش میشود که معلوم بر ما هیچ دلدانی است که التجای باید و دارد
بما مردان خان ایرالام و بونی درگاه آسمان جاه اضطراری بوده و اختیار
چه در برابر هیچ احکام علاوه از آن سده سینه از فرستادن بر غیره آن خسته
و انصاف و اطاعت امری سرباز دجای آن بود که به بهایی شناخت و تجاری
رسانا آخری رفتی و حقین جلوه دای چون بر خلدان از یافه سرباز و مرز
و دای دگو تا که از تیر برات در نگارنگش و بلات نمود و نشان عیوض شست

غرض برست کردن خود در خدمت یافتن ای و برکردن ای قدیم شتاسند خاصه جنین
که که جدا بخدا آن آفریده العین که تقاضا و سلسله صفویه و زنده و خلاصه این طبقه علیه بودند و در
بابای نانی میباشند بجای تحکیم بین تهمین و در مکان حسن جبر سکا نشا با سقا و گرفتار
اخطار را با اعتصام عروه الوثقی این نکر جواب گزینی که این سلطنت را از اندولت محکوم
جدد نیست بنامه بانی بارگاه که مانع عالمیان و ملک جهانیا است آورد و این امور بسیار
عنایات نمایان و مراحم بی پایان در باره من را که گشت اگر چه چهار سرب خان مورث از عهد
این ولد درگاه اندازا چون خواهرش خاطر قدیس سر ابراز نیست که حقیقته لیاکنی و نجایانی
معلوم جهانیا را در دو کالاشمش را به انهار و صبح باید متوجه آنست که این صبح بر حضرت
که در آن آستان در درویدی روز افتد و ابلت و لیاکنی را به خود جزا و دیگر کرده و میباید که
استحکام و قوایم بکنایه و لیاکنی را انستقام پدید آید و جهات و نسبت با بقه را که بجا و
تشدیدی و مولات و مودت را احد را تا سیس و تحمیدی شود و در این که خاطر قدیس خاطر
بسیب تحقیق ابواب علیا نسبت با فرزند را ده عالی و ساده تعلقی تمام را طالع بر حال صبر
مال و در شجاعت نشان جان نثار خان را که در خانه از آن معتقدند و نیست و بهیست و جمیع
خدمات اعتناء و طایفه بلند و در اکثر اوقات شرف اندوز حضور بر اسر زنده و خدمت آن
یا صوابی خود شد که این نام که سر مایه حکمت و عظمت و درایت و لیاکنی و نفس خدمات محبت
بار و کلمات حد اقصی آنکه است بر سانه شرف است که او بعد از گذر از شش آنکه بود ای آنکه
گفته مقصود از این است که حضرت حضرت الطرافت یا بیکه عزیز میر آبی را محقق نیای و
نتیجی تمام آنکه است که این که به نام خواهر است بر صندیده و لیاکنی است و او را چند
و آل و اوصاف و در هر روز در از نایب اندک فایده بر گرفته امیر کی که باعث لیاکنی است
آن که کار اختیار بر سر سلطنت اندازا به بی حجابانه بر آنی است و در این معانی
که لازم نیست و بی غایب بر سر لیاکنی که خانه اظهار آن جلوه و شرف و کرامت است

در انجام آن مسای مشکوره جهان برادر ظهور و انباشت در حین و در حقیقت درستی بر جهان
واضح کرد و سپس ممالک انهای توابع و بر و منیع ارسال و ارسال بر سبیل توابع و توابع
اندر ازنا و حدیثی آنال و آمانی بنیم غنایست یزدانی شکفته و غنایان با
در نظام سلبه کثرت بوحدت قدیمی و طوطا ساخت بر انجاد و از مالک جمعیت بعدالت
جبری موطایح خلالت بر نجات است از مقتضای حکمت و فیتی اوست و خلعت نیابت
در هر صاحب فرج و جمعیت عمیق او مالک الملک که از اخفی یکی بکنورتی و بر انداختن
و بگری ز فریمان ردای طواری غرای قدرت بر کمال ادرست و از از سر او در غایت و از
الک مستحق خلعت عنوان صحیفه جمال و جلال او نه بانه میرش سید مور را کار و نه با تقریرش
نور زیار اگر از اخفی است با مقتضای فضل است و اگر بر انداختن به تقاضا عدل است
مبادی صفاتش از عالم عقول بیرون و ز مور آثار غنا با تشن از حوله محراب افزون خود را
احصا و نهایش خاص و ضمیر در مقتضای آنالیش خاسره حملش مقدور و زشتش سید
پیا بدینی دید و دریافت با طاقت ستایش باین قوت و اللت که استقامت باین
لا جرم در انبار دانسته با دای مطالب شده و بشود پوشیده و مانده چون دوستان
از چنین و از انبار است از انبار که است از انبار و بهجت قری که در بدنه و حلقه بگذریش
عطیه سید و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام
از خنده بی منت و شکسته بی منت مانده در روح و در روح و در روح و در روح و در روح و در روح
نبوت عظیمین سید و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام
بجود عالم و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام
معدن بنی شمس از انبار سید و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام
لی و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام و سید علیه السلام

در حدیث

و در تحقیق نیازمند مدد گاه بیخ ریشه و رحمت الهی است تا هر چه در خاطر خفیه شمره بشود بختیاری نتیجه دهد
گاه گاهی صفوه نازنین صفوی عظمه و دودمان و تقوی قرة العین است نور و در تقیه سلطون
که کشته سیاهی است در دریای روح و علم و فرزندان زاده نامدار که کار کنند نقد و کرم و اخلاص
بی آبرو شرح این مقال و تفصیل این احوال آنست که چون درین حکام معاذ استقام جهان
مباح حقان تمام رسیده و فرقه باطنیه و فیه خالطیه و فیکیه و ریلج و بدعتان و راز کربانان
بر آورده چشم در باز بر سر و ز معاد و سطوت رب العالمین پوشیده دست با حل برست
از آستین جور و جفا کشیده باز جاده انقیاد و الی خود میران نهاده کار بر تنگ
شخص مصدر او انای نامی را ولی اعتدالی نامی او در کار گشته و ضعفای آن اماکن
و غربائی آن مسکن با خیال حوادث و توحش و قیام گردید و عرض و ناموس مسلمانان با فتنه
رخته و امن و امان بالکل منعدم گشته و کار بجای رسیده که ز سادات که اهل بیت
نبوت و قرة العین رسالت اند و نفعه نبی بطمانند و بتمول ترا که محبت ایشان
در تبلیغ او امر و نوا و فرمود الله احکام الهی است جمع کثیر و جم غفیر اقبال رسیده
تا بد بکمال چه رسد از آنجا که باقتضای جمیعت دینی و حمایت ملت متدین در هر حال
مسلمانان در کوه نصابت و شکر نعم قدرت که از بند بیمه حال و در در این میان
کامل و لطف شامل باین مشمول عواطف خود از زاری داشته و درودی مظلومان
و فریاد و رنج رسیده کمال بردت محبت و اللافطرت علیا لازم و متعجب است عثمان
نبیست حق تعالی و غایت حقیقت سر برت نزد هم صفو ختم الله بالحق و انوار
در غروب سال جلوس محبت مالکسی ظفر معضلات و نفرت هم رکاب و در این منطقه
لا یورید بک دولت و اقبال در الملک محمد و جلای کامل معطوف و مصروف
بیت بلست و دیم ثانی ربعین مبارکه و بهر روزی قرین فتح و غیر ذری دار الملک
سطور و بر تو ما یحیه اعلام لایع و ربابات ساطعه و نه نازد یافته و در آنجا شری

سران بیکران و خشنوی عظیم بی پایان با سیادت و جوار بند دولت در زرخیزان حد و سرانجامی در
 این تنگت و بزم پند انزل بنیان از لایحه سنگین و خزانه خارج از قیاسی تخمین بسوداری فزونی
 سعادت خد که مکار موی به تصور بخیار قره باقره دولت و غره ناصه شست بوز حقیقه
 منولت نمره دو جبر حلاوت با دشت نروده مراد بخش تعین فرمودیم با آنکه راه از این شرباب
 و فراتر لعل واقیان ملک صباست جمال و فروزی و نادر بیناک بسیار گریه و نواک و شور
 که از خود بر کسل معلول برف مرتبه بود که نظر خد در عبور بر آن کند و کرده انبوه از بیدار
 جا بگدست و کند ز نمان جالاک و صبت در تسویه راه و تقصیف آن از برف حد تمام
 و که تمام داشتند و مبارزان زلفت شمار جلد است کشیش و مجاهدان فیروز می و کار سبقت
 اندیش کس جان بازی در راه خدیو حقیقی و خداوند مجازی سر بایه حصول سعادت
 نشاتین میدانند و مکر رزم و تقدیم خدمت و نفعی محفل بزم می شمارند رای که
 چون نظر باریک بینی دقیق بود مثل تو صخره خورشید سیح انباشتند و صبر کرده انتظار
 برده برف بگذرد و صبر کننده بدست و صبر بر داشتند و در خدمت کرامی انرفیع القدر
 عالی نسب ای ماه نمادی اول داخل ملک خشان گشتند و خد و سلطان خلف نذر محمد
 خان که در قلعه قندهار کاکم لنین بد خشان است بود التماس بدین درگاه آسمانها که بنام عالمیان
 است اور و جبرانیه امروزدین حضرت المولایه عنایات و اوقات تملطقات کامیاب است
 پس از آن جوی از لشکر ظفر انور اسلام قلعه کبیر را سر سواری صفی که در اندیشه تبعینه انبار
 اسیر خسته بفری که در جوار طریش خدمت است و غنیمتی و عینیش از چشمه آبهای خندان
 سر حقیقت یافت و جبرای بر آن لبه عبور نمود و قلعه بیرون بجایه و جلاله و جلای و
 جبر است و ساخت و چون به شجر قلعه درون برداشت قباد میرا خدی که از جانب
 نذر محمد خان قلعه دارانجا بود و مجرب در اعتبار و اعتقاد و موصوف از دید بزرگی اقبال و
 خندان و لکال بر تقدیر محمد تسلیم قلعه بود از آن بارگاه جاه و طلال اما از قلعه قلعه
 را از دولت خوانان نموده در ملک بزرگان این آستان فلکشان منظم گشت
 و بجایه ابوبی و عین باری و بکر طلال و لقا و ملک مستوره نیز مرتبه و لایاکی است

نایره و احبای سلطنته بایره در آمد بادشاهزاده عالمقدار بعد فتح ولایت بد
 باو پنج کویج لغت لغت لغت تمام تو حیل کردید و فرقه متفرقه از کتب
 مدائن شیران بیست و غایا در ده در جمیع اطراف و جانب بلخ و سمرقند و دیوار
 گشته و آن روی آنست چون رفتند نذر خود محمد خان که یارای ستمگر و آزار دهنده طاقت
 تخصی در چنین که بادشاهزاده موبد بختیار با عا کر خیزوری بخار خیزوری بلخ میر سید
 سلطان تلی و سبجاقایران خود بر سر هم بایره خیزور بدینکس آن نواب و سلطنت با خود
 منتکبر حواش طواف حرمی الشرفین که بان و الا قدر لکشته بود میفرستد
 چند آن عالی کور بایان بندیده و طرز گردیده بلیغ خود به بر سگزار در که خواست
 والا شان در حضرت خلافت با حسی خود جلوه ظهور خود یافت و دلاری و دلی
 کرده انهار اخصاف پیش بدر میدید اما فردای آن که حوای شهر بلخ مضرب
 رفت میکرد و خان از شملای و در تحلیل دست بیجا تمام عیال و اطفال مال و مال
 اند و غنیمت ال عمر که انشته سبجاقای سلطان و قسطن سلطان بستان خود را که
 نوزاد بودند مرا که گرفته و بر ام سلطان و عبدالرحمن سلطان و و لبر و بیکر و بیکر
 عدم حضور ایشان در اینجا نده سر اسیر و در با بعد روی از بلخ بر آمده سبجاقان
 میر و در از با بعد خود رسیده که راه جل و بیابان جبر و شتاب بدید است که آن
 اصلا طبعی و مسلک اسلام پس طایفه بیجا بیجا بزرگوار با بزرگوار حضرت
 حرمی الشرفین را و با دست نواز و طلاله خود بود و در خان شفق و میده و
 کشنده را میر و خواران ای سعاد است با حذر تمام و سوری طواف ایامی میر و
 و در نزد آن نور شکر کار سازنده و ناز که ترمیزات ای بیایانند و رکاد الهی میر و
 خواران و نواز و شکر کار سازنده و ناز که ترمیزات ای بیایانند و رکاد الهی میر و
 ایان این رهبان احسان و افضال عطا خانه نورت مطالعیم و مقصد حیم
 پیش از حکمت عالی همت و مکنون خاطر قدس سر بر نوب امر است و حکام

[illegible]

از کلماتی نوشته چند کلمه در مقدمان و بعد از آن مورد فکرا بشمارید است آورده در مباحث و مکتوبات
که در آن مورد سر تا پای نام و ششالی شده با لکذاری و عقیق و در درویند و بر تقدیر احوال و ضلالت
از حال بگیرد و اگر از تفاوت جلیلی با جلیلی نیاید بر آن موضع تباد و تمسید تا جایی که
نماید و در عایا و آرا رندید و غنی که از مواشی و غیره بدست آید باطل الیم نماید و قبضه الوعی
متنازع و چند کلمه مکرر در آن کلمات باید که عاملان در میدان و در میدان و در آن کلمات در عایا
و در آن کلمات محال طوره مشار الیه را خود در بر کلمات مذکور دانسته دست تقدیر می آورند
اجرای امور مضافه این خدمت قوی مطلق شناسند و شکر و شکایت او را در باره خود با موثر
بندارند و در نیابت باید نهایت و قدحی شناسند اینها سند چون بر حسب حکم جامع علی و غیره
بر کلمات سرکار فلان می اعمال صوبه فلان در تعبیر فلان خان بفلان تفویض یافت که بواسطه
اینجه نیست از روی دیانت و رستی قیام نماید و در بند است ضبط و ربط قیود و قیود مفیدان و
و تمسید فیادیب و در آن حفظ و حرمت در دست اندامان از آن و امنیت طرق و محال بر
نموده و در عایا و در طلبان با شاد و خالصه شریفه برای تشخیص حقه و قطع حشاش و بدیم قیام
که رفتی بنندوق تا ندان فرقی بیخ و خاوان لکار برود با شکران بنندوق سازم که کند که بعد از این بنده
ن سازند و بدید کار تا آنکری قیام نمایند باید که اعمال محال قبول داران و در میدان و در میدان
و تا فرمولان بر کلمات مذکور به جماعت و شکار مشار الیه را خود در مستقل آنحال دانسته دست
تقدیر می آورند و در اجرای امور مضافه این خدمت قوی مطلق شناسند و در صلاح و حرمت
حالا و در آنجه متفکر و نظم معامله محال مذکور به با بیرون خود نودا عی در میدان را که
که جلالت استیاده مرقوم می سازد در محال تعلقه و جاننده و حمایت نمایند و در نیابت قیام
دانسته سند قدرت است این چون بر حسب حکم جامع علی و لازم الالقیار و اجبت الله تعالی
بر کلمات تابع سرکار فلان مضاف لایم فلان که در تعبیر فلان خان از تعبیر فلان خریف شکر و نیکو
سال چهارم بمالعه و ملاحتی پذیرفته از میان استبدای لفلان تفویض یافت که بیکم اینجه بلوادم
در اسم آن از روی راستی و دیانت قیام و تقدیر نمود و قیقه از دانی خرم و خوشایند

نکند و در دوا کافر علماء عامه بر این صحنه سوار می شود و یک نفری آورده و در دوا با آلودگی و قتل
معیری و کثرت زراعت آن محل از آن سبب که بار برد و سرشته کاغذ اینجی خود را بر آن می کشد
بر فقر خانه و الله میفرستاده باشد و زربکه از حاصل آن محل تحصیل در آمده تحویل فوطه در شود
ان و جواب نیز در عین الله با بر داشت نزد فوطه در باقی مانده بآبائی مقرر نموده خود در
و بکوری تا کینه کند و زربکه را در آنجا تحویل نموده تحویل فوطه در را باید و زربکه را بر جای
بقوطه خانه بیاورد و در آنجا بفرستد و در آنجا بفرستد و در آنجا بفرستد و در آنجا بفرستد
سازان جمیع ما محسوب دارند و کولی مال و اجبیری بصیغه بیست و بالا دست و تحویل داری و
دیگر ابواب ممنوعه و معفو به بارگاه و الله است بکورد و در بیان دقا و نکوبان نیز فرعی که در
و سوز مفری چیزی نشاند و بر تقدیر اخذ و جر حقیقت بنویسد و آنچه گاشته بی فایده را
از تحصیل میجوئد خریف متعلق خالصه و الله تحصیل نموده باشند از اتفاق کردی باز است
ده تحویل فوطه در را باید که عاملان در میان و در میان دقا و نکوبان در عایاد و فراوان
بر کینه و الله فوطه در خدایت محسوب است از این متعلق دانسته از نسخ و صلاح و صواب و جلیا
از تیردن نزد دست تقدیری او را در اجرای امور مضاعف و بخدمت قوی مطلق نشاند
و شکایت او را در باره خود موثر نبرند و در بیان چون بموجب حیاط خدمت
و بوالی صوبه در الحاکم است از تمبر فلان من استبدای فلان بفلان تقویض یافته که بدارم و کرم
و بخدمت کاینجی برداشته تنفیج مسأله و باز خواست و باز یافت مطالب بوقت باید و
در فوطه و محوری و برداشت بر کثرت مسأله تقدیم رسانند و محافظت خود را نموده
خود دانسته از احتیاط کار برد و نگذارند بی سند معتبر بفرستد و در زربکه که از تحویل فوطه
داران و دیگر و خود بجز از عماره عاید شود قبضه الوصول آن یکم استندای فوطه در و
و غیره بداند و در عمل عامل جردار شود که احدی از آن فرقی جرات بر اظہار ابواب ممنوعه
و معفو در بارگاه همان بنه نماید و احتیاط بعد از قضای بر فوطه تعلیمات و نظرات
زوی کاغذ خام اصحاب تحقیق در آورده بر چند پرس بر آید و سرگاه احدی است

م

برحالی حای و بد عمل ظاهر شود عقیقه او را بحضور بنویسد که بجایش دیگری معین گردد
و با ستاد و کرد در بیان مقرر سازند که بمجده بقایا و نقاد که بدستند با نوزده سال تا حال بدست
نزد رعایا طلب شد در موضع با قید در از جمیع حال که ایمانی تشخیص آن نموده باشند به دست
بیخبریه در بر فصلی عمل بر حال از ابتدای مسطور و وصول رسانند و زری که وصول نماید و قیام در سال
از سر کار بر عایا نخواهد باشد و در اوایل توزیع محصول سال حال بگیرند و در مدتی عمل احوال بر قیام
آید باز خواست از دیوان و ایمانی خواهد شد و نسخ دیوانی و دیگر کاغذ بقاعده مقرر در دست
نموده بد فتر خانه عملی ارسال دارد و باید که متصدیان مهمات وجود در بیان و قانو نگویان و عمل
آنصوبه خدمت ندور و بموجبی الیه متعلق دانسته است تصدی او را در اجرای امور مضامنت
آن قومی شناسند و از سخن و صلاح و حواهد بدین اشارت بیرون نروند و کلمات حکایت مودت در بار
خود مودت بنمایند و در حالت حب اطمینان از خدمت امانت بکنند طلبان مضامنت
بصوبه نجاب از تفریق فلانی از ابتدای فصلی بکفر نیل لفلان حب العظمی و توفیق یافت و با کاد عایا
و عاید بر ایاحی سلوک مقرر داشته است و در از دیوانی و مسووری نماید و کاد نه از شخص را مودتی
ضابطه بر فتر خانه و الله رسانند و زری که تحمل فوطه دار شود محافظت آن و جواب سنجی گزینانی
الهی با بر دست نزد فوطه در باقی مانده عبده خود شناسد و دیگروری تا کنید کند که مطابق تشخیص
بیمه حاصل در اردو مبلغ که رعایا بفوطه خانه عاید سازد حجتی آن بمهر خود و دستخط فوطه در رعایا
بر نامه و سولی و او حجتی است و بلا دست و غیره چیزی نستاند و بجز در بیان و قانو نگویان
نسبی نماید که سولی و سوز مفری چیزی نگیرد باید که عاملان در میداران و بجز در بیان و قانو نگویان
در عایا بکنند و در صورت مسطور بحث را در متعلق شناخته از سخن و صلاح حسابی او بیرون
در دست تصدی و در اجرای امور مضامنت قومی مطابق دانسته است و در دست
در مولا حجتی است و در مولا حجتی است و در مولا حجتی است و در مولا حجتی است و در مولا حجتی است
از مجلس خریف شکوای محال و شریف تعلیق بدست خدمت کرد و در مولا حجتی است
از بیان ابتدای است و در مولا حجتی است و در مولا حجتی است و در مولا حجتی است و در مولا حجتی است
از روی دیانت و راستی قیام نموده با کاد رعایا سلوک سنبدره بفعل آید و مالو احمد

و حقوق دیواری را فصل بفصل موافق تشخیص ایمن بوقت تحصیل نموده تحویل فوطه دارانجا نماید
و هر قدر در رعایا بفوطه خانه بیارند چنانچه آنرا بمرحله و دستخط فوطه دار بدهد و هنگام بستانجی
در اصلات را بجهت مال بجهت ناچاران محسوب نمایند و در هر یک مستصواب و خبردار و ایمن باشند
تمام جزایه عامه را بجهت گردانیده قبضه الوضول بفوطه دار بدهد و آنچه است که کان خان مقرر
ایده از ابتدای اسنی خریف متعلق خالصه و الا تحویل نموده باشند محصول آنرا با اتفاق ایمن
از آنها باز یافت کرده تحویل فوطه دار بآب جمع کنند و بجمع خرج و دیگر سرشته بگذراند
بفراط مقرر درست نموده بدو نفر خانه و الا در سال و در هر دو سوا ایمن و واجب بصیغه بیست و
تصدیه ری و دیگر ابواب است که معفو به بارگاه آسمان جاه بیست جبری بگیرد که آنرا در حضور
افندار و باز یافت نمایند و او به تغییر خدمت سماعت خود گذشت باید که چو در بیان و
نکونانی و رعایا و ندر عالی برکت مذکور بود و اگر در بی مستقل آن حال در دست تصدی
و در در جرای امور مضار و بی خدمت قوی مطای شناسند و مال واجب و حقوق دیواری
را از قرار دفع و راستی تحصیل و جواب کرده جبری از آن فاقه و سرنگردند
و جبری چون بموجب علم جماعت لازم الله التقیام و واجب الاتباع خدمت خود را بر
برکت نماندن اعمال حسب اله آباء از تغییر ملل من ابتدای فصل سبع است بیل الفلفل
تقصی یافته تا که این بیخ بر دانه ملو از دم و در خدمت از روی دبانست و راست
قیام دانسته اند و در رده و دینه از دانی محرم و در بیاری ناسری بگذرد و در بیاری محرم
آن حال تحصیل در آید تحویل در شهر و نیز با حسیط نام نگارده و در جوانی فطرت و محاسن
مخبر مذکور و جواب است بلی که در عیانی و طال مایه نیست نزد فوطه دارانجا مانند جبر و مایه
است در فوطه خانه بمرشد و آئینه در مودی برکت مذکور مفضل دانسته با اتفاق و بیست و
نماید و در استصواب ایمن و در مودی جزایه عامه را بجهت گردانیده قبضه الوضول ستانند و بنگاه
یا سینه معتبر دیوان بسند حرفه بکنند باید که تصدیق بالسماعت برکت معلومش و الا به غیر از
نموده دانسته دست تصدی او را در جرای امور مضار و بی خدمت قوی شناسند و بنگاه

به حسب امان محال تحصیل و باید بر تحویل او تائید و او را در علم و لکاهه اندازند و تائید
نمایند و دانند که هر عملی که از دست یک اسم مقصد بیان سهامات و عمل و خزان عامه
سیرند که چون حسب علم و اطلاع عام مطیع بر وفق تجویز سیاده و ذلت نماید و در علم
خزان مذکوره از تغییر فلان بفلان نقولین یافته تا بلوازم و در اسم خدمت مانور و در روی
در است قیام و اندام نموده و قیقه از دقایق حرم و پوشیاری غیر می گذارد و در آنچنان کند
که در امری از امور آن محال فرو گذار نیست و قیقه نیاید و چیزی بی اسند معتبر و توان پسند
نمود آنچه از محصول بر کمات محال سیر و دیگر وجه بخزان مسطوره آید بی شود موافق مطالب
مقرر و ماعده معاین داخل جمع کرد و بدعت احداث نشود و بیاید که از رای برادر و
محال مسطور دانسته از سخن صلاح حبابی او سیر و نروند و دست تقدیر او را در اجرای امور
مضاف و بخدمت قوی مطلق شناسند و مقصد بیان سهامات خزان عامه و در احکامات
شایع نماید و بداند که چون بموجب حکم کتبی منقاد خدمت خزان از بی خزان مذکوره از تغییر فلان
بفلان مقرر و مفوض گشت تا گامینین بلوازم و در اسم خدمت مانور و در روی در است
و بیانت قیام نموده و قیقه از دقایق حرم و پوشیاری غیر می گذارد و در حاصل بر کمات
خاله شریفه و تحصیل مطالبات و دیگر وجه بخزان عامه مسطور عاید شود آنرا با اتفاق
دار و عهده لکاهه شده کن دن و بستی با اتفاق هم نموده باشد و بکدام بی اسند معتبر و توان
پسند صرف ننماید و بیاید که خدمت مذکوره بموجب آن متعلق دانسته دست تقدیر او را
در اجرای امور مضاف و بخدمت قوی مطلق شناسند و مقصد بیان سهامات خزان عامه و در احکامات
موجب حکم کتبی منقاد خدمت بخواند از بی منادی نمکسار و شور و اقو مستقر احکامات
آنرا و بفلان مقرر شده تا بلوازم و در اسم خدمات مانور و در روی و بیانت و در است
بر داخته و قیقه از دقایق حرم و پوشیاری غیر می گذارد و در حاصل بر کمات
مخوبان و بی اسند با اتفاق دیوان خوب و دار و عهده و منقاد حاکمات تمام لکاهه و در و بکدام
بی اسند معتبر و توان پسند صرف ننماید و بداند که چون بموجب حکم کتبی منقاد خدمت خزان از بی خزان مذکوره از تغییر فلان
بفلان مقرر و مفوض گشت تا گامینین بلوازم و در اسم خدمت مانور و در روی در است
و بیانت قیام نموده و قیقه از دقایق حرم و پوشیاری غیر می گذارد و در حاصل بر کمات
خاله شریفه و تحصیل مطالبات و دیگر وجه بخزان عامه مسطور عاید شود آنرا با اتفاق
دار و عهده لکاهه شده کن دن و بستی با اتفاق هم نموده باشد و بکدام بی اسند معتبر و توان
پسند صرف ننماید و بیاید که خدمت مذکوره بموجب آن متعلق دانسته دست تقدیر او را
در اجرای امور مضاف و بخدمت قوی مطلق شناسند و مقصد بیان سهامات خزان عامه و در احکامات

[illegible]

سیاهی که خدمت سلطه بمنزله مقدور است دست تقدیر را دور از جرای امور
مضافه بخدمت قوی دارند و سنجیده معانی که در آن ظاهر و پدیدان بالقاب محفوظند
چون در بواله بعضی اندکی ارفع رسید که میسر در آن که کسب زرقوت و وقوت عیال
از زیاده نباشد بموجب دستور شرعی از وجوبه نباید گرفت لهذا در زیره رعایا کسب
زراعت و دین و مدد قوت و تخم و کاد و انبار بر هر فرضی است طلب هر چه بفرمان
شود اگر مطابق شرع شریف حکم امری در باب عدم اخذ جزیه آنجا که صادر گردیده
بالا و کسب حوز که آبادی ملک و امان رعیت است مشغول باشند و اگر آن که سوار
و پیاده فوج در آن و اخذ جزیه خلطی نیند حکم جماعه عطاء صادر میشود که موافق شرع
بمزارعان بجهت اخذ جزیه تراحم شوند و از تعلقه در آن وجود پریان و تافو و کوبان و کوف
داران و اهل حرفت و دیگر ساکنی قصبات و قریات مطابق شریعت مطهر جزیه باز
خواست نمایند چنانچه در بنایع داشت واقع بدست شده و شرع آن در ضمن
رقم یافته بابران مکرر میگردد که انوار است بناده در تعلقه دیوانی خود موافق به بیع
قضا جریان بجا آورند و بمزارعان بجهت اخذ جزیه منعوضی شوند و موافقت نمایند
در این مورد در باب امان و انوار وزارت و رفعت بنایع جماعت رعایت
استگاه خندان خان بجا نیست چنانچه چون در کسب سرکار عالی نواب قدس القاب
عالمیانی کاتبین جنابان شاه زاده نامند که کار و الا انبای تبار شطرنج و نظیر
آفرید کار غرض ناهیه دینی و دولت قره باغ و ملک بهمان دود صریحه است
و اقبال ازین غرضه غلبه و جلال دره التاج سلطه عظمی و اسطر العقده خلط
کبری بمیدان اظهار رعایت الهی مطیع انوار شریعت حضرت شایسته جلیل القدر
شیخ الاسلام عظیم القدر رفیع القان فریغ دودمان محمد و کریم ظاهر نموده رعایا
از غرضه و دیگر کمال اقطاع آن غرضه ناهیه دینی و دولت در سر انجام مسامحه و شخصی
جمع و کرد و در مال محتاج با مدد و امانت آن وزارت بنایع انبار میگردد

که مدد معونت عاملان محال میزوره را بر خود واجب دانند نوعی معاونت نماید کم
جمله معاملات آن محال بود اهن صورت انجام باید و کرد آوری مال بر وقت شود و احدی را
نمرد و سرکش مانند در دنیا نگیرد دانسته است مطر علمای برادر و اولاد است
در بگو لا برضی و در رسید که مقدر بودن قانونگویان در بر کنات مالک میزوره را از نیست
قابل بر سوم مقدر نیامده و بر سریت و دریت و دولت خواری در خدمت و رجوع تمام نمایند (۱۵۱)
و مسایح میخورده و لکارد برده و در پیش آوردن بر کنات هیچ کامل و اکال بگوشتند با و جوین
معین در جماع اکثری از شوی نفساناره و عادت رسیده طریق دولت خواری و حیز انچه
از دست و در عاملان را که برده از تفریق و مال اندیشی ندارند و با از و بر علیه آنها
بکمی نیافته اند با قاصد و احوال و چل محض از برای حصول مطلب است و ثمرت با خود
بر ره منار که در افند حصه میسوند و اگر عالمی از اعمال توفیق خدا داد از حرکت و تعظیم انبیا
فرقیه نمیکند و در مضیورت زمیداران متغلب را بر راه ساخته نموی غیر فرساختن
از جوهره ذات ایل در آرد با مال واجب فرستادن برای فریاد میسوند و بعد از آن بمانی
جهان آن متغلب در میان اعمال و در با مصدق شده بحسب ظاهر خود را جبر واه و انموده در هیچ
واجب مبلغی کللی به هیچ نیست و کرد در تعلقات خود زمیداران متغلب تبعیت پذیر آنها
بجز اگر قه ز رشتنه لازم الا و اعم اکثری باقی نگاه میدارند و هنگام طلب باقی نگاه قهر
میدارند و چون اخذ و جبر عاملی با صلاح و سازش آنها پیش نمرد و خود نقصان مال
سرکار میگرد و درین ریکه زان گرفته و فایزده عرض آنکه ملا خطه باز پرس و اندیشه
تغیر و تبیل ندارند و ترک وضع مایه و نمیکند و بنیات جمع جیبی که ارشاد شود و عمل
آید حکم جماعت طایع عالم خطیب گرامت نقل یافت که بر عالمی که اعبت تغلب و لغزش و غل
شود و تا بگوئی آن محال در اخذ و جبر و ترک یک باشد و در این نیز در بیان
نماند تا عبرت و بعد از آن را در

ت چون بحسب علم در رفع زنده

آری علی خدمت تحصیل مطالبات سرکار و الا که بر ذمه زمینداران و غیر هم برکنه چوبی کرده و
برکات متعلق بصوبه الایام لازم الی الله و بی است بسیار است سید عبد الوهاب نقیض است
بلوارم و مرسم خدمت مأموره از روی دیانت و راستی قیام و اقتدایم و زبیره مطالبات
سرکار و الا که موافق تقصیر که در اثر اجراء کار معلوم است و با وجود آنکه دیده از جماعت تحصیل
در آورده معرفت و چون صورت بخیر از عامه صوبه الایام عاید گردانند باید که عالمان و دیگران
خدمت برکات مذکوره خدمت بطور عبادت الیه متعلق دانسته در تحصیل از مذکوره از آن فریاد
و اعانت سید مذکور به بوجه اتم نمایند سند است
ازم الانقیاد و اجابت تابع خدمت بخت گیری و واقعه نویسی برکات سرکار سورت تابع صوبه
خبر از تغییر ظان بفلان تقوی یافت سبیل مشار الیه که بلوارم و مرسم خدمت مذکوره
از روی دیانت درستی برداشته آنرا بوجه پسندیده و طرز گزیده بقصد رسانیده و مستحق
بنیان بمصداق آن تعینات انجام از روی دیانت و راستی اوراق چوبی بمقتضای نظم
مسائله آن سرکار ملاحظه نموده و نقل را بدین شرح خود نگاشته است اصحابه خود ناظم مذکور و خبر از آن
دارد و همچنین وقایع و سوانح برکات سرکار بطور از روی واقع نوشته بقصد به خدمت
و الا که سیر شده باشد طریقه منصب در آن تعینات انجام که مشار الیه را بختی و واقع
نگار نگاشته است دست تقدیر او در اجرای امور مضاعف انجیزت قوی مطلق شناسند
سند است چون حسب الحکم الاشراف الی الخ خدمت که تواریق بقصد برکنه محمد الایام عرفت و اس
و میر محمد کریمانی در بایگ نگاشته است بقصد مذکور از خبر محمد حسین سعید آباد نقیض سبک
مقرر و مخفی گشته که کامیابی بلوارم و مرسم آن از روی دیانت و راستی قیام و اقتدایم
از مذکور است و ضبط در بطور کند که در وقت مذکور از روی واقع نوشته و سکنه انجام دادنی و الا
بیش خود مشغول بمشاوره و جمع که جعلت خیانت که تار نشود در راه محرم و واقع
الایام مجموعی که فایده انجام از خود خفته است
در عذرت است شما و از عا بران محمد و
بیزی بعینه بمقتضای موجب

۱۷۲

حکم از کسی صاف است نشاند و ملل حال را هم کند و ذکر زیاده از جبهه ملایمی از عاقلان تواند کرد
 و احتیاط تمام نگارید که مقصد آن و مقصدی از معابر قدر بر و عبور شما بد و باید که مقصد بانی
 عمل و فعله خال را در پیش از آنکه از کتلی و دیگر کجی است دست تقدیر او را در اجرای امور مضاعف
 بنحیث قوی مطلق شناسند در اینجا بایست که دانند که در این کار چون حکم الاشراف است
 و بویان است که طریقی که همراه امارت و است براه ایالت و شهادت و دستگاه حسن علی نهاده
 تنبیه مقصد آن ضربه را نامد متعلق و سعی کنی که بر عفت خود موی تقویض بایست تا بلوای
 در رسم انجمن است که اینجانب بر داخته آنرا از روی دیانت و راستی اکای سامان در نگارم
 و طلب تقدیر مردم موافق خواهد بود و مقصد مقصد نخواهد نماید و سر رشته کاغذ متعلق و بانی
 را بر طبق قاعده و دستور بد فتنه میسر رساند باید که مقصد بانی است و دیگر علم و فتنه متعبد
 مطرین را از آنکه در بولان آنجا دانسته نوادم و لواحق خدمت مذکوره را محور الی متعلق شناسند
 و دست ششیری است از الیه در اجرای امور مضاعف انجمن قوی و مطلق دانند
 در این صورت و شکی نیست که مقصد بانی معات علم و فتنه در از ضرر و در حلیات واقع دارالامان
 ملتان که چون حکم الاشراف الی خدمت شرافت حال مذکوره موافق خود بر وزارت
 بنهاده میر محمد رحیم دیوان الضرب از تحیر ملان عینیت مابین مظهر مضمون شده که بلوای
 و در رسم که اینجانب آن خدمت از روی دیانت و راستی بر داخته دقیقه از دقایق حرم و
 خود گذشت بنمایند و نمی بیند است که که احد بر حال تعلد و تصرف بنمایند و شمی در و
 با بوزن او عیار سلوک شود و آنچه نیم همت از حاصل آن حال آید بی شود و در بر و داخل
 نامی میگرد و بنده سر رشته کاغذ را نه واقع غالب و دست نموده بد فتنه خانه میسر میسر
 و شردین را بخش سلوک خود را می دارد و نباید که مثا الیه را مشرف بحال و از آنکه در روز و
 آنکه است بر ایا متعلق شناسند و دست تقدیر او را در اجرای امور مضاعف انجمن قوی
 قوی مطلق دانسته از سخن میسر و چون بدید که در این مقصد کفایت و بدید که
 بیرون از رویه خود را میسر و در شرح ملایم با شاکر و شکی نیست که مقصد بانی

چون که نوبی دهند و بی خبری تنها گردند و خود را در خلافت شایگانا باد آنکه چون و چنان
از این خدمت آنچه نوبی چو تنه گردانی و این خبری مندی تنه گردانی خلافت منکر در
تغیر ملل بقدر تقوی باین سبیل میگردانند که تا بینجی بلایم و در رسم خدمت نامور و بر
دقیقه نذر قاتی عزم و خوشیاری نامری نگذارد و سوا از دقایق این کار که مستور واقع نوبی
بر نوبی نباشد و در تشخیص خبری اطمینان احتیاط نماید که تفاوت در آن واقع نشود
چون پادشاهان جور و تعدی کردند و در یکی که از محصول تنه گردانی بطریق محمول و در اینجا فرام
آید محافظت آن بقاعده معاینه بعد از حدود است از این اتفاق دارد و در مشرف خبر از آن
عبارت راجع گردانیده قبض الوصول بخوبی در بر نماند و نگذارد که بخوبی در یکدام بی سبب متغیر
بسم عزت تواند نمود و اگر چیزی از عین المال یا برداشت نزد خود نماند باقی ماند باز خواست بود
یافت آن بعد از دوست باید که خدمات بر قوه رعایت از این مقرر و معاینه در دست
تقدیر و در امور مضایفه این خدمت قوی و مطلق دانسته شد و شایسته
متصدیان مسمات بدیده آن روی آید از خلافت شایگانا باد آنکه چون و چنان
از این خدمت آنچه نوبی چو تنه گردانی و این خبری مندی تنه گردانی خلافت منکر در
تغیر ملل بقدر تقوی باین سبیل میگردانند که تا بینجی بلایم و در رسم خدمت نامور و بر
دقیقه نذر قاتی عزم و خوشیاری نامری نگذارد و سوا از دقایق این کار که مستور واقع نوبی
بر نوبی نباشد و در تشخیص خبری اطمینان احتیاط نماید که تفاوت در آن واقع نشود
چون پادشاهان جور و تعدی کردند و در یکی که از محصول تنه گردانی بطریق محمول و در اینجا فرام
آید محافظت آن بقاعده معاینه بعد از حدود است از این اتفاق دارد و در مشرف خبر از آن
عبارت راجع گردانیده قبض الوصول بخوبی در بر نماند و نگذارد که بخوبی در یکدام بی سبب متغیر
بسم عزت تواند نمود و اگر چیزی از عین المال یا برداشت نزد خود نماند باقی ماند باز خواست بود
یافت آن بعد از دوست باید که خدمات بر قوه رعایت از این مقرر و معاینه در دست
تقدیر و در امور مضایفه این خدمت قوی و مطلق دانسته شد و شایسته
متصدیان مسمات بدیده آن روی آید از خلافت شایگانا باد آنکه چون و چنان
از این خدمت آنچه نوبی چو تنه گردانی و این خبری مندی تنه گردانی خلافت منکر در
تغیر ملل بقدر تقوی باین سبیل میگردانند که تا بینجی بلایم و در رسم خدمت نامور و بر
دقیقه نذر قاتی عزم و خوشیاری نامری نگذارد و سوا از دقایق این کار که مستور واقع نوبی
بر نوبی نباشد و در تشخیص خبری اطمینان احتیاط نماید که تفاوت در آن واقع نشود
چون پادشاهان جور و تعدی کردند و در یکی که از محصول تنه گردانی بطریق محمول و در اینجا فرام
آید محافظت آن بقاعده معاینه بعد از حدود است از این اتفاق دارد و در مشرف خبر از آن
عبارت راجع گردانیده قبض الوصول بخوبی در بر نماند و نگذارد که بخوبی در یکدام بی سبب متغیر
بسم عزت تواند نمود و اگر چیزی از عین المال یا برداشت نزد خود نماند باقی ماند باز خواست بود
یافت آن بعد از دوست باید که خدمات بر قوه رعایت از این مقرر و معاینه در دست
تقدیر و در امور مضایفه این خدمت قوی و مطلق دانسته شد و شایسته
متصدیان مسمات بدیده آن روی آید از خلافت شایگانا باد آنکه چون و چنان

۱۵۳

مصور بجا که تفصیل آن در ذیل رقم یافته اند چون حسب الهم الاشراف الله علی ذنوبنا
کمال مذکوره بظلال غرض شده که گاهی بی ملو از هم و هر اسم آنکه مست از روی دانات در بی
بمردا فیه از ذائق حرم و احتیاط و ارجی و اسفند استغالی دارد و آنکه در حاصله آنجا
تجربیل او شود که در هر چه خوانده اند که در آنجا که در اینجا که با فطرت و کمال
در تجویز او و جواب بملی که در عانی کمال یابد و داشت نزد باقی بماند موافق قاعده
بصده اما بی مذکوره است مقفل شده به اتفاق یکدیگر که تفصیل در بیط نماید و یکم
بی سنده معنی بدان پسند حرف کنند و تا بر تجویز خود را مطابق ضابطه اتفاق ایانی بجز
علمه آنکه بر ساینده قبضه الوصول استند بسیار که مشارک در تجویز در کمال از
دانست آنکه همه حقیقت حصول آنحال تحصیل در بید و بر و تجویز او نموده بکدام علمه
نموده و لزوم و لواحق آنکه در باب و متعلق دانسته دست تقدیر او را در اجرای
امور مضافه اینجست قوی و مطلق شناسند و در و بی چون حسب الهم
شرف الله علیما غنیمت دارد و بی سلطان که و غیره متعلق ببلده بشنای صوبه بهار از تغیر
بقیله اسطاتی تفصیل بطور فی الضمیر و مفوض گردیده که بطور هم و هر اسم آن را
بیانست و در کتب قیام و اقتضای نموده علمه و فعله آن کمال را در حسن ملوک و مکان بیاب
راضی دارد و حصول را موافق ضابطه مقرر و قاعده معانی بقبضه در زنده بمراد
آنجا را چه که در اند و احتیاط بکنند که در ضابطه از مطلق کمال مذکور و در و کمال
بموقع نماید و در آنجا غنیمت با نموده و دقیقه از ذائق حرم و احتیاط و ضروری غیر
نگذار و باید که متصدیان آنها و تشکلات معامله کمال مذکوره مشارک در این را در
مستقل دانسته دست تقدیر او را در اجرای امور مضافه اینجست قوی و مطلق
در و بی معنی دانند و در و بی ضابطه و هر اسم آنکه در بیط نماید و یکم
الدیج بر کتب ملل مضافا سرکار نظام عالم عوبه ملل که بجا و لک و در جمیع آنست از تغیر

مشکله

خان از فصل پنجم عرض مطالبه فیه عقد کرد و حسب العرفه و اللاتفاق پذیرفته و بر حسب
آن بعد و با تمام آنوقت بنام مقرر گردیده لهذا نوشته میشود که بعد از وصول ای
نمودن بکار بآبادی کار و بیانت دارد و فوط دارد در دست مساله در بیان حال باین
مختصر بیان نموده در سر انجام عاقلانه و کرد آوری مال اجتناب کام و در زیاده آبادی و کمزری
آنها بر کینه مسایح جمیله تقدیم رسانیده تا کید تمام بکار بر بند که هیچ یکی در عاقلان اقدار هر چه
مخوفه و فتر عایا انحال مرده و اسوده بوده در از زیاده کمزری و کثرت زراعت که باشند و
فرونی در حاصل بدیده آید اگر عاقل فاعث از این سلیخ از محصول فصلی در متعلق خانه
بمحصیل در آورده باشند از بار یافت نموده فوط در اینجا نیز به سلیقه در آورده
و سر رشته حاصل سال گذشته و تقسیم ده سال و دستوراتی که در این باره فتر و الا
سند با اینها در اینست. متصدیان مباحث حال و استقبال بر کینه فتلان من مضایق
بدانند که چون روزی فتلان بخواب خلافت رسیده ظاهر نموده که در موضع فتلان من اعمال فتلان
دو دهنه چاه افتاد و سوانی واقع است و رفع نوزان نیر کار و الا میزسد اگر چاه نای گز
نقد بر که استمراری حواله نموده شود و از این موضع ساخته محصول در اینستوری که مقرر گردد
در اینستور به شد از اینجا که یکی سمت و الله نعمت و نیست حق طوبیت خدیو زبانی فتلان
خداوند گیتی و فتلان سایر اتم برورد کار را منیر رحمت اعم از این کار مصروف است به
و اسود و خلافت و آبادی ملک است حسب حکم الله علی کارش سیاه که چاه مار با
متعلقه آن مالک که حاضر و قادر بر سر انجام زراعت باشد و این حواله نمایند و مالک
قدغن کنند و از این حلقه جانای خود مزروع ساخته مالک در این نماید و اگر مالک حاضر
نباشد و یا با وجود حاضر بودن قدرت بر سر انجام زراعت نداشته باشد و مشغول باشد
مالک سیاه نای مسطور را بر این متعلق گردانند که بقدر استطاعت خود فتر را غایب
مزروع سازد و جمیع اوجیه از این فتر که در سال اول سیاه یک چاه ده روپیه و
سال دوم با نرزه روپیه و سال سوم بیست و سه روپیه و سال چهارم سی و چهار روپیه
بستانند و از آغاز سال پنجم سیاه ده روپیه و بیست و سه روپیه و سال ششم
سی و چهار روپیه

فصل فی فصل سالب الیکبر فی تفسیر و بعد از انقضای سنای مذکوره موافق و مورد بحال باز یافت
نمانده و بولست اغراض و در ضمن الوجوه مراحت ترسانند تا کنده تمام بحال بریزد که در
رعان جا با یی فیض استغناء کم دستور را ضعیف متغیجای خود را و اندک است در آن
چهاره تیار بر رخ حواله شود گشت ننگه و حلاله درگاه ظاهر شود که در ارمان مسطور در آن را
دره اندر حاصل را بهر حال و عملی که نفس عیار رسد و نفس ضبط در اندک گیرند در بینات
در خصوص این طرز است و تقدیر این که چون بموقف غرض این عیار رسد که دوست
عیار را در الفکر و در الفکوس بلده بشه که بهل مجرب میماند داشت در گزشت و بریز از الفکام
و لوازم بود بهر خدمت عیاری و در الفکر و در الفکوس بلده و در گزشت و بریز از الفکام
احال و عیار بلده و در الفکر و در الفکوس بلده و در گزشت و بریز از الفکام
نمود بهر عیاریت از سر برده خود بقدر میماند بهل و در پی خود کرد و در بینات
حکم بهر عیاریت و واجب الدنیای که در خدمت صدور یافت که خدمت امتحان و این عبارت در الفکر
و در الفکوس بلده و در الفکر و در الفکوس بلده و در الفکر و در الفکوس بلده
تجزیه و بیان مثالی را به عیاریت بهل و در پی خود کرد و در بینات
جزئی به تقدیم آن برداشته در امتحان عیار طالع و فقره آنچه را از این حدیث و در است
از فقره بفعل آورد تا بشود و در پی خود کرد و در بینات
و وجه علوه را موافق ضابطه دستور در تحویل خزانه الفکر و در بینات
برده طبع و موقع از سبب باربان و دیگر علم و فعله ننگه
جهت عیاریت لازم الدنیای و واجب الدنیای خدمت و در پی خود کرد و در بینات
و دیگر بحال مفصله عیاریت و در الفکر و در الفکوس بلده و در الفکر و در الفکوس بلده
در میان این بود که در خدمت عیاریت و در الفکر و در الفکوس بلده و در الفکر و در الفکوس بلده
در میان این بود که در خدمت عیاریت و در الفکر و در الفکوس بلده و در الفکر و در الفکوس بلده

و کاذب را عاید نماید بر یکا سلوک پسندیده بفعل کرده در بقای آبادانی و کثرت زراعت و آبادانی
 بقا برود جمع را بجهت که از حاصل مزروعات نصف بر کار اعیان برسد و نصف بکسیری بر عاید عاید
 و تعلیم و تحت تعلیمان مانند و ستم بر عاید نیزه نرود و بوقت تشخیص کند و طولانی در روز و ناچ
 بای تشخیص جمعندی و محمل و جمیع خرج بر کثرت مذکوره فعل بفصل و سلابل بدست می آید
 بر بیان بر کثرت مطر و قدر غنی کند و زراعت واجب مطابق تشخیص کفایت برسد که در تحصیل
 قوت و فوط داران مذکوره امکان کند و زری که از محصول محال مذکوره محمول اند شود و حافظ آن
 که بر آمدن از عصبه آنچه نزد فوط داران آید کند و زری که از محصول محال مذکوره محمول اند شود
 حافظ آن کند که بر آمدن از عصبه آنچه نزد فوط داران مذکوره از عایدی المال یا بروداشت
 نمایند و متعلق دانند و نگذارند که فوط داران مذکوره بدون سند معتبر دیوان پسندیدیم
 نمایند و در اعمال آنجا بواقع خبر دارند که از عاید جبری البسیه بیست و نه و سیم و هجده و بیست و نه
 بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه
 و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه و بیست و نه
 از عاملان یا در بیان و قانون نویان جبری از ابواب مطبوعه متعرف کرد و حقیقت آنرا بنویسد
 تمام و نفوذ است از هر محض بازخواست و باز یافت در آید و ادعای عمل بر خاسته شود
 در هیچ مورد چون حسب علم الاشراف الایضا خدمت در دین علی معابد و بای بدهد بشه و توان که در حق
 بخلان تلقی داشته بعد از مقرر و مقرر کنند تا که نیغی بپولازم و در آن پرونده و بیست و نه و بیست و نه
 خبر داری و در عایدی غیر عری نگذار و احتیاط تمام بجا برد که احدی از صفه آن و زردان و قطاع
 اطمینان از نگذرد یا یا نری عری نکند و با ستم دین و سافری و عمل و وضع آنجا پسندیده نماید
 و علت این محصول ابواب مختصه و یکاه خلایق بنام زراعت و موقوفه احدی نشود و در
 ملاقات آنجا پسندیده با اتفاق دیوان و در دید که موقوفه آن سبقت باشند و در
 از این بگیرند نیاید که تصدیق است عمل و وضع آنجا نیست مذکوره و با بخش از این مقرر
 در تصدیق مقرر در ادعای موقوفه آن موقوفه -

و جواب بیداد میرونی نروند در جنبه بالیه و داند
 خدمت و در حکم خداست بر کلمات حصار بطلان موقوفی گفته که بلوازم و در رسم انجمنست در اینجا
 و بیست و در اینجا قیام را اقدام نماید و آنچه از قضایا و مقامات آن و دیدن از یک مقصود است مقصودان
 و قصصات بر کلمات غیر مطابق شرح و تشریف شخصی ساخته و از قضایا تمام یکبار بردارند و در حدیث
 در رسم را قیام را بیدار مقصودان میباشند بر کلمات نروند و انجمنست را بخت را از این متعلق در
 دست نمایی او را در اجرای امور و مصارف خدمت مأموره قوی و وسطی شناسند و سنگ
 در سنگی اسم را در آن و گذر بایان و مستحقان طرق و کسور و از در الحاق است
 بایان موجود است که چون از روی محضی که بهر دو خط رفت و مسالی پناه حکمت و عدالت
 و استناد محمد الحاقان و معالی مرتب ثانی الدین و در هر مردم بدقت و لا رسیده و سر و زری
 آرای ملک بپیری گشت که محمد مقید بزدی از سمت ولایت ایران بنده وستان فیض
 آند بود و زری شتوی نموده و داد سندی هم با کسی نذر در الحاق عذر و دادت پس ولایت
 مذکوره نموده و از این نگاه خلافت امید و در است که در سنگ راه مرحمت شود و اندازد
 جماعت طاع و عا در شده که حکام رفائی مشا از الیه از راه بند صورت بسیار ایران اصری
 در آشنای را بچرخن الوجوه و مانع و در رسم نشوند و گذارند و برود خدمت مایا
 و سنگی اسم مقصودان نعمات بایا می نروند و از غیر بطلان بطلان موقوفی گفته تا بلوآم
 در رسم خدمت مأموره از روی دیانت و در اینجا قیام را اقدام نموده و فقط از قیام
 نام و نکند در دو حکام عموماً که فیوزی از از رنگد بایا می نروند و از عا بایا انحصار
 برسد از از تحویل تحویل از در دست نیست یا بخواهد رسانیده و بعضی الوصول حاصل نماید
 و سر نیست که از از موافق حایط بدقت و معالی رسانیده باشد از الیه بپیری عالی نروند
 و اندیشه و بعضی او را در اجرای امور و خدمت قوی و وسطی و اندیشه و بعضی
 در سنگی اسم مقصودان میباشند بر کلمات نروند و انجمنست را بخت را از این متعلق در
 ساری بلده و بخت نروند

خدمت معنی بحال ساری طبعه مطهر بودنی تجویز وزارت نباه سید محمد دین صوابه آنگاه
و شجاعت مآب سید عبدالقادر ایامی برکنه نمودند بدین سبب و این سو که معنی کشته و طای
اسد ایامی نیز مذکور مقرر شده که آنها نظر خدمت معنوی بحال مذکور و در یک مدتی به یکدیگر
سویاریان بصیغه ولای از سویاریان بیافیه باشد و کما ینحیی بلوادم و در رسم خدمت معنوی
از رویا میبایست و سستی برداخته قیمت دارد در از فرود واقع نمایند تا آنجا و در وقت
حاصل بوقوع نیاید که در صورت ظهور تفاوت از عمد آن خواهند برآمد و سویاریان
ر علیه و علیه ساری بر سر مقرر طبع و رزق نگیرد و ولای را بطریق تقدیم خدمت مذکور و معترف
شوند باید که مشایخ الهیه ثانی را خدمت معنوی بحال مطهر مقرر نشناسند و
دستک بهم متصدیان بهیات بندی جویند حق آباد و در اندر زی و کنز بان
از برکنه مذکور تا در خلافت مشایخ آباد و اندک معترف شرف اعلی رسیده و کمال امیر الامیر
جویند معترف در رومیه و که کمالی کرده برای عمارت جوینی آن عصر خلافت واقع و در
طلبه شسته الهامی بنیاد که دستک بنام آنها در باجمیع مزارعت مدد آوردن آن رحمت شود
لایحه انکم جمیعاً مطاع لازم الاتباع شرف صدر ریاست که کسان وکیل آن رکن سلطنت
در آوردن جویند که در زکوة کمالی هزینه میارند فراوان شوند و بعلت خاص معترف شوند
و طایع نهانند در سرانجام و در دستک بهم رسیدن و کنز بان و
به تحقیق آن طرق در ساری و میورای و در کجی از امرویی کسان بوی میوراد و ده
اگرچه چون شجاعت مآب بنام یکدیگر در در و نوشته حسب حکم اعلی یکی با عمارت خراب است
بناه فریبست خان نام صوم مذکور و در میان بنام و در است و فضیلت و نگاه قاضی فضل
الرحمن و در آن سرکار کور و کور و در کجی میوراد و لایحه نوشته میشود و لایحه نوشته میشود
که برای ساری مشایخ الهیه سبانی بی نوشته برآید نماید

خانه در باغهاست و این را با ... از اینجاست که از مدت جمیع سال اینست میل در میان
 بطرف دیگر افتاده داخل محال دیگر شده باشند از احوال محل قدیم متعلق مانند در باغها
 محو آنجا را که در دیوارها جوایز شده و از این که قبل از مدت مذکور است و در آنجا
 آنست متعلق گشته باشد همان قریه می باشد که از قدیم محو و ستم است ملحق گشته و از آن
 هنوز در بسیار است در دولت ضابط سابق ستم و مقرر دارند و در آنجا
 چون موجب حکم ضابط بر روی یادداشت و از آن محو تبارخ ملک که
 ملک تبارخ ملک بر روی رسیده که گشته است مشرفی خزانه عامه و در آنجا
 و در آنجا بلده تبارخ از آنست که در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 منضم شده و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 سواری مشرفی که در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 بر روی خود چهره تصحیح و القاعده معانی ملاحظه نموده تصحیح نامه میداده باشند
 چون غرض از آنست که در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 ظاهر است که در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 مذکور در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 بنصرتی خوش بر خیزد و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 و مگر در آنجا است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 بآن عالی و استقامت است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 بداند که چون بر خیزد که مقصدین مقصدیان است و در آنجا است و در آنجا
 رسیده و تقاضای در آنجا است و در آنجا است و در آنجا
 و عذر که بجهت است و در آنجا است و در آنجا است و در آنجا

در باب

دیده آمده انوشته شود و لهذا علی کجود که چو غنچه در باغ و فوف بخار آن نگیرد سر بر نماند
در وجه تعجب از تو پنداری که مقصد بان سرگور با کجا فرستاده اند با لکالی بداند تعجب
نماند غیر قاضی و تصدیق خود بخود اندازان مذکور بر بدو که موافق آن وجه بسیار است و چون بطور
کرد و بر در پشت بای مقصد بان سهامات هر کس نه نماند بدانند که چون بموجب بوی مقصد
مقصد بان سهامات میراثات سرکار منصفان آثار بد فترت بیاید رسیده و نقول آن در حسن
مقرر گشته که ظلال در شان زده بیکه اراخی از موضع مزبور بر جا که شاد آید خوشن آید
با و حواله کنند در چه مواردی کاشتنی از قلبه و غیره آن در کار باشد به صورتی که سر
نماند بر در آن مقصد بان سهامات هر کس نه نماند و غیره بن مضامین کار میوز
تعالی و صوبه بیمار بدانند که چون در بنو لا صلب الحکم الله علی شمس و شکار جمعت کرانی و بر ساری
که در آن حال بدام می افتد معانی گشته و غیره گشته که بر قدر بگری می رسد آنرا در کاره خلاق
باید بسیار در باری نوشته میشود که در کز نانی بحریها منطوق میفرماید که اهدی مانو
و غیره هم شود و در دامگاه داخل نمایند تا سر رسید که تر اند و برینا بدام آورد و در
سرایان و بسیار در دران حضرت را بدیدر با عزت آثار شجاعت شکار خدا یا یک
بجای نشیند چو صلب الحکم الله علیه و آله عزت را بدیدری راه لکن و مانا که هر که
بلیس ازین معجزه عزت آثار داخل میگردد بآن شجاعت شکار غولش یافته و بکشد
و ده سوار برای منصب عزت آثار داخل گردد و در وجه بجای دات و خیل لوری
بر وجه خاص عزت شده که از اصل و از صافه در وجه و بجای ذات و بلصید بجا سوار
بشد و باید که شکاری بر سبب بجا آورده در بندیت راه سر سفره بکشد
و جهان کنه که در راه سن و دلمان بوده باشد و مسافرن و سرودنی بجمع طاعت
بیکه باشد و در هیچ جای ندی و در پرنی و افق نشود و در حدادان و قطع
الطریقان ظاهر گردد و هیچ نمود و آنها را در ساری در اتفاق مانده علی وقت
الانوار

[illegible]

باقی مانده باشد پس آنها را حاضر باشد و قانع از عهده باقی برآید باز خواست نمود و زمانه در
نوبت و قرار و ناداری طلب نماید و مستحق احوال او شوند نماید که در این باب محال است
شریفه متعلق بدین حق و بر طبق حکم دفع لعل آرند و باقی دهنه زور طلبان را در راه نموداری
ما واجب نموده باشد باز خواست نمایند و در این باب محال است که حسب حکم از طرف
چنان مقر شده که هیچ یک از اعضاء و کرداریان محال خالصه شریفه فریاد بکنند و عیب
خود را تا آنکه مالکان سرانجام مسائل آن بواقع نموده مالکدارانی نمایند و صلا اجاره بدهند
بادستای و متعلقان خود و جوهریان و تالانگونیان مقر نمایند و از احتیاط و خبرداری
بکار برند که این جامع لباس و تدویر تالی اجاره بنام دیگری نموده خود متصرف شوند
و بر کس جوهریان و غیره موضع ملکی داشته باشد با و قد عهده نمایند که در زیاده آبادی
راشته و مانو اجاره را بگوید و دیهائی که پرداخت نمایند بکسر بپردازند و در این باب
را یا انصحر در اجاره باشد از او برخاسته مالک از او اجاره شخصی که غیر از بنده نایمانی
و جوهریان و غیره باشد و متکفل آباد نمودن آن عین برده آباد و تعدادی بر عاید
جمع مناسب نمایند و در اجاره را موافق قرار داد و بگیرد و مستاجر آن بکشد نماید
زیاده از نصف را بستانند یا بر زمین داد بر طبق بر این معیار عمل آرند و
نائل از راه کاشتهای جاکر حاکم در آن و قوچداران در سر
برگشت در دراز مدت متابعین آباد تا پیرس باری آنکه چون از بنیت کاه خلاق و صانع
شمار و غیره قزول این متعین شده اند که در راه برگشته کاهان باری برگشته باری زینت
نزل مبارک و کتب اقبال نازل و در جاهای مناسب آب علف از نوازل باشد قرار داده بر
جای تمام و کمال است و کس از این کار را بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید
سازد و از باری را بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید
فی الصمد و مقرر ساخته بیدارگاه و جابجاء آمده حقیقه را موعظه اندکس کرد و نموده و علم

جامع علم طب و جراحی که آنرا فاضل و جراحی قزولانی مذکور در انجام
این طلب کرده اند و بر قدر نزد و بر برای تقصیر راه مطهر و کار شده سر راه کنند
و در بنیاد قدیم و مانند بر در این کتاب و چون اعلام نظر انجام بکار و غیره
و جستی و در وری بر و سیر و شکار فضل آیات و در نگاه تمام قلبی است به شکا سلطنت
و همانند ری بر با بستان پلما بروی نثرای حوز و ملاحظه شکار و خوش و بطور در حوز
بر کثرت و اقد بر روی چون از در از خلالت شایمان آباد تا بکره حضرت آباد و در وری
و فیض آباد متعین گشته لهذا الکاشته می آید که مرگاه شکار و در حال متعلقه فوج وری
و در برای انوارات بنام مثل مرکز حضرت آباد و بخود آن که بر کن در ریای چون و لغت است
آنکه مصالح و در و بر و ریای نام این طلب در کار گشته باشد از این بر برای سر بر راه نمایند
امداد و اعانت می رسد اندر بنیاد و بر ام کنند بر و اندک سوره
دری چون ابو الفتح سوره و در از حساب سلطنت عظمی بر مرکز حویلی سپهرند
متعلق گشته که حافظت اینها را انتحالی که در ای آن در سنوات سابق بمجموعه خانه سرکار
بر رسیده است بر و در ام نموده از تاریخ که انبه رسد در ای آن تا انقضای موسم نو
و متونی مجموعه خانه سرکار و فیض آنرا بر ستاده باشد و اگر سوای باغات متعلق خانه
از باغ شخصی انبه قابل ارسال آبی باشد بفرستد چه قیمت از مالک مهور بداند
بر وجهی بهای انبه و اجرت کهاران و دیگر لازم ارسال آبی در کار باشد و بر
آنرا از است بنامه از تحویل فوطه در در باغ نماید لهذا آتی شود بر برونه بی که از رفتن
و در حافظت انبه نامی مرقوم و ارسال آبی ان مجموعه خانه سرکار انقضای
موسم نماید محمد نمایند و که در این سطر انجام رن امر در کار باشد و در این فوطه و در بر
مذکور نموده و بند که تا باغی بر طبق تعهد می آید از است بنامه محمد و محمد و محمد
خان محمد محمد و در این سطر انجام رن امر در کار باشد و در این فوطه و در بر

(108)

شکر قیمت از پنجاه و چهار روپیه به پانچ و چهار سیرغ نفقه باشد و مسلم اصل یک و نیمی چهل و
 در درجی چهل و چهار فقره عقل و بلوغ و عدم تمسک بحد شرعی و سال تمام قمری یک مرتبه در
 یک مکان بضم و در اندام چهل و چهار فقره باز در همان سال بر طبقه سال و در حصول
 مکدر و در و غیره حاصل است مانند و بر تقدیری در مالک محروسه بوده باشد در یک سال
 مکرر باید طاعت اخذ محصول تکلیف و فراغت رسانند و جماعه سپاه از مسلم و خود خرد
 و فرخست میان و دیگر دو و یا نمایند بشرطیکه از هر تجارت نباشد و بعد بیست و پنج باشد
 و در باب چهل و یک و دیگر اخباری مقرر گشته اگر مالکان مسلم خود نفقه اقمیت نماید است
 نیز سرکار و الا از اقمیت نیز لایق اقمیت میگردند در صورت صدق محروض در باب بیست و پنج
 و در باب غلبه و دیگر اخباری مال را فغان بموجب بیست و پنج قضا تبلیغ نماید و آردند احتیاط تمام
 مرند و بموجب بیان مجتهد عدم آدای حاصل مال خود را تبلیغ و اقمیت نماید این کار از دست
 آرد و نفقه دهند در دنیا تا بیکدیگر دانند و در صورتیکه مال را در دست چهل و یک
 الا در فاعلی خدمت دولتی و دولتی و روضه خوره مقدس از استقال غلامان بقالان مجور
 تر است و در روضه مطهر که بموجب سند جدا گانه بحث از آن متعلق است تفویض باشد
 نابود از دست و در کرم خدمت مأموره از روی دیانت و در سبب برداشته از ابرو و عین تقدیم
 رسانیده و طبقه خدمت و خوشیاری غیر بر عی نگذارده و تسلیم و استماله رعایا و در زیاده و ادا در
 و در فاعلی محوز قریب متعلق روضه مقدس و ضبط محصول حال سایر که بر روضه مقدس و تعلیق
 باز خدمت و باز یافت مطالبات ذمه عاملان بباطل مقرر گشته و در یک که بر
 اخراجات معصوم کار باشد موافق معمول نخواهد و باید که تصدیق و انباشت علیه و
 روضه مطهر خدمت مأموره بسبب است بناء و قوم متعلق ذمه است تصدیق و بر روی
 که بر آینه تمام بر یک نام معادل انجام داده باشد و در خدمت و در خدمت و در خدمت

و از دیگر

Manuscript

متاع و تنگنای عالم را جوهرات بدانند که چون بر حق شرف الله علی کسیه و بر حق
 خدمت و کمال بی شکر و کرامت فیض اناوار و غنی بیت المال یک مقدار نفیست
 و بجهت تدبیر شرف و قربانت که خدمت و کمال بی شکر و کرامت فیض اناوار و غنی
 و جواب خدمت دار و غنی بیت المال جوهرات و تنگنای عالم را جوهرات
 عبد طوطی خدمت بیعت بناه افادت و اخلاص و استکمال اقصی القضاة و
 مرحمت و مروت و مابلورم و لواحق خدمات مأموره از روی دیانت و راستی بر در
 رتبه از دقایق حرم و پیشیاری نامور میگذرد و اموال سوغی لاوارت و غیره آن
 متعلقه بیت المال را از قرار دایم و نفسی لا یمنع عوده انجمن احیاء کمال بر در
 و بی از اموال که در خدمت و خدمت نیست و تحت است مانند حق احدی بر در
 لیس کار نظام عاید نموده بیاید که خدمت مأموره را بشود نگردد و خدمت
 مأموره بکار آید در خدمت و مابلورم و لواحق خدمات مأموره از روی دیانت و راستی
 از رعایان بر کنات سرکار و سوبه ملکان بدانند که چون عبد طوطی خدمت میرانی
 بر کنات مأموره و بر حق و مابلورم و لواحق خدمات مأموره از روی دیانت و راستی
 یافت و نیز خدمت مأموره و مابلورم و لواحق خدمات مأموره از روی دیانت و راستی
 اضافت مرحمت شده که بانی مابلورم و لواحق خدمات مأموره از روی دیانت و راستی
 و خبر در این برداشته و در کنده بدین فاله عبید و صاحب دین ناله نای قدیم و سخن بنده و سبیل
 ماتن و دیوان انجاس و مأموره و کمال بر در و کمال بر در و کمال بر در و کمال بر در
 خود میرساند و باید و احیاء و تانکیده عاید که احدی بیاورد آب و دیگر بر این دعوات
 خود خوانند بر دایم که در ناله و دایم آب است و کمال بر کنات مأموره و کمال بر در
 اعداد و مأموریت که در کنده بدین ناله و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 الله بایده کردند و فعل آید بر در و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 که خدمت بناه و جلالت استگاه سر می خان و خبر در کمال بر در و کمال بر در

بسیار فرجه مطبوعه ذیل تاریخ ترمیم بها متعلق صورتی اختلاف اگر از آنکه
مفسدان است و یا اگر شجاعت تا یک اسم و ولد دولت تعلقات و محنت را از خود
نبرد و لباس نموده که از پیشگاه فضل و کرم فرمان عالیت آن محتوی بیرون می
آن قریات مجرب عطا کرد حکم جماعتی رشت حد دریافت که رسید و یک
نکرده بتمام عنایت فرمودیم تا مفسدان نگرمیده احوال را جلد وطن نموده و کتاب
مالکد از آن دیهات آباد سازد و مدد از دیار آبادانی و فروبی هموری و بند است
و ضبط در بطون مواضع سیح موزره بطور رساند و بر عایا حسس کوکس عیدار و احتیاج
کنند که در دی و ران در آن موضع بر قوع نمایند و جلالت را در ای و دیگر ابواب مجموع
درگاه جماعتی را هم می یکی نکرد و تا آنکه آن قریات بجا کمرش را از دست متعلق باشد
مالی واجب و حقوق دنیائی تصرف شود و از آنکه دیهات فرزیده بجا کمر دیگری خلق
پذیرد و حاصلش را می جواب بی درین ماده فرمان فرخنده عنوان باد و برید

نبرد حاصل نشد ای جوابی بدین ماده فرمان فرخنده عنوان باد و برید
تقصیدان میا بر کنه لای برور منصف سرکار میرزاخان حاج محمد
بودند که در خیابان شیخ غلام محمد متوطن نقد نکردند عمارگاه ملک رسیده اند
مار و فیکان محفل فین منزل بعضی بزرگ علی رسانید که حال آنجا بعلت اخذ سر و خیز
میکو طایع ملک را رفته کرد موضع سلیمان پور تا پیکر نقد کرد واقع است و قبور بزرگان
همین در آن است و ارم می شوند و اینجایی با جک برکتی استعفی که در آنجا از قبیل
الدعای مفید شده که با مالکی در در آن مقابر با حاصل آن خرج برابر یا کمتر باشد حاصل
ساعت شناسند و این که در محل آن در خروج زیاده باشد از قدر زیاده شناسند
مگر از خود مگیرند آنکس می آید بر نقد و قیاس مقدار سازند که حال آنکه در باب
و فتنه و مروت و عجب علم بعمل آورده و او که از مقام شهادت تا کبریا رسید
عزانه سیادت و وزارت بیداد طمان بجاییت باشد چون سر و دست

(۱۱۵)

خزانه عامه صوبه بنگاله نهایت شهر الحرام به دفتر می رسیده بعد آن اصله ترسیده و
برستش بیخه انرا اوقات در محفل بهشت آیین میشود و کند حکم قضایان تهران
شرف صدور یافت که از آنجا که در جمیع صوحدات سر رشته موجود است در هر ماه دو مرتبه
میرسد باعث نادر رسیدن سر رشته موجود است بنگاله با وجود محاین بودن مایه حاکم
ابالیه کاغذهای مورد ریه و احکام مطاعه چه باشد به حال انوزارت بنامه بخلاف
گفته در برگاه یک مرتبه سر رشته موجود است خزانه عامه آنجا را با مکتوب در محفل
بر حقایق و کیفیات محال حاله شریف در دیگر خصوصیات بوده باشد
باشد میباید که در بیخه از پیشگاه خلافت عظمی قدس سره نام داشته باشد
بعلا از خود انرا با صاحب خانه بپردازند
الکه محقق عرض شرفا علی برید که در العزب بلده دارالامان ملتان کتب بسیار
مند و صاحب عیار است و ده محمد در پیشگاه فضل و جلالانی امیدوار است
که خدمت ایشان عیاری از تعمیر کتب بهاری با و مفوض شود بلکه احکام مطاع
نرم الله تعالی که در صدر دریافت که در خدمت امتحان و تعیین عیار خلافت و فقره
لازم احتیاط و در بیخه است از قوه به حال آورده و وجه علود را موافق لفظ
و دستور از محفل غازی الفوتیه بدین دیان متصرف نموده علم فروع از تر بدین و
همو باریان نماید در دو خانه عیار و دلالت در دسترس و دسترس
و عیاری چون درین مقام حجت انجام از جناب عالی ان مانت های خدمت
و خبری محال شده تر تمول سرار و تعدد و کف فروع بیخه محو به متصرف خلافت
اگر آباد از تعمیر طابعان بنجامت طابع یک مرتبه گردیده باشد
جای نقد بر سر صدر میباید که نشاند متصرفان بهات و اعمال در میان

[illegible]

عزل و فصل سرکار فانیان مددربان شهادت بخار در روی او آورد و بفرموده
پوست امر حلیل القدر شرفه و ریافت که خدات مسطوره را بشیرت بیک از خدیجه
نعمه بر طبق حسب الظاهر برده خود شناخته بود و هم آن گاه بیغی بر داشت
از راستی بدست بتقدیر رسانیده و در سرانجام معلول بر کنات است و استوار است
مالک و ازان و شخص همه وقت و کرد آوری مالی بکلام و از دایه آبا و اجداد و اوقاف
معوی که در خور زراعت مساعی جمید بکار برده و کثیر ازین بای در خفا از سران
نگذر و در بعضی بیت و بالادستی و تحسین و خرج صادر و وارد و در بعضی
که بقصد یا رعایت بروری ازین بای که کم گسری ثواب است چیزی طلب کند
و در اخذ خراج زیاده از رخصت بانه از هر طریقی که شرح انور و مله - خلیفه است
گفته از رعایا طمع ننماید و نسخ دیوانی را موافق ضابطه دستور مقرر و مفصل و
بر فرض خانه دالله بکار بحال ارسال میخورد و باز بر سر و باز از دست خلافت
بر خود دانسته که حسن خدمت را معزز تر از نیک شناسد و شجاعت کار
شمار و دانست بیک نسبت عالی و تعالی بی سزاوار بوده بداند و غرض آن
که در مخلص است بطریق احسن و سخی خود را فرو بی محصول آنحال بر جمعای استقلال
بعضی از رجال ارسال شده و مشکل خود بودند بیدار یا فکمان و علی
و اقبال مروض و اقبال موقت اعتلا و اجلال گردیده و مجری است و آنچه متعلق
بخدمت است و فواید یکایک است و استوار و ضبط و در بر کنات و اسم و اسمی
و ملحق معاندان و از غیبه و محصل است آن شجاعت بخار خود را در آن امور مستقل
نماید و آنچه متعلق باورد دیوانی جمله بار و از رعایت ضبط شده و ملحق
مهم و کرد آوری سر رشته نگذرد و ارسال آن سال سال بدین معنی عالی

انجا که باز پس بر تابت دست و راه ارد و در جمله عالی کلام تشبیه و تمثیل و خیال اند
و بدان نجات شود و این همه کار بر کرد و در طریقه راستی و درستی محفوظ ماند
از خدمت عمل نموده دیگر برای او نصب نمایند و حقیقت را بمقتضایان حضور
بر نگارند و خط عبودیت مآثر را جمع و در درگاه استان عدالت بیرون تحقیق عرض
بیکس بسیاره نسبی و غیره نموده شد و مراسم نیکو بندگی را بهیچ نیای نیک و در طریقه
خدمت منتظر به تمامه و تاراج پس شناسند تا آنکه سالان باقیه معلوم نماید
که چون سیادت پناه و نجابت رشک و لایق الغنایت و الاصلان حضرت (عظیم
جمع امور متعلق خدمت و یوایی سرکار عالی متعالی است که هر چه در کار است
در خاطر متوجه احوال اوست لهذا غرض کارش معید اید که مقصد بآورد و بخوبی
که خود آن مستبش الخلف نهشته در وقت نیک بعضی ارفع اقدس علی سرانند
و در همه اعانت در ایام آن در قوه لفظی آورده مطلبش را قس می خواند و صورت
و خدمت سیادت و نجابت پناه لایق الغنایت و الاصلان قابل اللطیف اللطیف
رحم خلی الغنایت عالی متعالی سر فرار نموده بداند که در نیل خبر فوت والده و در
و بعضی نغمه ای از این نوع الغنایت بعضی اقدس رسیده لهذا از کمال در دست
عانت بسیاره که درین قصه ناکر بر صبر و شکیبائی شعار خود خسته بقضای کریم
انما یومی الصابین اجماع غیر صاب جزای خلیل را نتیجه الصطبار شناسند
وضع و اظهارات خود را میزنند و مسکن حضرت به و در میان از روحی نسیم در
نموده غماها این باره باره خواستش در غایت سرور و غایت غنایت خلوت
و در وقت و آن مان است که الغنایه بداند که چون در نیل از مریز نموده
بک کردیده که افسوس یک خدمت ایچ بر کنه مال بر مال باشد

تقديم سايه كثر ملات ر در خير قوتی كذا

استدای

نوعی از حضور بر لزوم خدمت مطهر سرزاز است باید در حقیت که
خود کردن حال به نیابت زنده الفنا والذات خدمت بریرای می آورند تا تمام
فایده که در سخن رسیده و هوایید و می بینید فرید ابادی کافر رعیت دعا بر پیش
و کثرت در رعیت و تحصیل مال سرکار منقضی انار باشد میروند و باید که بدین شمع
امضیه که در اندیشه انجمن سیح و غوره نگارینند که رعایا بکمال است و زنا ب
ادایا مال واجب کار روز و روز واقع نموده باشند در نیابت باید بدین و از نه و بعد علی را
شاه احمد و اندر آن در ابان با نقابه معلوم نماید که در یوله خائف خود را بر هم
از حیات سلطنت است اینست ایست بر که مال بر روی ابتدای ظلال سرافرازی
که در انجا رسیده و فرید ابادی کافر رعایا و عامه بر ایا و کرد آوری مال سرکار است
مرفوزه بتقدیم رسانیده و چون ان لایق العنايت و الله مان را از سوا حواله ان
آنرا نسیب نماند خود میدانم و بکنند فکر در قرقر و جبر آن سیادت و عین است
واقع شده اند ابر حلیل القدر عرض در بیان که در جمیع امور هر و معادن قاطب
و ملوک بید خدمت و مشاغل رفکار عالی را اندر نماید بآب زنبدر
تحتی مباهت باشند و موبهات ما را شامل حال عصیت مال خود در انداختن
جماعت آن قابل نیابت محو الحیات و اللذات و در بوده به اندر
بروز و در مضار و بری می رسد از آن شایسته است و منشی است
فرزند عزیزه العالی و در تها ناره بهال کلشن بعد از اهل
ملازمه عظیم مغرور است و آن اندک و الا تقی
بر مد و معاون عالمی بزرگ مطهر گردیده و در غایت

[illegible]

1

برکات روز افزون است بر حضرت امام علی

یاجعہ و خیر زمان و زمانیان پیرو مرشد جهان و همانان کو زیار

جان کریمی فدای عالمی بهار حضرت اینان سرانست قرضه و حجت باد از سر و تن

سایر بلند پایه قانون را بر سر خاک می‌کشند کان رنج مسکون با نینده و گشته پهلوی این رفو را

بقای دوازدهم عشرت افزای ساکنان جهان نکرد نام و عیادت و عیادت

ول مکرست شمول فطیح فاضل زمستانی که بر ارباب سیریدند وی دفاتر را در محضر

و محمد بن ابراهيم از چشماه فضل و كرم محبوب ملل ان شرف ارسال بنديرفته بود و نامش

این مرید قدوس را به پیغمبر اعظم و ائمه اطهار و ارباب سادات و اولاد این سادات

عجودت لکن بتقدیر سانبہ حق جل و علا علی ظلم و الما ریدی انظیر سختی

خداوند بساکنان ربهو مسکن عموماً و بر این مریضه خصوصاً اتفاقاً در دنیا ع

مستوطان کشته شده و در اراد عظیم نیست. اما کما رفته و مستوطان کشته شده و در اراد عظیم نیست.

ملک و ملت سیدہ فوریہ حضرت عیسیٰ علیہ السلام

سجادت انتظام حیدر علیہ السلام کہ اولین فضیلتات کونانوں و زمان ہرکات بدو فروزا

و حضرت خلافت ظالم الی و ظلم النور زما منتہا ہی قبلہ و تعب عیان و

همه سال که هزاران بانی نزار بغدادی خاکبازی مبارک آن حضرت سرافراز شدند.

[illegible]

اداره کے ذریعہ فراغت و سرگرمی کے لئے درکار ہونے والے

عمر و دولت انھوں نے سیکھ لی ہے یہ نالایق انھوں نے سیکھ لی ہے

در روز پنجشنبه و مبارک است

بسم الله الرحمن الرحيم

دوره نخست: از ایام خانزادان بودیت پیال را به واسطه

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

مبارک که خود ترا بر آید این تقدیر بر اندک
خصوصاً این روز عیان افروز را بر ذات اقدس حق تعالی
پیر و بر شد عالم مبارک کند و خود حق تعالی را به امید سایر جهانیان بگوید
در عطاها برساند که در روز جاری که در روزی فضل و کرم و مصلحت و رحمت
و مظهر و مبارک دیده و از اولی غدا اعتبار و دفع و از اولی مصلحت و از اولی مصلحت
عمریت بیست تقدیر است این را بر بیاورد فلان از بانی است که شد منزلت و بانی
زبانی امید در است که بشود ملاذت کما خاصیت در شد حقیق که مافوق همه نیست
این بر بیاورد ویت است شرف کرد و ترا بر آید هم مبارک است فلان بیاورد و بر بیاورد
کنند و بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد
و تنویری است بهیچ وجه نمیتواند بر آید لکن از اعراض خود و بدعای ختم عمر و فساد و فساد
الهی بر مفارقت عالم و عالیان ابد الهی بر سایر کس بر آید و در آن روز بر بیاورد
که نصارت بخش کلشن است که ریاض آفرینش است این مصلحت و اعمال و اگر در شد
بر در شد حقیق آراسته و نهال آمل جهان و جهان بیاورد از بر نیست بر و احسان
و کعبه تحقیق منزلت حصول مقاصد و مرام شرف و بار و خست و این را به چنانست
بایسته از دانه خانه زار محمد غلام نور سیده از کرم عدم شدستان و خیر و بر
درسم تسبیح را که تقدیر برسانیده امید و در در بر بیاورد بیاورد بیاورد
بنیادینان ماب با مورو کما است که در زمان از حد و بر بیاورد بیاورد بیاورد
اقتام نمود افعال و بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد
برید غرضی برساند و بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد
و بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد
و بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد بیاورد

[illegible]

۱۱۶
از دیوان

اند و فرستادن این عرض است و از آمدن خود چون تحقیق دیت بهم بر در در چهارم بخیر حکم
فصل نموده باز زده درم سخن از رک الکمال کشیده ناچار بر او ز دست خود
بخیر فرستادید و در پیشگاه از پیشگاه نفل و گرم کسری امید عفو صحت این فقیر
از خطا است از آن جواب بر آن مرید مذکور می رساند که در آن عالمتان میست
عنوان سوزناکی از غایت از آثار خطا در پیشگاه شمع طلب اندر نشسته جسد بر انداخته
بابت بنید فیض خود و منع کردن عروزی دور از خطا و ملت سجا و تو قعات دور از
فرمانی سلطان که در بیجا بام بود و در آن رخا شرف الهه در یاد و تحقیق و آلت بوی در جهان
حکومت محکوم انداخته سر مایه افکار را می رسید و دست از کار گردیده تسلیمات و ادای باستانی
به این بار عیون ایشان بتقدیر رسانیده مرید مذکور بیجا غایت عبودیت افعال لازم
صفت بر و در حقیق بروز و در شب و احوال از تکلیف انجاخته نبوده و در رسته در روز
بیشتر نزدی رسیده بود بر طبق ارشاد لازم الله تعالی و مطیع و متقاد اند و در نصیحت
روان در گاه عظمت و جاه گردانیده و نوشته بهر مور و در غرض قبول اطاعت و افاقه و در
جمیع موارد موافق بر یک ارشاد و میرانی عرض داشت در سال بینگاه جانی و جلال خود افکار
سلطنت و جهانندری ابد الورد در خشان باد و در قصد خود برساند بر میانی است
ببر و در حقیق در غلغلان بختان منزل رسیده و نور دیم ماه مذکور نباشد و در
مقام نزد ایشان اندر فرموده که روز از حرفد بایشان تقاضا می آید
تو جی بادشاهی در آن روز گردیده عالی مقام سلطنت و جهانندری بر مقدار
ابد الورد در خشان در خدمت شاهی و در خدمت در سال و در سال
خانه را در تحقیق کردن محرم الودیه از دست و دنیا جای آورده و در دفع
خواب که مانند از دفع و عا مرید که بر چند نظر بر رتبه تلت نباشد و عوم

قبله

استقامت و جدات نارس در صدد بدو گاه خوبان مسجد کاه از شوق ادب
 میدانند که درین عین احداث اقران تجویز و بیت آداب و ذریعہ آداب مرسم است
 و مبارکباد و دو فیضی و در عید طر فطرحارت آن خود و زبان عبودیت و انصاف
 تحیات و آله مبارکباد و یک بدعتی که جمیع ایام و ایامی و سنین و شمیر خصوصاً این روز
 بجهان افزون را بر دولت اقدس حضرت مصلحه و کعبه جهان و جهانیان برودند عالم و
 حاضیان مبارکباد و در شمع نور انساب ظل الی را جمع عقید اسید سایر جهانیان کردند
 در سر سینه یمنه خانہ زاد محمد بن عبد الدینی بعد از ادای آداب عبودیت و بندگی
 قف عرض شرف رفیع اعلا میرساند چون درین روز بیت گاه تفضل و نسب بر روی
 جبین خانہ زاد در رویه تشریف تحمید سرای سعادت و جهانیان رند و خسته خانہ زاد
 بادامی شکرانی بوبت و عنایت مدح و ثبات که از وجود نجات مکتوب و ملول نموده
 جبین عبودیت و البجده شکر زین ساختن تلمات انرا تقدیم میرساند انساب سهر خلافت
 و جهاننداری بر مفارق ساکنان در سکون سایه سربا آورده که در صدد تخلص
 عقیدت آیین محمد بن عبد الدینی بعد از ادای آداب مراتب اخلاص و عقیده تمندی بفرع
 مدح میرساند که چون زمان عقیده منقضی گردیده که انی عقیده تمندی از نسل حضور موزر رود
 و در هیچ وقت نماند ازین ایام شریک انتظام که مخلص ستمام که علیاً خود و زباده
 خطوط مانر سید پد زباده و عوامه در ماده که خودی و در سال بیت
 مخلص نظم از تقدیم آداب اخلاص و اخلاصی و عرو و زباده چون درین ایام بیت
 زبده ام مقدمه کار خود را در عرو و زباده و در عرو و زباده که از ارباب طبیب
 زبده آن بار سال آداب و عقیده و تمندی از پیش کش مصوبت و تمندی خود را فریاد
 خاطر شادان مانر سید پد زباده و عوامه علیاً بیسوف و نوشته ناود که
 زبده زبده عزیز که در مقدمه سراسر عظمی و رفعت بعد از ایام حسب کلام

مورد

ایکینش

معلوم نماید که صحیفه لطیفه شمل برادری مبارکباد ولادت با سعادت از نهاد جندرسید مصطفیان
 محبت انجمنش برادر محبت و نشاط و با محبت و فواید سرور انجمن با او که برینست و خود در بر
 سایر کز بنام حضرت پروردگار حقیق بر طبع رساناد نشیند از این معانی در استیلا و قضیه
 سلطان اقبال تبار بسیار متالم شدیم چون بمحکمی اجازت استقامت نداده اند و درین قسم
 نه برادر و شکبای چاره نیست آن عزیزه متحرکه مکرر به لغای سببه بلند بایه حضرت خلافت
 و چناننداری خاطر حلین را التیج و اطمینان دهند زیاده جسم لغزش روز و در بر سبب
 بر طبع رسند صحیفه سوم در اینست که در این معانی است
 و الله ان با عرض شد که گزینی بنوکان معانی الدینی او را بگویند و لوازم بندگی
 بمقتدر رسانید بمحفوظ عرض بار یافتگان محفل با بیفتگی فردوسی مثل کل سر
 که در بنوکان ز حالت ن رحمت عنوان از منین بخط مبارک پاکدست خلعت
 شرف نزل دولت وصول بر امت از زانی دارنده سرانی خاک را با وج اعتبار رسانید
 لوازم استقبال و کورنش و التیجات بجا آورده بعبادت این عطیات مضروبمان
 گردید بر وجهی و الله قدر در ضبط و ربط بهات شهر و بیرون شهر حتی الامکان بجا
 جمیع این اندویش تقدیم خواهد رسانید بمن اقبال روز افزون و تمام صوبه این دلمان
 است و خواص و عام بدعای دوام دولت مشغول امر جلیل القدر شرف نفاذ اینست
 که جمیع کرامت محض و است اینصو جزو دارند موقوف بر او بنام جهان و
 سلا با فعل برای محافظت بر این بر سر بر بنیاد بر بنیاد بر بنیاد بر بنیاد
 اسب در نخل شصت و ربان را بیک آن خدمت میکنند و در سر کار از دست بر او
 می باشد و الحال از سر کار این تیره و از سر کار است تخته سواران یعنی از سر بر زلف
 خصوص و جمیع را فرمان رود که بشود بر سر کار از نو که بعد از این عطیات
 که در نماید عرض نیست حوام کرده انساب سلط و امانت پیوسته ساطع با او

۱۱۵

[illegible]

۱۱۸

۱۱۸

مخاش را ربه رسیده خاند کرور را در راه شوق عقاید و است و کمال فرجده است
که با جوی سوزی نیتانی نتایج است در دم این خدمت که پیش خود دارد عادی نمیداند
امال از بیمه انجاء نموده دل العاقبت کرد با آنکه در خاطر با ریافتن کان حضور بر لزوم نیاید نسبت تمام
مالک خود سه دارالامان ملکان باشد چون درین ناصحت نیز اوج وجود کفایت در هم و حسن تدبیر جان و کرم
ایرا اخلال و تشریش بر طرف دیده میشود و از بهر خلقت آدم تا عده سرداری جنبانی آمده و بر آن
نزد است و دیگران بر او سروران خود را تصدیق آن امر نموده اند هر خطای دیگر از سر او تبارک
کرد و از آن او را دیگری نه بلکه این کسری خانه را از آن مقتضای فهم تا هر خویش بر آمدن
از شهر و ذاتی نسبت نموده و معصومانه مستعدی آن شد که این فدی بر بنده را که ناسی و اندک
جمعیت بندای سر کار و الله تعالی القدر مساحه خود با استقلال تمام در تقدیم مردم ابدار و
پیر یکی بود شانه کسری نده یا این دور افتاد
جان تاز و حقیر برین غلامان همه خاک ر روی ادب بر خاک انگار و عجز مالیده بنده و عو
بار یافتن کان پایه سیر سلطانی که قوام چهار عنقراف فی سواد بجهار پایه آنت میرساند
زمان و حیثیت آن در روی کمال بنده و نوزی دزیره بر روی مستمل بر انواع عنایات خردانه و
نوازشات بادشاهانه شرف صدر یافته بود سر رفتی از این دزه ببقدر با وجع خلعت و دراز
بعد از ادای او از من سجد عبودیت و سبک چون بر محوای معنون بلاغت بشون آن سعاد و اطلال
حاصل خودیم جنیدی از حیرت و تفکر سر در آغوش یکشتم و مدتی از شاد و کانی با تشریف
حصوله را تا به یکی نیست سپهرش یکشتم با خود یکشتم مثل نوزده و خاتمه که
محال و دو تحلیلات نوزدانی بر تا آنکه سود و جان فخرم خسته بدو افزینش و پیش نهاده را
پای بر من کشوده که بر گاه از بهر شغال بان خبروت و بر اجهزت آدم اعجاب نیاید و علی السلام
از کمال خود با وجود عقلی و نفوس عالیه امانت به ذکر در اطلال اند نیز که خطه رقم سبای
رحیم و کرم است مثل نوزده را با وجود اطلال و آیه عکس بر غیر خود در اند و نیز به تبارک
دارای رسانده عجب به شمع عالم صورت و معانی و ایها که الملک خطای و مزارت سبحانی

چون این دو جل شانخواستند که جمیع کمال ان شرف را در صاحب الهی در تمام و بی تمام
 از به در فاعاد و موت نیز بی سبب و مثال بخلاق و انما به این قضیه جان خود را داده عم اندوز
 بر روی کار آورده اطلق آنچه از ان بادشاه اعلم حقیقه و قدر دانی درین قضیه بوقوع آمده مقدر
 بنزلیت بکده افزونی کلفت و استداد الم یار سیده که روح فطرت مقدس آن بر دکانین غرض نیست
 و مسند میرای قهر مغفرت نزدیک است که ندغم حضرت لذت همیشه را که نماند و از عثر آب
 تجو و انبساط سوی که در درت و انقیاض که باید قبله رستگان است اطال وقت آنست که چو ان
 ذات اقدس مظهر جمیع فضائل و اخلاق گردیده بخلق جبر و گلیای که اکل فضائل ان نیست
 جلوه نماید و در مقام رضا و تسلیم گردانید و مرتبه رضا را که در این پایه عبودیت است بخوبی در
 تسخیر در آورده که بر برابر و در گناه کبیره و شمارند معیبات می سپردن نوی نادانی را که بر سر حرکت
 امروزه ان از این صفت و له سخی سرایم با ازین و لدی که کشایم اما سرست با ده محبت و عزایت که از خود
 بکنی بکنند و مقدر است جرم بخشش بی حوصله کان سگ اگر تپه جمعیت برای زمانست و خوشنوی
 خلایق باشد راه ناری بر عود باید شود و همانا نرا از کلفت و کوکوری بر او در کار شاه خلایق را
 بمنزله جان است مرتن را در اول لوی تا بودن بجا چو دل است شریست شد و دست و پا
 بر ضایع انداخته برورش خلایق با ذوق عطا یا نیاید و در شادی بر روی خندان بکشتید خلیفه ان
 را که از ذوق عطیة الهی است باید که روح مقدس آن سرور مغفرت و عطا غم نادریده شاه را
 عطا کرد و در انداخته و بندهای خود را بلکه همانا از قید ان محبت نام مجازات بکنند و
 در کمال محبت خانه را از بدست نهادن نیازی را بوسیله حکمت خبری چون جانی
 انما به بر عودت بر ستیاری تسلیم عطا در این کاد بر عودت بر عودت عرض راه بان کمال
 درگاه و محض استباه و اقبال سیده که نماند شوق و شوق سوس و سوس است و طاعت
 زبانی بر سر بحر با فضی بر سر کانی که نماند و در راه نوری عیانت بنده است
 و بر رفته اقبال به افعال اهل الهی را در جمیع احوال و حالات است که نماند رسیده بر جنب
 آنقدر است البتة و نبات نماند و در کمره این قسم صفات عمده تواند آمد اما چون عطایا عظمی
 در کمال

که در این حال

و توجیهات کبری که در دهر بر اجنه است بنید و مورد دولت حمیدیه نیز بخوبیست بحال و عادی مال
است حصه ابر در ده و تربیت کرده و در خط و روزگار بد است حجاب این بارگاه کینسان باه
کار انچه از کار فرمای اوست در بدایت و عمر شد کامل صورت یافت ابر است که میر کشید باوش و عالم
که سرسله از میان دولت ابر چون که شیرازه بند بجزو ملک است بجزو بدورت محافظت
شهر و کفر نای حوالی از نوشته فرزند احتیاج شیرازه انتظام بدورت و این نام در شکر خیم محسوس
کریده و در باب صلح چون کتاب در حله ابرم آوریده که تان رسانا تدر بر راد است جوش چون انگشت
تلم تلم گشت و شاخوانان راست کوی را زبان شکر چون سنبل علم خنده سکنه شهر و حوالی از
و حوالی و خط را از روح خاله خنده و حمله و محو عدول کشیده و در حصار امن نشسته بود و در
دولت و عمر ابر و در وظیفه نماز و دیار لغت میزدی روز افزون عذب اللسان در طلب بیان
اند ساه دولت میرا به جزو الکافا بنی بر تو از نیتش بر زبان آمده تا به سر راه سینه
و جهان بر دربار بادشاه بود و عفو است که بر شاه
زده مانو که روی نیاز بقید در آورده و دست دعا و محراب آورده از حضرت رب العلیه
ابراهم جلگه گشته دل بقربانش داده و در سینه ابرم در خفا تیغ تیر نهاده و ریزه کرد و ابرم در
و خلافت و بخت بخت و عشرت ابرم است بختیست خدشت کار با بارگاه مسجد الطیبه
که قدسیان را بنه است و کعبه قبله کاه طوافش اولی تر از حج اگر است حج اگر ابرم را طوافش در
سر ادب مسجد است طاعت و ادب کورنات عمودیت تقویم حسابند و بدین نهاد عید
موقوف و عرض شرف علی محمد را سید و در که تا کعبه طواف ابراب حج است در ده
در باب صلح و لب نشان باد به نایب استم اندولی ما بکار و دکان بریا خور در بازار از
عیای آن دولت تاه و چون کل با شرف کواکب را در عدد و تقویر و با و در فرق و رخن با محو
قطب و الدوما در شهر است
الملك خلیل المدهان و بزم شوال علیا سید المدهان و المدهان که بیا سیر مولد و خدا داد ابرم در
بنیام ملک و خلیف و کرامت مهاد عافیت مشغول ای بابا سلطنت و جهان را در خلود و خلود

و بعد است گسری یافت و چون بعد رسیدن اینجا برود الی عبارات خطیبیه چنان افزوز که قبل ازین در
مجموعه مرگم تنبیه و مبارکباد و عرض شد است عقیدت در از را سزاوارست شرف انکی اندوخت در است
فیض اشاعت ششم به ذکر مبرافتت تصدیقان صورت کار و قضات تمام عرض شد که در روزی
سجده جان رسیده و شش موش غالیان به بلند آواز یک قطعه مبارک که ان الله سبحانه و مجاز است تا
نفع مورد در اقطار و انکاف عالم بر مبارک اسلام در در دست خاص عام با وسع است امر و سبب
گردانید و خطیبیه نخست تبیان و خنده تر جان خلایق ناخود بوشانید و انی در روزی جمعه و حافون
رفت محمد بن تار مستفیض و مال مال ساخت اینها در در روز که در نقد جان و سربا به
عمر و شکر انی بویست عظیم الی و عطیه کبری ناشای شمار و انبار غنوه زبکم است چنان شرح
سکه مبارک یک و پیه لوبانی خانه زاد فردی رسیده بنر از ان حد و سبب اس بد که گاه فیاض علی الله ملا
در کم باله مستحقان مجاورده و در عرب صوبه ملتان را سکه و الله مبارک که اندر در و غنوی
گردانید و چنانکه یک نفری و یک و پیه سکه های این بحضور شرف رسال خود در زلف کجا از کوه
از است با وسع است ندر برای جاوید حاصل نماید
سیر غلام قدیم بر جاده عقیدت و عبودیت مستقیم بعد از ادای تفرغ و شکرانست تقدیم
سجود نیاز و فراغت بوقت عرض انباده نای باب سر بر خور نشید نمیرساند و شبات
نزد صحت و تندرستی ذات تقدس که جان بلب رسیده را در اوج الفکس بعد و در
از به رابوی بر این بر سر علی السلام حمیده و غنچه غاوت مخرون را چمن چمن شگفتا
در کجای آمد الی بعد و المنت کمال بر در و راکل مقصود به سیر و درجه حیات تازه تر از
در اجماع و بعد از این است و شادمانی آنقدر بر خود مالیه که سرور سده انقیض بر کشید حکم مطلق
و شای بر حق و جودنا این بر و شنت و جلال پناه و در و انجلی بر ان و در ان شای امید و سرگرم
نزد و در ان شای است مطر ان شاد و معده قاعده شمر است در در و جانی غنوی
در سیر ساند که نه و گاه مبارک جهان در و رسیده دست بد عای شای
ایام عمر و دولت خدا داد و استقلال اعلام فتح و لغت از ان شای ایام و در ان شای
بر داشت بر ان شای با نطق مقصد یا ای و در ان کرده شرف و لائق و طام مقام طوبه

دارای محو و امیدوار است که پس عنایت الهی در برکت او انت مشایخی مصدق شد
کرد که موافق طبع و نفس علمی و مطابق روح مقدس تعلیمی بوده باشد خورشید سلطنت و اقبال از موافق
مکرمات همین متعال در خزان باد و خیزد و در بهار برساند که عرض مرض بر ذات پاک
موجب عجز و عجز بر خاطر ساکنان از رخ مسکون بود در استیلا خبر صحت نزاع شریف خلایق این سرزوم را
انوار رحمت و شادمانی از مطهر مال و آمانی طالع موده و آلی که استقامت عالی بر نسبت است و دوام
برگاه از سر اعتدال انوار نایب چون بر آفرین و صلاح هر چه روزگار صغار و کبار روایت از بند و
که بسو و بر وجودی بصورتی مقرون شود هرگاه از کسوت قوت عاقل ماند بکدام طاقت و توان
انزله انوار فیضان اقامت در محل اعتدال تواند داشت الطمعه که در درازنهای و اذ انوار
فهرست فیضان آن عارضه بکمال صحت تبدیل یافت و از مشرق و منزل من القرآن ناموسند و در
المؤمنان انوار است کلمی بر جبهه امثال نقطه دایره سلطنت و اقبال یافت و انوارات ملوک
جهان بر عزم بود کار بر خلق از در رحمت درم بود کشته خلایق ز شغایت خوشحال و در بهار
کمال درم بودند و کشته و در بهار سیادت و وزارت بنامه اقبال و عوالی
در نگاه صیقل و نورانی که تنصیف و نور محبت و شتیاق سرگشته بود عوالت سادات بنامه بر ملک
و صول نمود و رحمت سلطنت و انبساط تازه درین ایام سر فراز شد بلکه بفضل الهی و عنایت الهی
شاهان اقبال اقبال استمال گردیده و تفویض خدایت و یوایی بیوتات سرکار و مایون و اضافت منته
جلوه طبع و خشنود و انوار و تباک و فضیله و مبارک گردان و بجزایب و مناصب و محو و در
نیست و علم و الا حکم نمیدن سرکار و عی بر رسم در حفظه نموده میشود درین دفعه من بود
خیال می خداید و یاد می که خورشید از آن بگذرد که ششای سرکار باور شایسته است و از سر
شد بعد از استقامت و سبب و سبب و سبب که در هر روز که بر سر رسید و مدتی است که خواه
نزد باعث آن از هر سبب و سبب و سبب که از هر سبب که بر سر رسید و مدتی است که خواه
مقری خادمان و اخراجات و در هر یک از اینها که شغل و شغل و شغل که در هر یک از اینها که
است و در هر یک از اینها که شغل و شغل و شغل که در هر یک از اینها که

(۱۲۰)

[illegible]

در تشریح این قسم صحیح که رسیدن و فهمیدن کار با بدون حدود و تقصیر عقل عمدتاً در این تشریح و
 قصد دیگری بعید است اگر تقصیری به سبب عدم پرداخت محال هویری به یک متعلق باشد
 کلامی سرکار میخدا هست بوده مثلاً اگر این امر و علی ندارد در این که مورد تشخیص نیست
 بر دیگر است که گفت را از بر بند و نصف بر کار میسر سازند و در سبب دیگر به پیش از خود
 کاغذ شیخ ندارد اگر چنانچه مدار کارهای اینصورت بحث را از دیگران در فهمیدن که معامله به
 فوین است که در ادلی فصل اضافه سواد میگیرد و کفایت نمایان در بطور رساندن هر حال چون یک
 بجانب متعالی رسوخ بندید که دارد و در آنچه مصلحت دولت دارند لازم است که در
 حقیقت در وقت آمدن هویری به یکبار به علیل القدر بشرف نفاذ پیوسته بود آئینده اختیار کار
 سرکار عالی را بخود متعلق دانست و در عینده خود شناسد بلکه نشان و لایق بیرون داده
 به بنده و خدمت بنده بود و در غلبه سبب بر این ظاهر شده باشد و در هیچ بنای کار
 آگاه چرا بنده بهتر اینست که آن سیادت و نجابت بنده از طرف این جانب بخدمت
 جهان در میان عرض میگرداند که این بدستور سابق بخدمت بحال باشد و حسب الامر می باشد
 عنایت مقام او صادر شود تا بدل گری باشد و در خدمت باشد و بر تقدیری که اینجانب هم می باشد
 و دیگری بجای می باشد اگر این جزا بدرسید از آنجا که بنده هم در کارهای سرکار عالم مدد در اختیار
 و استقلال دارد و در اصل او را داخل و صابی در کار نخواهد شد لایق آن فرزند بود دید که در
 تفصیل در مقام نیکو مع حق عالی رسانیده بوجه مسطور صدر سبب تمام در سر کار کار می
 مورد است و در این خالی نفوس و عقل در امور محلی خود است و در
 صحیفه شریفه شمل الوجود بر این عبادت کارنامه و توانی و محو نشی یعنی در در و در و در
 در این فرموده است که بابت ترک انساب و بیای که به سبب حسن و حسن و آفتاب در این
 باشد شرف و مقدر گردانده و در این است و ایالت نیز سرگرم است و طلبت و محبت غرض
 در این چنین مرتبه و از زمان مرشد جهانیاں بران است که آن رفیع مکان او را در عید و اجندی

(120)

در ممکن قوه و اراده بمنفعه فعل نیارند انبث که تا مقدر و اندر موقوف در نزدیکی
المعنی که طبع خواهد زمین سلطان دینی خاکه بر فرق قناعت بعد ازین در شمال عراقی
بیرسد که خود جزو زمین با جو اوقاف با سترهای نشد جواب نیست که تا امکان داشت بعنوانی
که دانست و توانست که در ایندو چون ضعف بر دل زود آورد و چون در مغرب و جنوب
خود در محاذ و اختیاری نزد خود بل همه میزد و ریاست فرزند که در دیوار عم انشاء بلند دینی بنا
است که این خانه بر انداز نماید زیاده به نگار چون شرح شتیاق عبارتی وافی در کارخانه
لوح و قلم نرود ایام کارهای و جواد را با دکتور کرمی که طاهر و باطن به او است ملاطفت
و جمیع طاهر نصیب کلدسته بهارستان خلالت اعینه صحیفه شریفه جابجای صاحب
خانمانی محبت رفیع منزلت و الله تربیت به بسیاری غلظت و درین ایام سالک وادی حیرت
و حصول نموده شام محبت مقام را معطر ساخت از پیش نهاد خاطر در جمیع دست بلند نماید
رفت بود در ایام پسو در درین و حصول مقاصدش تائید انکاشان باشد در محله قوه
فعل آید در سقیده عالی اول استفسار از دل خویش باید نمود و در میان تفتان صورتی قطع
معنوی حاصل نیاید کرد تا ترک شتغال بعد از تجدید سکل مورت وجود ملل و با عظم
استقامت نکرد و مع بقول حکمت اسوزی چه حاجت بانفس مطارحه باید کرد که در سب
یا جهل سال از حسرت مال و در شتغال فانیه و نبوی گذشت نه در دنیا بقای و در اهل دنیا و نا
منه که گشت معلوم که بعد ازین در چند روز حکم فرود گیرم و میره خواهد بود فرصت غمت است
و بهیچ دم مغفتم و الله بخوانم اللهم اعلم انی
بنایید و استیصال حاصل جرمال ملل و ان رفع العذر میران و درستان مادرش و نا
و رود و میران استعداوت و طریقه فرود انی از تقاضا است فطرت عالی شد
آن مستعد جامعیت نشانی بوده و معنای آن برین حد ظاهر نموده است و جمیع احوال
آنها می آید داشته که زکلت تا بدست و این و او و کارهای زرد در کسرت تحقیقات
بکارش و آخری خبر از احوال ممکنان را بجا نماند و انکاشان قیاس نهانید و کم

را به حال معذور در بر صحرای این سودی بسیارستان اعتبار از کجی بسیارستان روزگار با سازگار
در در شغای غفلت و غفلت بحال خود مشغول و گذارند و توجه باطن بمشال تقصیر ظاهر می مری و در دنیا
از مشغولی معنوی بمقتضای سیاق کلام صورت ارتقا پذیرفته بود و این پیچیدن عالم معنی غیر بار
تمام التزام بطاوع و تنه جانم مذکور دارد و بیایا که روح دل حضرت غزل نقش بسته یک بیت
بدی که در این حلیت کرمی چندم پیش از اهل از از زی خیر فاخته و حسن
نصیب عجب است بعد آدای ما و جبهه فقر و مشهور و رای می گرای بنمایه که در روز
عاقبت محمود در شهر صفای دیگر است بکلم الحیر ضاحی اندر در طریقت برج پیش سارکت
خیر دوست نه اطمینان که در شان عالیشان ضاحی که لال ادب صورت بسته نشسته است و علو
زیانت نیز نظیر دوست یقینی که بسته است ظاهر و جمیع باطن در بحالت پیش از پیش
خوابد و اگر چه بعضی شایان بیکانه از معاد اندر ذات اطناس در به تائیت و رعایت
بمده بوده از داعیه ترک ترک و داعیه نلول شده باشند اما بجهت طلال طبع خود اینها را روزه هیچ
روحانی اختیار نمی توان نمود عقل متکس میگوید که با آنکه آن یکانه زمانه دست از دنیا باز داشته
اند دست از این باز نخواهد داشت و وضع مختار خواهند که پشت عقل معام میگوید که در آنچه میجو
دارین و مقصودش قایل آنکه دیشد مقرر گردد و آنچه منظور است تمهید بر سمیه بوده که
خبر این نیست که صحت و عاقبت و حسن عاقبت نصیب و آنکه بسیار در حضرت او را بدیده
بیاد خود دارد و در حضرت صوری و علمیت سعدی شایان اقدار آه با
صیغه لطیفه بعد از بدی و رو نمودن و نام سوکار به سر سرکار در حضرت افزای تم تک
است و سر در میران از طایفه کل الطوار هم که اگر در استغفای خدمت حضرت بر روز و چو
اصوبه لایم معذور و حل بر مومنان معذور و در دیگر مکتوب که تفصیل کیفیت
احوال عوار با شده نرسیده از رسیدن جوان نیز رسیدن افاقه و اقامت به سعادت و اسلام
مکتوب امری که در میان نام رسیده و در مکتوب رقیه دلت او در حق افزا کردید عطا

بر ذره است که از مطلب اصلی خبر پیدا و پرده از چهره شایسته نفس مرصع حلالی و لای
که کام دل شیرین کند و روح را راحت بیاورد از زده و دیده محلول دنیا میسر فاضله نیست که نتایج
نکر کند و تا شیر طبع سخن میبرد مرقوم گردید و در تکرار آن بی اختیار زوئی و کیفیت دست
داد و عزم از یاد آشتی سخن پشیمانید و آنکه از وصول این دوسته ربانی بشمار اظهار
خوشوقت نموده بودند یقین که قریب به بی باعث از یاد او از معنوی شده باشد اگر چه
بیچ که روابط آنها مشایع ثبات و اخلاصات و معال جوررض را عراض بوده است یعنی
مطل در شسته باشد لیکن دوستان سیریا که محض بیاریت ذاتیه متوجه اند خوشوقت خوانند
بود خاصه بی که این جمعیت و امنیت را بواسطه دریافت و طبعی که از در آن است
بدر فتنه محظوظ شده باشد که در این است که از برای سیریت دل خود در سیریت
نیکه بر باره آن شایسته صد کرد و برنگی چون بلبل تصویر یکسان است و تمام تا بال برنگی
و پرور برنگی این دو بیت را که در بولالت طبعش خاطر عزیز و دل عمیق بود و بالا
خدمت ذرات و الاضباب جامع مراتب و حال براننده مسند دوست و اقبال
مور و خدمت را الهامی نمود که اگر از ادای طبع سیم و در حین مستقیم نتیجه از تنقید نکند
مبصر ظهور رسیده باشد تلم نشیان حجتی رقم را با اعلام تحریر آن جولان خواهد داد و
عزائم بر جوهر غایبات و مراحم خواننده گوشت که درین ایام نسبت بزبان سابق مستقیم حقیقی
نوسه و ذرات کرامت فرموده و از تحصیل در حیلها منتهی غلاق بجای حاصل گشته
و در وقت مطالع کتب نام و نثر بقدری دست داده و جمعیت نصیب شده است تا درم یابد
و خوش میکند از این خوش میکند از این جهان کند و از آن گاهی این نام را بر جهان آباد و روزی باشد
که تبارک ایام گذشته بر او خفته و در آن خفته خاطر حور میبافت و در آن
و کثافت نامی بر سر مشائات آیین و ابدی نو اورد
بسته حوالات آنگاه در زشایه نعمات نرسد جهان و عایله کفایت انبای نامی

منزه و میراست در بیهوشید مبالغی امتصاص و مودت و رسید استقامت قوام اتحاد
مواظفت انگاشته بدین دست آور شکر و مشهور را با بیضا ضیائی و کثرت و محبت
اقتضای امارت و ایالت مرتبت اقبال و اجلال منزلت مکنش و معانی منقبت است
و شوکت رتبت خان عالیشان گردانیده می آید در درگاههای که خاطر خلعت بود مقتضای
تعارف تقسیم در درجه هر یک در خبر سر استقامت مزاج راجع آن طراز کسوت
شوکت و اجلال بود و چون به محبت شمول از راه بودت لکار که رقم زده کلک محبت با
از راه و خود خالصت و بیکدلی از صحت و صحت آب شکر و یک کسوت ابله بدیده بود
است و خاطر و شتر انس باطن و طاهر است و ترسیل است و رسید شتر بار خورده کار
بجست شمول می یافت اتفاق افتاده می رسید در تباطو معنوی شد و عصبانیت نهاد و
تجارب انبر بر زنه میریزد سبب شدیدی است و از اینجا که در فتنه تعلقی مراعات امانت
در عویش مستحسن طبایع اتفاق گزینی آمده و رسیدن رفت یافت که در مراتب معبد
در محبت افزای بکثای دقت می توان گفت و حجب تا سیر نیایان یکجمله کشند و بر نصیبت
شایان طریقه انیمه شنای آنست که به محبت ابواب کائنات و در سخاوت مفتوح و در
طوفانی آتشی و اخبار کار و مطلب که منظور خاطر خلعت مانع گردد باعث از ریزار حوادیر
و فرط یکدی میگردیده باشد عالم قدر را باره اسباب خرد و ستان جنت آن بوجبه قبول
جد اکامه بدینست معتمد اخلاصت فطن قلم یافت که بوسیده رسانیدن آن مستعد
که اینجند است و با اتصال اخبار سلامتی عنقریب نظر باعث استماع اول ابتدای مترت
چون قلم آمد حرف شستن و شستن و شستن و شستن و شستن و شستن و شستن و شستن
بیار چهری که مطلب است و در شستن و شستن و شستن و شستن و شستن و شستن و شستن
مقتضای در خود و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست
در خود و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست و دست
را از تابستان این که به تهنه غزلی متعین بودند آورده داشت و بار کشته و پنج نو که

مهری و محوی غرا اند و خست بیشانی عقیدت را بجدیت عبادت میسای گذاریه برفرو
بعد از ای ادبیهات مبارک باد و عید و در گدایی فتح عظیم نزد لایا دعوت
واحیای سلطنت مبارک تحت و فرخ و خنده با و قبله کام علم سلطنت از دور که سلطان
انیم در به بندگان والد درگاه داعیه انکس است و بنده کان آن بارگاه شاهیاه را بر طرفه
تحت و دیم داعیه انکار برگاه فرغانه و ایام از بوم یکانه را بارای مقابله بالشکریه
از بنان تحت بروکین و تربیت یافتگان آن درگاه ملک بارگاه زنده در جهان
بیجا و غم ناسر اگر دیدن بخار انار بخردی و تبه کاری و اطوار ناسیجا و حق شناسی دیگر
تواند از چون یاسی ادب شاه حق شناسی که برکت ذات اقدس شخص مقدر
بر شرح اکر و ملت محمدی پس از سال دولتی از سر گرفته بر دهن رضای و سمانیان
و محتم است برگاه که از جاده مستقیم اطاعت خلیفه خدا که فی الحقیقت طاعت
تجارت و زنده از بزمیند از خود بیند و غره مکانا در شجره اعمال خود جسد بر حیدر مصداق
کیفر لغوان و یاد انشی عصیان است که در حق ناستاسی در ممکن عدالت خدیو را یاد
بنی آدم صورت ظهور گرفت و یافت دولت ره دور راه ادب نیل اوب محرم
کشت از لطف رب بهر کتای کند اندر طریق کرد و اندر وادی حیرت غرق
میرساند به استقبال دولت اقبال نشویر بر سر و تمام سر و نه بخور
والای میجای آن بزرگانی به بیضا یعنی لکاشی دست خورشید آسای کیت خدا
خداوند فروغ الباقی داشت سعادت بدی و سرای بر مدی اند و حجت و جلال
بعد و بهر سی برافروخت انوار اقبال خداوند عظم و جلال را که تویا می
سند و نفی است که نه انکار در تمام برنیگاه و نه عقول و اهدام را در این
عالم سکه حقیقه قلوه خورشید درگاه زنده و کین سال شنیده که با ی خست سلطان
میان حجت بتیبه و حجت و لایا و نای غایبه و قسب الملک و
اینها به درین میکشیدند انشی جهان معصوم با وفا ناستی در عصب

بفت روز دنیا چشم بوسه می‌فرماند چشمتی سیاه و مقلد در نگاه و خط و صد و سی و شش
بر کار و کار در آمدن غلام بسیار بدست غاز باز نشکر ظفر اثر که معجزه اقبال عدو مال است
اسید در است که بر روی لای دولت و احبای خلافت مبارک و حجتی مادر و مادر و مطبوعی از
مقدمه تخریبی بود و هیچ جنوبی محال که در نا ابد از تقدم تیات نقاره نفوت و تیات
بر نواخت ناما مو کو سابل ایران و توران شود و نوبت جرات خود را با نقل زمان عالین
بانه داران به تنه چشمتی غری و غور بند و ضحاک و سلطان و شمیر و غره و ستاد که کوس ظفر خند او زه و زده
ببر و مرشد حقیقه سکه درین جمله زمان که هنگام نبرد و کارزار و جنوبی دیار گرم است گاش
ببر غلام نیز شریک این تردد می‌بود که به نیروی اعانت اقبال و لاداد و دل و دوست و دل
سعادت خدمت کناری در کرد و وقت است امید اندازد که اندک تادمی جادیا را در
اش عزیز سپاه کری و جانباری نیست در نیضله و صدر خدمت کرده اند و باعث فتایه
باد شاه و دین پناه گردید مر حمت او لکه بندر جمع بیت کرد و دام در انوارم باون برادره نفوت
غاز فیروزی انجام از عطای شهنشاهی بسیار بخشش و از ان بخشش است فرمان عالیشان
انجام نهیداران و احدیان و دیگران اندازان به استقلال سر و دری و صوبه و دری که می‌بینم
شرف و دریافته بود از عایت مرید پروری و دیگران نوزی فرمان رفته بود که در بر اینم
سید ان جهانی بعد استیلام عتبه ستمان رتبه بخد متی در حوز سر او را کرد و بد و خصیت
انراف اند یافت باد شاه جهان پناه سکه آنچه بنده از حقیقت او قبل ازین و صد
کرده بود فرار راسخ و نفس مرست چون بنده کار آمدنی و ولایتی التزمیت است
یعنی که در این اوقات بادشاهانه خوانده شد دیگر کترین بنده ای چهارم شعبان و عکای
تجرباتی انجام گرفت ابد مدت برداشت و اهل بلد که با او دیده بخت تیار بود
باز در دست نگه شده بود که تحسین فانی بومات تا که بدست عساکر ملای خود دیده شد
بند زده و خصیت خود را برده و بنده است و در دست و در دست و در دست
حقیقت تعین با این فردای مقابل غنیمت لایم و در دست و در دست و در دست

بر روی تلخ خان فرود آمده انتظار بسیار بود و دیگر لشکر را دبار خود می کشید و مقدمه فرموده بود
 که جناب بیست و پنج سالگی و اقبال عدول مال باو شای در منزل دو نیم کروی قید مروی شد
 که سیاه دشت تلخ خان و نظر علی با جمیع زرتیره چنان چهاردهم شنبه شعبان تار و صبح
 و با تاخته مال و مویشی لشکر بای در عایای بدست انداخته روز نوزدهم حایه با کای شنبه
 بود و در بند جانسار با وجود بودن اکثری زرتایسان و قینایان بخته سران
 زار و دغالی با نظر بهادر و جمعی قلیل از رسیدن فریغ محض تعجب که کشت تلخ
 خان واقعه کشته بود و بلا اقبال سرور شده بعد از طی شش کوه نهم بخت بروه و چهار
 و آنگاه نیز بخت بر بسته در جنگ تیر و قفل بخت قدم در ریدید بای که خان اسلم و
 و سلاح فراوان غنیمت لشکر فروری از کشته فتح و لغت نصیب بودای دولت
 شده ز غرض بخت باو شاهزاده ملیند اخر و نیز دانش در بوز شرافت الهی رسیده
 بعد از آن چون یکجای توار و بخت صهار بایکی رسیده و تلخ خان نیز بعدوی تلخی کشت
 بیست و پنج شنبه در روز جمعه کوچ نموده اسب صهار بالا منزل گزید شنبه که فرور
 فتح و فروری در پیش داشت با جمیع در تلخ ایان مجلسی منعقد نموده با داد و
 اندیشه کوچ کرده مصلحتی و میان جانسار و اردو که متصل قلعه تیر کشش کرد و ب
 رویه کشت خود و میان است واقعه است بخت آب بر کنار از غنایاب ویره نماید و
 آن راه چو تیر کشت خود در میان است قطع نموده بر غنیمت رسد اما کارگاه و بخت
 اقبال کار و فروری بای یکجا از بد بختش گری ندر زرتیره بدست و ششم شنبه
 کرد و بود که منزل خود رسیده و بخت بیره بخت شده و در روز دهم چهار شنبه
 و نودی بر طرفی اکی غنیمت ضربه بارهای سوار ستاد بود که اول بر دایه
 با خود و در مای ناگزیده غنایم را از بخت نوزدهم روز کاران فرور
 ملندی که کشت فی الفوز تلخ خان و در دایره کا طبع شده با تینان بختی

(۱۲۴)

در روز دهم چهار شنبه
 در روز نوزدهم حایه
 در روز دهم چهار شنبه
 در روز نوزدهم حایه

[illegible]

- بنده تفاوت و در راه داشت بمقتضای وقت خبر و بار صحت ندیده
 و توکل بر کرم کارس نموده قرار داد اگر خبر و نصرت نصیب می درگاه است تدارک آن می نماید
 بتوان کرد اگر نگاری ایام چه جای اندیشه بهیر و نگاه یکدم به سس رفت تا در یوقه صاف
 بجز کشتی اقبال عدد مال آمده مخالفان را در عرصه ادبار و لیس بر صحت جدا کرده است
 سخن شد بر ذیل میسر کند که ان و اکثر از خبرهای بای استو کلام بجای نماند الا سردار غای
 رسیده است خال و سید شاه علی مهارتلی در وچ اندک به ختم تیره و خشمیر حیره و لکارت است که
 زمین و نمک استند اما کار آنها بجان رسیده نزدیک بود که باری بر هم خود و عزت میانه
 و ندر است نگذشت که عا بر قان از اسد واری رود و سوارانی غلبه نموده که خود را سپاه
 دلانند و پیش گیری روزنامه با آنکه تو بخانه که کل پیش بر اول است جیب شده بود
 سید فیروز و کل خود را با دو چوکی مراد و نموده به نگار عنایت سجائی و اعانت اقبال صاحب قرائی
 با آیینان و جندی از سر بره و محمد اران در عظیم شیم اسب انداخت و برای مردم
 زنگ ظفر اثری باشد بودند در آمد زود و غلبه ای باشد و کار با سلمه کوتاه جسمی ارشاد
 و افغانی در جبهه عظیم بر سید فیروز و داد جانباری و خدمت گذاری و ادب انری
 لکارت آمدند و زخمهای بر داشتند و در بندهاد رگاه و سفت برادر برادر خان هجوم و سید مجبور
 و سید خضر و سرت ترو و شایسته تقدیم رسانیدند با قرد و علی ارضان و منصور و سایر
 رفعت خان زادان و رگاه و الله خبرهای مکرر بر سید و حلیقه بر پشت یک سیکر و دو و تو
 بدشال را بخانه و خون غلطایند و زین مراد نیز قصد خدمت جان فشانی گشته
 الله ش تمام خون غنیم مقابل خود برشته شده بود که فوجی عظیم
 نمود و با اعانت لشکر اقبال پیغمبرم کردید و رتبه سیوم
 بر بزرگترین شاکست یافت و هم چهارم بر سر است که بجا شده
 بعفایت اله

گرفت و ندوی به نجات. جلور نیز شد بعد از غنائی اندوی نظرها در نیز بار آمد
و تابستان و قیامت تیان بدول غنیم مقابل خود را از قلب برادر و ده نفس طرح مخالفت
برداشتند ترود و شایسته نمود جانچه دو تیر بر روی او سپسوری او رسیده و سکندر
و شهباز نیزه با شش از چهار دست شدند و محمد در اسبش جان سپاری نام خود در سه چوبه
او در در شهادت یافت و راجه سنگه و برتی راجه در و سنگه و رتی را بتور و برتی راجه
و علامه رسته باز توانی در طبعی باور فیتی بودند و رنست بد کوجر کرد و با کمال
خودی منصب کش بر سر او التماس است ترود و شایسته نموده لکار آمد و از سیرده طبع
نیز هیت نموده و آنچه ظاهر شد در هر التماس ظاهران و مبار حال مصدر ترود و شایسته
بیغایت قیام بنده نواز و اقبال باد شاه عدو کداز نیم ظفر اثر رحم لوی ملک فرساید
شایسته ای در دیده شکست مخالف افتاد و تا دو نیم کرده بندهای رگه قیامت و در
و تو بماند و بار عرابه در کل بدست آمده جمع کثیر از فرقه محمد و ل العاقبت علف تیغ نیکو
گشت و در پیشان و دیر او و طبل و علم بسیاری از طبقه بی نام و نشان شدند و نازان
شکر سلام شد و کلاه سبزی مغر از سواری افتادگان معرکه او نیزه مور جال حصان قنبر
گردیده و بعد از حصول چنین فتح عظیم چون ظلمت باشد بدست بی آنها برده و به
سجده شکر نواج حقیقه بر زبان نیاز سوده نقاره زنان بمنزله گاه بازگشت و غنیم
نحت بر مای نحت خورشید برکت خورشید و نفی راست بازده نقاره نوبت
نما اثر شنیده بکمان طبل سواری بندهای درگاه در راجه نیزه و در
بر کنار آریه مندر رفت و فتح و غنیمت که بر روز کاران در این
نصیب آید و دولت اندر دست شد امید و در دست که بر روز
نصیب آید و دولت اندر دست شد امید و در دست که بر روز
نصیب آید و دولت اندر دست شد امید و در دست که بر روز
نصیب آید و دولت اندر دست شد امید و در دست که بر روز

[illegible]

باز منیان بخوری این ربای زرباط بدیدند و انشای کوشش علم عظم دارند
کج نلک بوزن از کم دارند از فوط بزر یا نتوان در نش کرد و در یک طبعش اگر دو عالم
نزدی که وجود بر ذره هست و وابسته الی نور خورشید اقبال الی خلافت از الی انعام
ابدی ارتقاء است بتقدیم این نسبت تسلمات عبودیت بجا آورده معروضه دارد
که عبادت مست نیاید که عبارت از عید بر عید و جشن بر جشن است بر و یکاد و است
ابدی ویند ببارت خجسته باد و برساند که نصرت خان حسب ظلم جهان مطاع عالم
مطیع در باب معوض حقیقت شکست و یخت عمارت عقد الخلافت الی کبریا
الامراد که در پیشگاه واقع است نوشته که بنده درگاه ملا حظ نماید از صبا
برود و خفته اش ز نظر شرف گذشته بهر طوطی که بسند تقدس کرد و در یکا خانی
آذر حکم و الا شرف عید و رخا بد یافت و اگر بوطبقه بالالش کسور و فو رنبر است
باین بحال نوشته طبقه بالا منهدم کردند بادت و جهان ستا چون حقیقت
نور وار سیده شکست و یخت بسیار یافته بر ف کجسته مریت خرج شود حال و
بموقع است اندر طریق تمایر عمارت کشیده در سالکته بهر آن عالم تقدس شریف
نفاذ خواهد یافت و مانا بدیر است انعام خدمت بر غلام
زرباط عبودیت و بند و وفایف فدویت و برستند بجا آورده بوضه ار
مخلافات صیر و معتکفان جنبه برایش رقبه میسازد که در و مبارک
انما سنه تقدیم اگر آب تنه الی بر هجت سلطانی به
بر سر الی سانه کورای از حلاز حوالات که این ستر قیاس
ز انما ستر راه از ستر ستر تابه حلالی که اندر بود و حلالی
روایت و کلامت که ستر ستر

غایت شده محزون و مضطرب اندر اوقات دنیا اوقات گردیده و دست نواری
بر سر دوش کشیده نکران مرا هم یادش آید و با بس تعقبات شریک در این بحر اعرف
زبان عجز و نیاز نداشتن بنیاید در رسیدن عرافین تلمیح یافته سرکار انچه خانه زاده الله
یکله به پیر غلام حسب اطمینان حضرت پیر و پادشاه نوشته بود غایت است بر عا
به بنده اگر در ادای بوردم عبودیت خداوند عقلت میکنند غایت خداوند
در دهنواری پرورده نعمت و بدیشتی او در حرکت کرم حوزر کار می نماید لیکن به
پیر و رشتد و پیر رشتن دل صافی غیر بیکر رشتن است و در رشتن حسنه
کرامت در دنیا و آخرت و در این دنیا و آخرت و در این دنیا و آخرت
یک رنگ در ابط عبودیت و بنیاد و ظالمت فدویت و برستند که در دوره دهن
است و بای بار سر خلافت در معتکفان عتبه او رنگ و علقن نظیر سر
دین شکفته نکام فخر آغاز نصرت انجام که سام زبانی و زبان در صحبت
حشمت مبارک شانزده شایرد و با حره مکان و لیکن از شاهان و ملکین و زرن
مبارک حشمت مقدس معین و افزون نصارت و نواد و در ع
در حشمت و سعور با خلدت فاصه این بزم اقدس است نزارش و انوار پیر و دین
سر با ملک کشیده و روح سعادت در کالبد ارادت و امید نگارش سنج و در
جواب طلبت در از فرط غلام به در و در برده نواری خداوند حقیقت و مجاری
والا اگر نگارش از غایت و محمل و در این طوری است
در علو کار سازی مقدس است از اخطای بعد
از عقل و تصور و خواص و اقسام و در این راه و در
اینجا آمدن سیوای غیر از این
همای و در این فرسای و در

تلقه شیرین گشای بودند بر و قبض قلع تپین و حصیران رفیعان معصده ذیل در تله
خلافت ابراهیم است امید که بر او یای دوست ابد بنیاد بسیار عجب باد و افتاب
سلطنت ابد میماند پیوسته تا باز او در فغان با باد شاه عالم سلسله مفصل این محفل انکه
اگر چه بعد از رسیدن نه در دفعه دیگر و شتمات او آوردند لیکن بنده بحواب میرد اختیاری
مقصود باز میگردید و میدانت که تا دوست زور باد و عجز بر خوف و حلاکتش فرزند
صدق از در بند زین که یک نشسته بندوی غریب الذیل مصحوب کسب جو نام معتبر رسال نمود
نرسداده نگرید چنانی بخود نیاز بر زبانی داشت که بکمر تبه البته مضمون آن باشد شنید و جواب
متوجه باید شد خابران در طالب بند بر پیش طلم گردید حدیثی پس این بود که بنده کار
امید و اللہ و یاه ام و کار بسیار از دست این بر تقصیر می آید اگر لشکر نیروی بر سر بیاورد
متوجه خود بهتر از آنست که درین کوستان کثوار گذار سنگ از رعد و توبه بسیار از خیا و توبه
ترش بر جواب و نوشت کونش که کونش دارد و بخوبی بسیار بر سر جرم و گناه کار توبه
در معاد و بر کوسار و سنگ از آنکه ان الله تعالی در زیرم باد و یایان بر آن دست اظهار
بجای بر سر خوار شد و اگر حیات و نبات خود را طلبکار است حلقه غلام غلامان این
که بر باد افتاد و با و دل است در کوشش کوشش کشیده و از ارتطاف و جوار بر و اللہ بر
بند نیجه اعمال او خواهد شد پس از رسیدن انقسم جواب کار و شتمات فرستاده و در قدر
بر و شکست تفاوت آن در داری بیش کن و او و دل بکند و در بنظر بندای در
نماید که در این بیخام منید و همان جواب بود می نمید تا ز فایا کتلو در در حال تحریف
نما و در آمد و در تقسیم لغوی و او در فغان و در جوار و در
صحرای عجم فطرت و ابرو گاه در تله بسیار نوری مقرر
نمود که گاه در این مکتوب بطریق دوام در حاکم
بسیار و بسیار میزد و ازین یاد
بسته

و این معصوم را بر پیشانی خود در بخت بویا می اندکند و در جمع مردم اظهار خود کند
 و در زمان سوری داود دغان در راه را ایستاد که برای تاخت چندین بار بقصد بریم
 زدن مورجان رانده آمدن نمودیم اهل لشکر اجماع آنرا و مستعد داشتیم که اگر می آمدیم
 رستم براه را چنگ بسیار سخت و دشوار بود و خلاصه مطلب آنست که هر چند از
 تنگ زنان محاصره تله رفع شدن بهج مریج و یک لشکر و تاخت و تاراج اولی
 از سوری افواج نصرت امواج و تفریق نشدن اجماعیت و ایم آوردن و چیز نشدن
 که در این فرصت انتری از سواران او را بعد و قول طلبیده بنا حسب و علو
 فحاش ده پانزده و ده بیست زیاده قرار بر تفرقه نقد و خزانه و مسلک بنا
 و کما مسلک ساخته و بالقد پیاده معرفت کسوسه نیز از چاهانی طه شش روز
 برود در حداسات اجماعیت او تله شش داشت صورت حال او را بر زمین
 دریافت و سرانجام کار خود بدوش قرار داده اول آنکه بر روی مقاصد بنده و رده
 خود و اتمان جان فتنه و وطن بکنند اگر بدیده قیام افتد چه بشود این و الا این مای
 بر داضنه بر حقی تلکون عادل خانی باید باو گذارند و بر ستون قرار و مخالفت و رست
 که در از جوایس متسی و رسید که عادل خان کرماتی چندین حال تلکون خود را رست
 او را اظهار و بخوانی و الله که گاه خود و در باطن هر گونه اعانت و ایمانی که به
 کرد قرار داده و خود را بخود و آنکه کن زکوز میگذارد که زکوز و شایه و شایه
 باد شاه عالم نیا و تله پس از طلوع برین چهار بدر و فتنه و تله به مقدار
 چنان رسیده که احوال انوار سلطان نام و بدست امان و
 اگر چه کار بر دو تبه کار و بدست بعد مال چند از تله
 شود و بجا و در و در از تله

مرشد یوای مذکور بطریق اخفا رسیده اند و در پیش مدعا و در روی قیام نمود و خود نظر بر این
که بعضی رسانیده جوایز خانی داده که در اصل از خباثت دستوری حرف و سخن مذکور
و بنده از همیشه خود نمیتواند مصدر کلام شد اگر بایا سلاح بآیانی مجربان عفو ترو
خواهد انداختن نخستش و موافقت کند در گاه و الا غل غلبه بر اوست شاید که بجز خود
آید بفرستد بدست مذکور رفته پس آورد که بان طرز را خود بفرستد بنده خود
داد که آمدن پیشش محسوب نیست باز التماس نمود که اگر قبول دهم بر ملا نمود
بطریق اخفا در میان آید که تکیه بر آن نموده توان آمد نظر بر صلاهی کار بعد و بیان
خبر آنست که بر این ایانی که اگر پس آمدن خود نیست احکام مطاع را قبول کند
مشترک عفو غایت خواهد کرد و دید و الله است بخانه خواهد رسید بعد از آن نیز با
بیم بقتل بر همین مذکور نزد او رفته بقتل یا مذکور بیکسیر روز گذشته که بنده
سر به آن نشسته بود و خبر آورد که او به همانا وضع باشد بر این و ظن بسیار با یکی
نزد یک سیه که کز به بزمی او و سراج نیست بر با او در سانی که چو اینست بر دستار
که فیه بر نگارده که بتقولین مع قلاع رضا مندر شده باشد بیاید و الله باز بر او بعد از استماع
چیزی را نمود که فی در بنده در آمده ام قلاع بسیار و داخل ممالک محروسه خواهد گشت
این را که بر فراقت فیه نارسیده آمده تا سر و روزی جای بیک گشتی را و ستاد و
مرد در آن طلبید پس از رسیدنش بر طرف در گشت که خانه را و بعد از آن که بنده
مجاهد به خود بخود بگوید از خود و از آن که در قلاع که با فعل مفتوح و صحنه
نزد و شعله افروزی آتش جدا و قتال از بی نمایان بود
پس در گفتنش قلمه بر سر نموده بیده بگفت که این
نشیمنه شد و در هر ساعت

رسد نیاں قلعہ غلبه تیج سیر بیج حوائج و بی بی پیشکش قلوبا و دیگر بسیار است اینجا
 محصوران درخواست نمایند تا بران غاری بیک باکر او نزد ویر خاں و خان زرد و کتر
 که قلعہ را متصرف شده متعینانرا و اگر درند تفصیل در آمدن مردم با و بی در قلعہ و بر آمدن
 متعینان او افراد و قالی بویض شرف و جاید رسید و بعد از آن سیوار برای آقامت در
 و دیگر نیاں حوایج داد و درخواست و به بیخام کوزاری صورت سنگه بجوایه و او در
 شیشه رو و بدل معاملت میان آنرا تا نصف شب بوال حوایج و الحاح از جانب او پیش
 بود و بنده درگاه و الا بدرون یک قلعہ را چیه نمیشد رفت و رفت پس از گفت و گفت
 بیاری برین طریق معرکه در یک است و کت قلعہ کلان و حور و کوزا بعد یک
 و کت و بازده و دیگر که جمع کاغذی بآن یک لکده مورد و میگردانند
 فرق مبارک شرف بخندت و در تحواری با و مقرر شد سیوای این ملت الی او در میان
 آورده موضوع سیدار و غنطوق را اول آنکه در بخندت عقل مال اندیش و نیم
 و درین گزاه بیج سیرده ام روی نذارم که سعادت حضور نصیب نمی شود
 بر خور خود را به بند که و غلامی میبستم منصب بخناری و در و اسبه و سبه
 سرفراز شود و جا کزمنی برید ز در زار شمش ماه جاز و بان غلام بخورده و قبول دارم
 او همیشه در خدمت حاضر شد و من بر تقصیر از منصب و بی گری معاف و مانده تا
 بنهم کردن عبودیت و ز غلطه زنت آری بر نذارم و ملوک این احسا و در کونیا
 انداخته مرا که در باق و کین خدمت آیین شود ملا و توقف بجای دارم و در خدمت
 حامله خان که نالگو کنی میباید حاصل حال که بر پند و پناهیست و وجه کار انداز
 کلمات که حصول جمع ذلکین بکار این غلام و خود به رحمت است و ملا
 نهادنید اگر یک وقت حکم صا به خیر میباید و از تعالی

با ورافه اند و منجیل لکده چون که سبک لکده بطریق قطری بر سال ادا نماید بیکس با ورافه
 قبول دارند جمله سبک سلامت در عرصه شست و زدن و معطل بجا بستان و بر بار سبکند
 و او پس از شست و زدن سبک خزان رخصت بود و با وجود عهد و قول باطن و آمدن او با
 طریقی که بکاید نشسته باشد اول آنکه مزبایان تار را برین وایت تا که رنگ عید
 بند را درگاه که مانند سبکند رست و در بان بنای این دوست بر قرار است و عطا و سبک
 و نایب آنجمنان خبر معبر نمایند که او در وقت روانه شدن از اینجا انتظام خانه و بکار
 آنچنان نموده آید بود بر نقدیری که او را بر نانی اینجا نگذارند آنموم او را مودوم
 بکاشته برود ممکن است در نگاه داشت خانه چه تمام یا آنکه در وقت برود و سبک
 در زمان رخصت و قبول مدعات او و در روز دیگر برای گذر از شتای قلع خانه و در
 در قلعه شجره کس فرستاده که او گذارند بنده بر اطمینان سبک و شست که در دران برود
 و در ابا جمعیت سبک تعیین نماید که رفته متصرف شود بیکس دیگر را برای قلع
 و غیره که چهار قلع بر کرده که بمقبرین بگذرد که ال استحکام و ارتفاع قائم اندستای نموده
 مدوی بقید دستان تم سخت که زود در از سر زبانی سبک قلع خانه و در وقت
 بیاید و برای قلع کند بنظر بخود که بسبب رخصت و از آنکه سبک نموده بر اطمینان
 برود و رخصت را فرستاده که در غایب کردن قلع و دیگر استقام نماید ششم سبک مذکور
 سبک که سبک مردم بر آمدن او متعرف بود نه به رخصت را و سبک بر قلع سبک
 رده زود بر غایب بر آید و در خانه فرستاده مردم بر یافت که سبک خانه زود سبک
 سبک و رخصت سبک برای سبک بایک سبک این علامت بجهت سبک سبک
 سبک و در دوازده عازم مقصود کرده و همچنان بعل اند عرصه شست و زدن
 در چهارم شعبان المظفر
 با ورافه زود و عام رسید

معه از روی مزاجها بر درنده و جهانی تفقه و مهارت فرموده آخر بقدر خیم خورشید
در خلوت محض از جانب خدایان عبادت الهی نمود که حلی صالح و نیوی نیک است
برین عیش و که فل فل و سایر نیک ایستیم پادشاه حق نگاه که حرف زفات مبارک
آنحضرت در حق شناسی و برادران پرستی و وظایف عبادات و در ذاتی با خدایت
و مالک ایجاد معدلت پیرای و جهان کنی و حفظ جمیع مدارج پادشاهی و ستودن خدایت
است بر سلاطین روزگار و خوانین و در آنکه فرمان رویان عالم رضامندی آن عفو
علیه بر اسرار و در کرات و نیوی و آخری میدانند و بریدت بشوند و مشمول قنات
و در حجت هسته نگرانی و عیب غیبی بر روی لازم دانسته که بری از جاده هر چه تفکس
تجاوز ننمایند و بر او بکشند فی اوقات صیانی است و دقیقه از باقی نرسد برست
فرز خوانم که از است و در با صفت شکی خاکی نیز الهی کرد که به کار آمدنی و الله در
ماه است نه بانی میفرموده باشند قبول نمودند و حجت گذارش بعضی مقدمات مترا
عطف سکتان رفیق از جانب خود آنچه بایست گفت گفته او خانه زاد و در است
فرمان برادر و محل اعتماد است خاطر ساز کنند کل الوجوه جمیع به موجب کم افکس بر عجا
زیاده بر روی که روزه ذوق نکند و مضمّن شعبان رخصت شده عالم مطلب
کشت درین معطل سه روز بالفعل نذر کرد تقرب طلوع بر حقیقت همان ذریه بود
عوض است نمود و سایر بلند پایه تلبه دایه و جهانی در بر سر شد جا و دانی برفق آگاه
و ادبی خصوص این بر غلام بایست که بسط باد که رعایت بر مردت و روی
و ریای یک در نهاد و سر کار مشغول نشود و است بر نذر در بر حقیقت
و اخبار مطلع خوانند و شناسانند و خود آنچه علم شنود و بایجا از روح
بر در بر نذر و در این اعتقاد است پادشاهی پادشاه و سایر امور و
میزین است که نباید بر در این اند و در خواست بایست که بر این

(۱۳۵)

ایرالدرا صورت حال اینجا بنماید ظاهر شد که یکی معالمان را نزد تمبر و تبدیل و تنخواه طلب حاکم دران و
نوسر افزان و باز خواست اقساط مطالب و غزل و لعل الخدشت لعلی بمقتضایان خجینیا
بنده صورت اورنگ با و در برای صورت بر طلب اصحاب طلب از سر فریم بر خاسته بود
باید رفت بطور مقتضایان کار از بدیش بر سر داران که بر حقیقت خدمت و جمعیت مردم
مطلع است میداند که با هر کس چه نوع سلوک باید اختیاری در ساندن نفع و ضرر ندارد
و باد شاه زاده عالم و عالمان خود و ماب حکمی معالمان اند که مشکف آن بها خواست
موافقی حکم شرف اقدس در خدمت اینان عرض شد و خواجه خود از بنصورت التمس مدوی
است اگر موافقی مرضی مقدس علی با اختیار تغییر و تبدیل جاکر نقیان و گزنان موقوف را امتنان
اقساط مطالبه خدمت و جمعیت هر کدام از قبول داران و گزین و غایر و لعل خدمت
که تفسیر بمقتضایان مطور دارد و بعدوی متعلق شود و سر رشته حاکم و مطالبه نقیان
و بر کلمات که درین صورت منصوبه قابل تنخواه جاکر با منزه گزین برسد بنده و در کما
که تملیت یافته بدایت وارث و برادر شد و همانان است راجحه بنقه مان مال با و
نخواهد شد هر چه در مناسب عمل خواهد بود و در ملا اوقف موقوف مقدس علی خواهند کرد و
و نقیان آن گزینیک بدخود را با اختیار گزین و دسته بکار خدمت قرار واقعی را خواهند
و در بنصورت مطلبی بخرکار و بادشاهی ندارد و اگر انجمنی مطابق رضای شرف
بنات از قدر کافیست که این التمس موقوفی سیدیه اکثر مردم واقف شوند که بر رضای
وصول کرد و یکی اختیار را دیگر عاید شود و در این است که این موقوفه خدمت مذکور
کرده قبله که موقوفه تمام شده و اصل و لافتن میاید کار داده و بهر یک و الا درگاه خود و مردم
واقف حال میکند و اگر بنده بکار و کما است بر دران است و بنده خدمت سالتی
بسیار راجحه و جمعیت و بافت و در اینجا نیز کثیرین و در این کار با موقوفی
منفعه و تفسیر بود و در میان است بالعموم و این با و در خدمت و حقیقت او و بر

رسیده و بکار از که بر جی آورده می آرند نمیکند و تقاضای خواهر کرد و از زلفه و آنقبو نیز
عنقریب است که خرد و قد جدا شده به بند یک درگاه و الله در آیند در باب مجتهد خواه
جابر النان و طلبه از آن قبول که صدین از سابق هم هستند و هر حکم شود بخواه بنده
برود و برورده نواز سکه سید نور خان خا برشت که در وطن بعضی از مدتی ظاهر
حاجت میر محمد نزارعت تانی متعلقان و بر ماندنای سینه و برادر کلا نشی سر مانند
الکاسی نماید که بمقصود یا انقضای حکم شود و در حال ابتداء جزایر باشند تا رخت
سیر و بعضی غایب شود و سر رسید و در میان میرساند که به استقبال
و از جهت اشتغال و طعمای غرای است و اهل دل که عیالی از لکن آن درختان بود و باعث
بهرش قلم اقبال و طعمای غرای است و اهل دل که عیالی از لکن آن درختان بود و باعث
کاسته مال گردید و در صوم خلع فاضله این جشن مبارک از سالان جشنه مال که سالها
بسیار و محقرین تا ابدات این در سوال بر احباب خلافت ابد اتصال در خنده با خا صی
در امانت پیشانی سر سیمده شکر خنده و نری و شیشه بخشید ببنده بدن در سینه است
و فهمیده تدبیر و مقدور و صده این احوال از اعانت بیغایت و کونگیری برادر
رشتن دل و صافی غریب و الله از زنده بمقدور چه آید که مجموع قبول در آب و در قطره
بپایر بر کوه کنایه که بنده به آفتاب رات بنده مالیش بر کار و کناییش برادر شود
بار بسته بال نظار غایت است و در بر بار است و نایا در تربیت این نافرمانی کم عجا
بر طوطی سحر و نظر از این نایا در تربیت این نافرمانی کم عجا
این عجا و این نایا در تربیت این نافرمانی کم عجا
بادشاه و این نایا در تربیت این نافرمانی کم عجا
ضمیم و غیره و در نایا در تربیت این نافرمانی کم عجا

بهرین نور سیه عسائی نظیر مصلحت وقت مندرج شکوب بودن عادلخان و سراجی پست
غریب شایع مقرر شد و نایباً محاوره قلمه ببرد بر اتفاق افتاد که آن انگار با سبیلای
اقبال بالادست زد و مفتوح و مسخر کرد و بر سر خان بایده باجا افزود و قالی جوئی رسید بهانه
در سیم به صحن مذکور که از قیام در و دوا و دغان با فوجی که مقرر شده خدمت تاخت
و سوار بجای آورد و این غلام راجحه المقدور بیمه جایاید رسید و تلایش خود در نیست
اگر نگذیرد خیول و غیره نیز در مالتوقت میکرد و فوج محلی که دیگر محتاج نبود گشت با سبیلای
تمام در اینجا اقامت نماید بایستی فرستاد و آن خود درین ملت فرصت متعذر و رسانیدن
رسد غلات نیز درین ایام برسات برای این دردم جفت در دست بود و با
زین وجهه موقوف سال آینده گذاشته امید و رست که در اوایل برزند مقام باشی فکر
اصل آن نموده غرضت نماید تا وقت که مرود و تیره روز کار از آن طرف خاطر
در کمره غفلت نموده است اگر بدقت و مقام جهانات و غرابات بر سر
حسین آباد ناکامی بر باد و ان مقهور و قهر بانی برسد غنیمت فراوان بدست می افتد
و سراجی شایسته و در کار روزگار شایسته می آید در باب تلک کمن عادلخان به آن حرف
باطنی کیست خدا لیکن تنه و آن که هر چند بنده در کار به گیت شاگردی استاد کار آگاهان
به عادلخان گفته یا تفاوت بر زبان خادما و کار حکمت از آن رفته تفصیله
طریق اجمال آنکه حمله عزم مقدس ترقب آیز تربیت انگیز بیاورند مفصل
خود نوشت جوابی که در سر خلاصه آنکه بر سر زبان مرداری ثابت قدم هم
وز در آن وجای آن مرد و در سر منیر هم در یک پیشگشته با بخت بی سوغ منافع شود و سر کار
منوچهری بر یک گزین تلک کن جایان میفرستیم را ایتمای و دیگر آنکه همانند سرور و عهده
در آن و خاص است اصلیه و سبیلای در طره
من در آن باشد آیز در حور بان مفصل

است تا کردار اول بکفر ستادان هیچ برای ملوکین بیابان قلمرو و ملوکین کجایان
کجا و اگر ملاحظه شود که طغیان جمیع حواریان میگردانند تا آنکه بوسیله حضرت کاری و
نیرانی بر درای متمول غنیای بادشاهی هستند بلکه سها مملوک و مصلحتی است و الله
اینها و عهد برابر اینها چه میخوانند کرد و التماس مایه جبری بجهت پیشکش برادر خدای ملوکین
چگونه مقبول و معقول تواند بود اگر ملوکین بیجا بود و نوازند تصرف شد منت و اعانت است
که پیش از زندای درگاه کشیده باشند نادریده و در دست شما نگذاشته میشد و اگر نه
هر چه امروز در تصرف است از هر که باشد ملوک محض و در رعایت انجی
و تر رفته میشود و بعد از آنکه بیست و نه دین و ادوی مجموع نمیکرد و حرف تان سردا بسیار
و بی مروت بر مردن امروز با سیوای ملکیت اندوز اقرار صحیح و اعتراف است بلکه
تلاش با و موافقت بود پس در صورت اتفاق با مخالف درگاه عالم به شریک علیه
مسلم خاندان این راسته در شکاری این است که از اندیشه تباد و فکر تواند باز آمده
خدمت و درونجوی بادشاهی بتقدیم رسانید که هنوز در تلافی و تدارک است و الله
کسی که بعد از عقل دور اندیش دارو و از کمال انجیل خواهد بود و قبله و تعبیه حقیقه
در بی عفو نادانی و اتفاق نهایی عالیشان بان مغضوب و غضب بر دانی و غضب
ندست لیکن چون شکر فیروزیه اثر بر سرم دیگرست صلح نمیدید که بکار یکسخت میرد
ت و اگر در دلدل خود را تا رسیدن جوابت منظر در اینجا نگاه داشته و اگر
و گویند بدست را که رسالت نبوت درگاه مشک اندک بای از برستان از خود نبرد
عادالشان و نسبت به مقتضات مذکورند با شریک و با خوانند در پیش بینان نمود
و مکتوبی که بحال مسود زنده نعلانی بود و از دست و کلاه فلک بارگاه در گذار
و قطب ملک دریا
فرستاده هر چند جز
مخاضه با دنا
رو با چون لایق نیستی

و بختیاریست. حاجت سال و الله که داد خواب خود صد عدد امثله جلیله بنام مختار خان
محمدعلی خان بر طبق التماس بنده باعث سرفروزی گردیده و مقروض شدن اختیار
جمع معاملات سپاه فیروزی بنده درگاه زرعایت غنایت بادشاهی و مرصعیت
غلالی است از رسیدن نایب قبیح خان و سر رشته کاغذ درین باب است که حکم شریف و تشریف
پیوست حقیقت بوضوح میخوابد رسانید و بدینجه مامور گردید و بعد از آن وقت
بادشاه زاده و الله که زنجیر خود را در دست و درین غم خجسته تقلیل کار واری که بجز در
اینکم و الله اصل شد مطلبی ندارد و پیوسته در درگاه محبت الدعوات مشغول نمایند که
باین روی تأییدات شایسته ای اقبال زود این مردود نیست و نالید شود و جمع ملاحظه
این عت حبل المعداد دولت حواریان صورت گیرد و بادشاه عالم است که جوانان و فرستادن
شایسته مضامین را بکبر و غیره که ممکن و مادی این مقهور است بجهتین رعایت
بود و ادبش که عالمان و محققان را برای العین مشاهده کنند که تمام اینک ظرف از درگاه
ملاحظه متعلق نیست و افواج لغت مترجم برای کارهای دیگر نیز مستعد و آماده است
در بنده و قضا و تاخت و تاراج مردم از رعد او متفرق میشوند و عیال و رفقای او را
کافی و چون نزدیکی مانند نانا قبل ازین مردم او تاخت ملک و داری آمدند و الله
بنده نایب درگاه متعلق او نیست تاخت بنده باشند و فرصت ندیدم
جمع تواند شد و ایضا بنده و است آن مقهور را بنده در حال فرستادن حواصیل
کرد و همیشه بنده با این دواد و کان و در این است و دیگر بنده ای را پیش
نزدیک و چیزی برآید بنده ای را بکبر و در سیر و کند آنکه این خود که تمام است این
نزدیک را از آبادی نماند و در است
غنایت الهی و اقبال بادشاه

[illegible]

سیر غلام محمد دم نرود و یکی واقف نشود و در شست بخت است
سرت خدام که در مبارکی آرایش خیم احمد من معیت اسکی و جشن وزن مبارک خاقان
حق شناس علم را و نیا و یکین و قاری و اعتباری از سر هم رسیده و چشم جهان روشن
و باطن در آن کلاه کشته ندرکی انی سمیت آتش ساعد جهان و جهانیا را در راه مبارک
کرمانیده و در بوستان برورنمان افکنند زین بهجت تراز آسمان بر آسمان اندر آید
کلاه گهرین خان را و آن است و سجد آید ساینده مستعدی آنت که در ایام سلطنت
ابد و چون بحیرین غلط عید بر عید و سرت بر سرت شام حال کا و انام کرد اندر
شکست در روز زمان و خلعت میسازد که در غره رجب روز مبارک یکشنبه بود
و در عظمی و الا نشو و لا مع الطور سورنور خانه خالص به بیضا و خراص جان
بحرودیت اقتباس خدای هر حرفی نورانی لباس باد با خلعت خاصه زمستانی مطر ز طرار
نوارش خاقانی سر و پوشش ارادت سعادت تازه و برودش عقیدت کرامت
یخ اندازد اندر دخت و جبین عقیدت غلام زریان نیایش خداوند برافروخت و دم
شده فکر از آب نرید و جوهر و وجه بیوج عازم مطلب است و بی نرید و جوهر
در خلیع نیست ان الله المستعان پس از در یافت ملاذمت بادت نرود و جهان
زیاده بر شرب و در مقام نکرده است و کم افکس سوره رسیده بعد از آن
رمان بر سر زلفی و هر طریقی ابد عرض شد خوارید خود آبلای در بر عت و زیست کرده
سرای روزی و تا نازد بسیار خوب است و بر شایست که محسوس و سر و توان
گفت بادت و عالم قبا و در دست خاقان و در نه به به باعث بر تقصیر
و در استیلا است و در
برکت در راه

[illegible]

رالادرا دای... از قیاس غرق نیاز چنین و چشم عجز می دارد
 و آنچه از خود... در ملک... از زبان علم عمار... اینچه در نهایی کار
 فوای فضل خدا و اقبال خداوندین و دنیا است که خوبی در آغاز امور و هموار شدن کار
 اوست و در حسن انجام امور و کتایه امید و آرزوی نذر و آن شدن به خوب
 بارگاه خلافت باین سرعت بر عایت مرحت بنده کان حضرت تتر قدرت است
 صف شکفتن در سر بر ای... افغان تو بهای رنجته محمد حین ترب ریز که در قلوب
 آباد بود حسب حکم شرف اعلی عهد و کد تمام دل و دود در اصل فایده کرد و در تمام مایه تمام
 این یسار حال و دقیقه از دقایق و آنچه ای در گاه بهشتی فرزند شست بجای او یک
 عین بود در تمام امور بدین طریق عین است خود اگر حکم قضایان در بینایان
 شرف صدور یابد که فردی چنین و غده کشت نموده بر آینده روز بروز در کار و کلام
 سرگرم و عابد بود قبله گاه سلسله طین مفت اتم مست فاکله نور اطر در تحذیر قلوب پند
 اگر چه فی الحقیقه کلیدش... در دستار و مضامین حصین استوار است
 لیکن این مقام در حد و این کار روزانه بی نیازی و شانه بی حوائی دارد و با وجودی که
 محاوره اتی قلوب در ایام جهاد و بی برسات که هنگام تعین است و اتم شده و کار
 درین شرایط با ماه نام ممکن نیست از رعایت الی و اقبال با شایه در روز
 قدرت که در... روز یکبار بی برابر پیدا بر چه بر روز شده و بهر
 جزو اکثریت... و خواه...
 قلوب...
 شرف...

محقق گردد و اینده ام او نیز در وقت آنکه لاف
و مردم را معطل و بیکار کند گشت کار با
و نه نامها اقبال روز افزون که بر یکی در آن در عالم کبریا و جهان در یکی بر ماهیان
لوحه خود دارد و چشم روزگار دیده و نه کوشش کرد و ناشنیده غم از دست می آید
کمی تواند رسید بر غلام که در شاگردی کمترین و ناقص ترین است اگر بطریق درست
و ارشاد نایک و استناد حقیقی مصدر کار نایک تواند شد کمال خود را در آن بینداند
و اینکه خود را و مردم را معطل و بیکار گذارد امکان ندارد و در موسم برسات این بار
که آریای حوز و سیلابهای بی نام و نشان حکم در بیکران بهم میرساند تا نایک شود
که در چه رسد و تر و در دینی ممکن نه مردم را برای طلب آسمانی در قلع امیرم
بعضی در غیبت نایک بر بیکران خدمت ساخته چنانکه نشانی نماند که از نشسته
تا بر بدین قسم بارش غیبت برای بر یکی از آنها یکک نماند بی بایت تبه و فریب
و دیگر ناکید بر ناکید میکنند و بحث از پروردگار حقیقی بجهت پیجواید معنی است
در حقیر را موافق مرضی شرف اندر رسد بدعات کرد و نادانها
فرمان نبرساند که فرمان عالیت از طرف ولایت بطعراکی فتح و فزونی و فتح نفوذ
و بر نایک شمشیر بود ظلم و در آنکه و بهشت است فتح و نصرت کوشش عالم و عالیا
را سازد و نایک محبت سرور گردانید حصول جنان فتح عظیم که عنای محبت
تو هفت روز کار را بر سر است و نایک است از اقبال از عظم و طلل
خدا از احوال است خدا را سر بر غایت این که تواند بود و در کس آن
در آن در کس او را
مست پیجواید بر آن
نقد از آن است که
مست از آن است که

[illegible]

[illegible]

مردود عباد... از امارت... که لای... که روح... وال عبارت... سینه را... جان و عرض... و محرم... در دست... و باطل... در آمد... است این... ظهور... و به شکام... اقامت... ظاهر... کای خلافت... اسید عثمانیت... دولت خود... بخوانند... جز به امان... جبهه...

را یکی در مقام مردم کار کار آمدنی و ذکر استیلا
 و بود در این باب نصیر خوا شد و بر غیر متوجه بود
 سیر اقلید داشت اگر تخریبی مطلق او را بر عت عورت پذیر میداشت جلوه میکرد
 برای کن این نیست تلو پستریا به و چند قلو او لی ترکیب در آن نگاه برین منجبت
 اندر که اگر بقول و اقرار و نیز خود می طلبید او بعد از آن متوجه دیگر دیده و اگر از پس طلبیدن
 نوی دیگر ملوک بخود میخواست استخوانی پیش خود را چون بدست آوردن قلعی که
 بدست آمده بدون رضامندی بطول میشد لهذا اهل علم دولت در آن دیده که پس از آن
 و تخریب در زده قلو چند آن را در نیست به نگاه داشت تلو دایت ملک است و در یک
 مخلوط با اتفاق یا بوریان هرگاه می بود تخریب لیای دولت قاهره در آن که یک از میان
 خیزد نظر بدین نگاشتن در مقام است او چند آن گوشت که او را با کارگاه غطت را جلبر رسید
 حال فکر کارگاه از اختیار بیرون نیست مطلب ازین تقدیر است که غلظت او خانه را در آن
 رشت در پشت که از خاک آری و خطاری محسوس و انبای جنبه خود دارند و تفرقه از دقایق
 دولت خوی با شای غیر می نمیکند از سر خواجه آن و انای روزگار که خلوت و از
 این سلطنت ابد بنیایم بطریق ارشاد هم از روی استعداد در بردارند حقیقت
 بسینه اعتقاد غلامان موردی خاصه غلام که نواخته و از خاک بر رویه
 لیسان خود بزرگ جدا است یکو و طلب اندام حاصل که جان و مال و قیام و زاری
 کار با دشت ای است و در مورد بزم می بود اطلع از سر به چشم آن بزرگوار
 قله خست زده و لیست است که در ام از
 در راه است

۱۵۰

[illegible]

و این است که در این امر بی شک و با اطمینان
و در این مورد که از اخلاق و تقوی و محبت و

عده ای که از کرامت سلطه کبر عظام تقاضا می کنند از غرض و مقصود و در دما از خبر و اطلاع
باز در نهایت غایب مانا محافظت حضرت ظل سبحانی فی الزمان بود و در این امر

فوائد بسیار است و از آنجا که گفت و خاطره بسیار و مشهور و غیر از حدت بسیار گردانیده
می آید که برای رقیه بدایع الحارثه صحیفه موافقت با در رابطیت ثبات و شرف ساعات و در

صول بریریت و التذرع خاطر در تاج باطن را تکفل گشت آنچه از روح دم و ثبوت قدم بر
جاده فغان برداری و الله در گاه سلطین سجد گاه که در دران پناه و فغان گشتش

بگذرد و در دون طریق خلاف موافقت گشت و در هر دو طریق غلط است و هر دو مرقوم
و در کتب سفارت قدومه محو ان عقیدت شریع ملاء حریم مکرم بود و با بر زو اطلع دارند

نیست خود و جواب استعجاب و غرض مگر مطلع امتزاج که سود حال و شود و آل عظمه و نقل و حرکت است
همین بود که بنیان قلم و قلم زبان گذار است و نگارش پذیرفته گشته از روی توفیق نیست و با و که

نابال سجال میوند کرد و سرشته قول بفعل بکنای پذیرد و با این امر بتقریر صدق و غیر بر
بنیاد جماعت استگاه محمد بر این مقدمه شهادت گویند بندت که از بندگی و الله
و مستحق دان بندت ملازم است و تفویض نموده است سبح رضا اصفا فرایند
از بندگی و فغان و گشاید بنیان انسانی که بندگی بگذرگاه بر تندی یک است و در این

34

در کفر و بی ایمان

أخبرني الشيخ عن فضة الخلدفت الكبير كماربيع انقد ربيع المكان راحة ربحا

جیو دم شہالہ وزیر متعالیٰ برافقی سعاد و کامرانی لاسو و تمانہ د ماو ویدہ

و کشتن خنجر خورشید تنومر سحر و زنده کرد راستی خضر حضرت رستم است شمر و در ک...

مبارک نه چندال شربت و نه دلمان نمانده که زمان مالای راقه ت کشاید

[illegible]

اعظمون عاظم اهل الص ما تروى بعد محمد و آل محمد و رجا و القى است و بنى

بیت را بگویند آن دعقیدت مندان خود دانستند در فیض توحیدت خاتم النبیین

۱- در صورتی که در این کار معذرت

1950

شیخ الحداد رحمتی اور سید محمد رحمتی

[illegible]

بندگی - نیز در احاطه ای و ری می توان شد حقیقت
 را از ری حلقه را به - باز می طالب در ملازمت هر اسرار است
 معجزه شد به شد نیرنی در هر جا که باشند صاحب است و خدا را از فیض پذیران
 و به الله سید اندازید زبانی عبودیت بلب لب بر سیده و پای در دولت و در داری
 عقیقت کشیده دهنه را و جو قف عرض استادان ای پیشگاه دولت محبت بهای و متکلفا
 با بجا و اقبال باید بر سر ساند که بعد حرمان و مجوری عزیزی استان قبله و که مجوری محبت
 باده و دل را در دوزار قطع مسافت نموده ششم ماه بدر را خلافت سیده نکلتان را در دولت
 و با اتفاق شکر و سپاس اکرام و احسان خداوند خدایگان بقدر مقدر و زمانه ایسان
 نقال بقیم رسانیده هم میزبان عالیشان را ملازمت نمود که آستان قبله را در
 دانه میربانی فرزند مرد می که درینجا بنظر در آمدند با وجود خلافت و محبت
 افزون است از شریعت آوردن عمده الملک لکابل مجوز است کل که معطل است
 نیک نده بود در زمان و مضطرب و برسان بودند تا آنکه زبیر و عیسی ای روح الفقهی
 در دانه را از زو میرینه اش را در جلباب خفا جلوه کمر خفته زیاده عمر و دولت با
 راستا بخند - چمن دولت و کامرانی و کلین گلشن با بیت و نشانه و
 فینده خطاب محبت القاب در هر که دوران سپیدار عا که بود و امتنان هم
 بیکی و الله تربیت رزم رای عالی سطوت ملذذ الفقرا و الماکین و خفا
 نمایان بر انداز - خسته زبیر و شاد باد بعد از تریانی کلمه فالت و در
 در دانه را از زو میرینه اش را در جلباب خفا جلوه کمر خفته زیاده عمر و دولت با
 راستا بخند - چمن دولت و کامرانی و کلین گلشن با بیت و نشانه و
 فینده خطاب محبت القاب در هر که دوران سپیدار عا که بود و امتنان هم
 بیکی و الله تربیت رزم رای عالی سطوت ملذذ الفقرا و الماکین و خفا
 نمایان بر انداز - خسته زبیر و شاد باد بعد از تریانی کلمه فالت و در

و ختم بهای نیست که بر روی دولت ...
 بسته دارد و بنام کام خاوری که بریده بر بالی و مستان ...
 است بعد که سبکبار کامرانی و کاخش چار بالش دولت و اقبال باشند و کامرانی
 بر خلاف گذشته اگر ما دانی و عمارت کوی در حواشی حیرت انگیز معموری باشد به جوفت
 حاجات شریف مخصوص و سرور می کنند باشد از کمال خیر اندیش نوری و عمارت کوی
 بر روی او است عجب مشکل ...
 قبل ازین با اعتقاد الطاف کردی شجاعت شاعران و
 خیزشهای سافه از حالت مطلع نیست که در سعادت ملازمت است بیاید
 او باد یا نیست است این حرارت نموده شد زیاده چه ایست نماید محرمی
 بهت زتنها عشق از دیدار خیزد بکین دولت از گفتار خیزد در استماع غنی
 و مردی، مردت و ابلت که با سخن سخن بر اعانت شنایه و ارم آمده خاطره بدست
 بی اختیار این ساطع حاصل نموده نادر العصر سبایت مستوجب توجه و بیان ...
 است و لیاقت محبت و مجالس نرینی دارد و هر محفل ذکر و حبیبای دلی و نمایان
 این حال نرینانه است یقین کرد در پس عرف و انجاء امور الزم الا تمام او تو در ...
 داشت و قدر دانی و مهربانی خود را بر دوستان ظاهر و انداخته ...
 را منظر داشته سر رشته محبت بسیار محکم دارند و با علم ...
 میکرد و ایند ... باعث ...
 حیرت انگیز که از این ...
 که ن دولت ...

۱۵۱

[illegible]

[illegible]

ما از همه زکارها جز شوق بخت و دولت برهیم. دل بر زبان آید کما یقول علم بر زبان
مردم برین صفت غایت اما عقل فضول ازین اندیشه عدل نموده گفت که نه طاعت نمی
است محض باش و دست از نهاده ادب بر مدار کشیده که گفتند و نه تا نرسد که گفتیم خبر
از خود نذار که نمی برسم و سبکوی سخن نمیده کوی و چاره کار از جیبی سر بسجده و غم
مردم سبک وید و خود نمیکند کوشش تا این دو موعده خوانم خاشی شود بجای خود نشست و در
و عظمت و رفعت را در دست راه در عالم را سرگردم تا حدیث شوق بر زبان آوردم حیل
حتی و گفت بمقتضای کدی لکمن الناس علی قدر عقولهم فی الجمله اندیشه باید کرد
که طبعیت پرستم که در آنحضرت سخن برآید و در قدم او نیز تالی اول تیسر سالین در جنت
کنید برگاه این نگار داشتند که آخر باستانی سر کشد نبایستی در ابتدا ای این سر تقصیر
در بر و رندان کرد الحال که طبعیت با شقایق خداوند خوشتر است بهت بیکبار کی تغییر
راضی نمیشود و بدو نیست تا قسم بیدم کن بعد کمال درستان جمیع بهتر ازین برود و میفرموده با
انعام در رعیت از جمعی را که دولت لیدی یعنی فقر محوری نصیب شده شد برتر قیام
بی ثبات و بنوی تهیت بجا آوردن خود را به بدانیست منسوب است لیکن با وجود آن دولت
خدا داد که ای بس و تملایش ریخته دیگر فرامی بیدار می شود و غایت برتر قیام بی ثبات
تهیت بجا آوردن خود را به بدانیست منسوب است لیکن در نظر را باطل است
کمال مبارک که گفتن معیون می بود و همان مراد آن به یقین میداند آن ملکی صفات که
جنس صفات و الحاحیات و احسن الفاس که نیستند به
جنس آن قدر و منزلت ندارد و لیکن با ابدان حیرت کلید فتح آن بدو انعام دفع صورت
باید بیدار شد و معنی مولی می میفرماید است آن خود زود و دومی نور خدا وانی
و در بر و بیدار می شود و امید که است بهت باو بی است و جب قیام برگاه الهی
و باعث مزید الهی و سبیل است و استقامت بدار است و غایت بهت چه

و این کسر که صدقه میوه دارا علی است و اخفیات است به کفر و غلبت بر ابط و دوی اقطت
 بر هر هم صاحب ابط را چنانکه به وقت مذکور که آمد آن مری قدردان را باشد و بود
 حافظ و طیفه و دعا گفتن است پس در بند که آن صاحب که شنید بانه حاصل کند
 نسبت فادای آن پستان فزود با نات دارد و خود را زرزره و دیان خاص بیمار را امید که
 زحمات نامری و باطنی مخصوص این و شنیده خود است در حاشیه خاطر بعضی از مریض
 تحصیل را کار باید فرمود و در هر حال فرسند باید بود فقیرم حاشیة الامان حضرت
 و نسبت اراق و نقاد شنید و است مابعدان باج جهان ام جو بر کمال معلومی دیگر بود در عمل شنید
 نفسی بود که زحمات مستعار است اگر حرفی ادعای کرد در جزییات است دل آرای که در کمال
 درو بند و در جزم در عالم فرو برد و اینها شوق و تحیر کمال که مقیم خلوت فانه دل حقیقه در آن است
 بل در لبط زبان و میواسطه جان بهر اهل لغت جلوه که است منت پذیر نامه و فائید که در اشتیاق
 ملاقات حوری جامه صوری باره ساخته و سفینه تاب و آنرا در گرداب اضطراب و ایداضه بین
 که حصول این مایل بوده باشد از زمین تقدیر در همه امکان حرام کند و رقم دیگر سید مرتضی
 مطلق است نیکو که از ابروین و نادیان سیل متین و رقم شده بود تا زبان است که خفقا
 بر تر غفلت را باید رساند و لیکن این محسوس صوری نفسانی را تا بنده جذب و توفیق در تقاضا بر
 مدارج کمال محال نماید بر کما مجسمه صادق میفرماید که من استواری بر پای تو ما صومعه و در این
 حال ما مردم را در روزی از روزی و خود را از روزی در روزی باشد نیست مابعد از مقصد
 نتوان رسید هم مگر لطیف شما بدیش نه کلان اجداد شما حالت شوق متغیر
 و ذکر میانه جمیل و در آن ایامی محمد تقی نوشته که طبعه مکتوب است در از غرض
 حامد تقی و دیگر که میگوید در جای که غیر محبت است عزیز بیکان است مکتوب به خود را در
 در به محمد بن
 این نقاد
 چند بار بخاری و بدین معنی که من سال که بری و در آن روز دهم و در بیرون کرده دهم از

گزشت نیز به حالتی که مستقیم تر از حدی حال نکوست عفتیادت بی و سهل
منصبی که به عفتیادت در میان در یک حال و در یک اسر مطلوب است خود در دعوت اجابت
دعوت مستجاب است و جوابی که می توانی از نسبت انظار افزون تکبیر و انظار ازانی بر
بی خانان ملاحظه نظر داشته بنان چون اکتفا نمایند به عفت ایما حریفی است بکار نه شدت
از بی تقصیدی کن در درستی و از در حق و در عفتیادت نام شوق دیگر در وقت سرست
که نامزدانی فقیر شده به اول از شنیدن و بعد از آن از دیدن و پس از آن از فهمیدن آن خاور و
کل شکست و دل اندوختن را از کلین با که در دورت بهستان سری سرورت در ارضه از اول
چنانچه که عمر عزیز بهاد رفت رقیق و شسته استخوانی بر همانند آه از سری و حریف از جوانی به عفت
حریف نه عفت رفته رفته رفت عمر و تیره بختیائی زلفت استخوان شد نرم از سری
سختیائی زلفت می خیزد از عفت کانی مجلسی که به عفت آمال نیکنان روزگار است
و ملقائی آمالی محنت زوکان هر دیار در سرست و کار را بی برگاه و بیگاه سالت برود و جان
از بی محفل گردید که در بار اول فضایل است و باز نامه افاضل در محبت و شادمانی خود میشود
و میان عفتیادت به عفتیادت که این بی اعتداد و آفرینش را در دفع کار غلط نیایان بر نام آورده
بختی که به که انظار در در آکن و حروف سحر آینی آن چون ای که در خطا و ممد بوده
نشانی است یا هر چه در و این بی اعتداد و دانش و بختی را که عفتیادت حرمان بر کام او
ره کتابت ایم که سالی در چند مضامین دل بسند آن چون نگار بر عفت کرده و در
بین نقاب کنونی است بر مغافرت بختیائی بر او راجعت و غم خانه و در از عفتیادت
ن واپردا عفتیادت اخلاق و کار بسیار که در اصل بر در بی جنبان شد و مفاخر
و ساف و سنده بر روی و پرورد و در بی میان و ایمان خداوند و دانی این
بی و مشکاه محورت و عفتیادت در عفتیادت
به حالت بر بطالت از آن کوتاه است
سلطنت حق بسند در تیغ شتاب است و این کونست و این کار و شتاب است

۴۰
فطانت و درایت که فکر از دانه نارس است بخواهی خرد در توانایی پیری پیری
فلو زانای عمر گریز از سر سبز استی که غایت آفات است دو در علم نیست و در پیداست
که شمع بام رسیده چه قدر خانه برافروزد در آفتاب شام کشیده چگونه سرفراز و اما بومندی از آن
دل خوسم که بنالای نهال ستمد عالم اکنون سوزانم از سحی که نام و ضعف تن که بخواد میرفت
بای رسیده که حس ده گانه کار گذار می این گانه است بنیام است نزدیک شد که گشت
از شتخا خورشید ناکشده و خود که گنجد ای این کلین گاشه است دل از تدبیر آن بگریزد
چه جانند چه یکی باشد رشکست گفت چه جسم من چه یکی جیمه گشت طاب لیکن چه
اقبال بلند ان و انتفات دو تمندان را که قضای تحم و شتیار است و در کار میرم و او
بیکار آن ته حاجی نهی امور شتاید مقتضی انتهای شیون منقطع دانسته در دنیا و غیر
شرع نیست و محبت خود نیست را در انظار این نشان عالیشان است بر که بوسیل و عمل
این انیت آبی بروی روزگار این سر انجام بیاید اکنون ده جزو برسم خود در بخت است از آن
امید که با صلاح قلم عطار در رقم شرف شسته به یمن نظر اکثر از بنده کان حضرت عرس مکان
قبول در یابد بکریم سبحانی و اقبال روز افروز صاحب بی تو به مشکل کثای حای می
در محصل باد اجزای بعضی بار یافتگان پیرساند که بگری تو به مشکل آن خدایکان صوری
و عنوی فاطمه لاریج و دینی خسته نوزاد خواسته پرور این در از راه بر نظر
جفاقت و نور دیده و هم محرم بدر الحلافت اگره سیده دوزخ دوری آن ستاره
از مش جان شوی و گانت و مریم کاه ناسیدی خشنکان جنوید و چه ناز و که کرا
روز کار شمن خوبرو روز ناک ای امیری آن قبله امید بر نشاند بر اندک در دهنی که بگری
نکارش نبود را در کار از تو در کرد بر از روز کار از منین نزار کنند که بگری فاطمه شتخا که فرود
کار کنند روزی بیادید با نای نامی این سیم با شش ازین دوری چند روزه آن بود
بیر بر سر را که بران دارد و تواند دید لیکن از آنجا که رمانه باد و
آن گستان از او آن ناس را که تر شست به چینه زان سر ایشان بر فراز سیده در دایه برادر ناگاه

نام چون گویم مشهور است نه رسیده و برسانه که میرد یکی بخشیدم فراموش
بمن چه بگذرد آن که در مفر و بت و دیدن آن چشم را بدر آورده نام مطلع
الذی دل داشت جان: نام مقطع آن سوز دل و درد و جگر ریش کرد و محرومیت
سعی: خون شود در مکتب دیده از و گاه نظر اگر چه در شنیدن آن داستان و لک و کس
نزار بای که شش خورش بود پخش از خود و خود در سر شد لیکن دیو زه کوی آنحضرت اکایی که در
اسم دل زد و در و چشم حقیقه نگزیندی باید داشت لحنی بنیکرنگی اندر زبان
این رباط همان کشتی برده نروان زیر آب شکبای در کشید و دوری دل و کار که
یافته بود آورد و غیره ساعتی آغاز مقابل دفتر اول نمود امید که بقدری توجه آن کار
کنای دنیا و دین برود و شایسته سرگام بر برد و جهان قرار داد که عبارت از
توجه تاویل بخود نتواند قرار داد بر نوبت بعد از آنکه در سعادت حضور سراب تخت
دوری بر کبر و بوجن رساند از دانا همیشه جهان را نزار در سایه انکار بخش دین و دنیا
تمام و لذت اندوز و لذت شایسته شد ایام بی انشغال دوری و محنت
بر کنیز که ستا میجویری عزوری که درازی آن ره است مشهور و ستایا بر دست
تیم که آن شب بجور را تبار که زهن فردا بی رخ دوست نوسیم که ما دنیا نیست
چون که از نذر نه ماه است و نه سال: گامش نذر شش بر برود و تا به کارش نماند
از عمر و ای بر داشت و غم از دل دوری از داشت پس همان بهتر که داستان نرست
سوز در دل بیام: نذر نه است از حال بیان سخن برود از زبان و بیان بی بیانی
نکده و الود و جان غم کرده و محنت از نذر دانا: انان میماند در هر دو خط و بیان
تبد و دست بیکانه در بیان که در نذر و محنت و نذر نه است قلم
مجزی که در محققهای قنات است سخن و مطاف: نذر نه است در نذر
نیکداشت و از غایت ششمال بر دانه محبت و ستار بر و از نذر نه است قلم

و یکی می بیند و در حقیقت دیده است از پیش آمده اتفاقش بر چهار دست
 بود جلوه ظهور داده باعث این ساطع و مبرک و مویس شرع دل فریاد کشت
 بنیت که در برابر عبادات منعم حقیق و مراحم خدا و زکات آورده بودند بر حجابی دل
 کار آگاه از انبیا شن ترست که هر دو آن طریق پوشش و آگاهی را در تکیه ای بر روی کار
 برای حصول مراد از نفسی راه و جمع زخارف و نیویست بلکه از برای انبیا نظر
 برست و نه الله امری از قوه بغض آید و بسید آن رضای خدا و سیه خدا حاصل شود
 اخلاق از این سر و سوابک از بنده نای خیر اندیش تراوش میباید در جنب افلاک و قیام
 خدای جهان خلیفه زمان ذره ایست در پیشش افتاد و قوه ایست و بر برهمن
 جهان خلد و اوقات در خدمت کیمیا خالصت مرشد کامل معروف میگردد آنچه بقدر
 استعداد و حوصله از آن خزان کثرت بطریق ارشاد گرفته عرف امور صوری و معنی نماید
 و عالم صورت را پنجم معنی شده میکند امید که در صورت در معنی امری بظهور آید
 که شایسته عقل و در بیان باشد چون ایام مهاجرت منقطفه سری کشنده انبیا بر اوقات شوق
 قربان حضور که آن اندک استعمال قریب الوقوع است توقوف ذرات اندر زیاده و غایت
 با و در حقیقت که در ریت و دوام حضور عکس پذیر صورت درست شده با
 اگر بجا بیاید که در غایت هر روزه و در برابر سبیل عادت از تحتانی آن
 در نفس است که می شود سیم آنست که خود را از قافیه مویم بر آورده بسید سیم
 سر و دله که در چشمین عالم آری که در بر دل نیکند فضاویه حتمی باشد در یکی
 سخند و اردنا که در این سوره بنویست آن دار الملک بشارت از آسایش سخن سخته کو
 خلائق این ریت در چشمین در چشمین که از آن در بران عالم یکی حرم باشد و قوت
 در حل میکنیم سیم از بی عدالتی که با سیم سیم جمال و دست خداوند آبادی

۱۴۵

[illegible]

مبحث

کائنات چاره‌جوی دنیا شده همواره بر سال آسمان گردیده و پنهان می‌گردد و تقدیر است که به
مراد از پس برده تقدیر خواجه خاطر می‌گردد و دل به محبت جلوه گرفته و در دعا
از در پوزنه اجابت تیر می‌کشد چون عالمی که خود را در عمارت است اگر می‌بیند
کوی را که در لشکر اخلاص بکشد کارزار را می‌کند شریک غالب فتح داده اند و در
حرب خط انحراف نوزدهم شعبان عطا الله رسید بر قوم بود که مرحومی طلبان که وجود
توت و نایم الویس بود و دعوت به حق و فقیر و جمیع خواسته‌ها و قوم شمار
دو نیم شد این قسم که خدایان کاگاه بعالم وجود شتافته باعث ابروی الویس شود
لیکن از این که از قضا چاره نیست و از تربیت گذار نه باشد صبر و احتیاط را
اختیار کرده دو کلمه نوشته می‌شود که سکه ذات محمد را که جواهر انجمن است غنیمت دار
خود را از غم و آلم نگه دارند و شکایای اختیار نموده الحال در غمخواری حوزد و برهه که مانده
اند بر دارند تا او از زنده خاطری بجهان هر کجا خاطر است
بست از صبر آرد کی بای می‌گویند که جز در فصل رضای از روی قدیمی نه سرستان
صبر را از شمار شکست خاطر نمودن و بعضی تالم مبادرت کردن مشغول تحصیل حاصل
بودن است انت انت انت ای از ز غایت از زود ز قل بر بر بوده خاتم مکاره آن که
صحنه کلام اخلاصی شود و سعادت الهی صاحب دلیت را که منظور نظر محبت
سازد وجود مکرر و با همان نعمت است ساخته بیانش از نشسته و حبیب عالم
ناشنای میگرداند و از صبح طبع افتادن بای که بقدر وسعت در پس عالم
در رکزد و در دنیا می‌کند و گاهی ضرورتی ضرورت ضرورت قدم قضا
قدیمی با... این که در ری که خواص فطرت نظیر آن در حد
از کلام کل بیت ابدیت چون شریلی
موجب صبر بود در حکم صبر شریلی موجب واجب شریلی شریلی

[illegible]

موری در میزان قسط اس در یافتند و در نه روز این کار در محل تمام شود و خطا بخشد بود و بعد
بعد از آن که در باران مرآت و یکسبت حفظ انبساط استای صیغ تا در نهایت زیاد
شود قوت از باران از مضافه مکتوبه ضد انحراف دست و در که گفت در باران
که با طو شریف چنین برآوردند و بهنگام بود در رسم نیکان که بار است بود دوست دارم
در باطنی رسیده خاطر نیزم طوره روانم در دست که به است شریف که بار نای طلای اخلاص
او بر محک امتحان کامل عبارت برآمده دامن الای دور یکی در شصت بی اخلاص محض است که با
میگانه شود قسم بر است که خلاف نکویم و الاقره امید بر بنیم من همان مخلص در بر بنیم و نشان
مهربانان شغقت آمان ز بهار ازین مقود صبری بخاطر راه نرسید و گفتار ناجی را حید
بر نماند که در آن محمول ساخته و زنی نه نندید نای این بدین تر خواهد بود آن ناخدا
ترس عقابانیده صورت عقاب کشیده هم اگر عیاری در خاطر میدشت در قوای نیاز نام
جات کربا هم راست کردند در می یافتند و چرا عبارت شد که آینه حیرت بقیل محبت زوده
به شد بر کز رنگ کدورت پذیرد و دیگر محبت چنان از مدح چون از کشت
سلوک مفادات طرازی نیازمند نگاه ای آنت که بعد از انتظام رتبه مولای
دری که منافاتی محبت به بر امون خاطر نمیکرد و در خلوتخانه خیر راه نمی باید بلکه برادر
در از دیاد در هر طقه در آتش محبت میگویند میباید که مراتب و مدارا پیوسته در
نصورت خود بیقین دانند که بسودا و این را خاطر دوستدار پیش از بسود خود بخواند
زیاده چه نگارش شود و نهایت رسد کلامه معانی و رباعیان زندگانی در زمین
طبعیت که در استان مکرر خوشید طبع بعضی فطرت با یک یابی خیاذ نکرت هیچ کس
طوطی ساری فن غرض از کلام حرام است و در نظاد فیه نفس خرد و فروه طلسم
نظامی خنک نیدار فکر و عین در حساب نفس که کلام بیان بخش روشن خبرهای سخن
نمونه نادر است و در در زمانه تر از اوقات درود فرموده بهارستان کلام
جای خدای نیاز در زنده عیال

خاطر نشاندن و کاشکافیه و از زیر پرده چهرهش بوزن آن نقش بیجا بر صفویش محوشت و
جان برورش در طبیعت نوزدی از نسیم صبا بچهره داری حال که تمام نبردانی نقش کشیده و جان برورش
تأثیر طبع و سبب آن کجور خیز این سالی که زدی بر او ایضاً فیض آلوده نظرش نگیند و ستمانی هم بر او ستم
روشنی روئی پذیر سبب یاری گشته و از شکاف کلک غریبش خورشید فیض بر صفو خاطر دوی
الغفون و الاخره بر تیره انداخته قیاسه این چه کلک غریبش است که در زشتی سبب
گوش خاطر خوشمندان بار یک پاشا داشته و این چه کلام است که لطف طوطیان شکر مثال
اسید که کلبه روده زبانی و آسمانهای وجودش در ریاض توانای و سحر باب لطف و عنایت
ترتیب داده از جوهر حور اوت جریه نیلی و آسیت کینه نیلوفری محفوظ و محروس دارد و غنچه طبع
عالمش من آرای گلستانها و رونق افزای کلن زندگانی است در رسوم عین الکمال ز طایفه
مرده و محمول است و در روح سخن بر چندان طایفه مندرستیاری دیده ظاهر باین کل دیدار
الفضل الانواع از او وصال بر چسبیده و در زوستان ملایک که نازم حیات است بهره بار طرب
دش طند دیده لیکن روح محبت و سیم مرتبه بنویز معانی دل مجید و کربا و وجود
محمی صوری بر مونس مدت آهسته از تقوی میجوید ادیده که نزدی بمقتضای عنایت نوزدی
ای بی اصلت که بقفل حجاب است بسین گزیندن بدو و شایسته بود و در زبیرم حصول
نایب خاکی که اشتقاق عظیم آن صبیح نظر افشای حسین در رنگ طلوع سیر اعظم الم
را در زبانه و احاطه راج سکون نموده بر کس که نشا کشود در سر در و بخواند که میجوید جام
عنایت و در عسل حب که سرست باده عرفان اندر سر خوش برود و از انچه نلدانی که درین سر
زبان بر آید و از سبب زی و ادوا سید که اگر منظور نظر کیمیا دوز و مقبول طبع بلند عقل
پسند افته بیک شمع و جلالی که همان حور اندر چنگ ملک بر آورده کلام محرم و سبب
بر همان ساید چون نصیر افروزه آن است و در آن سیدانند که در آن نصیر می کنند
والله و این قدر من معلوم ایام اقبال

خیزند و در آنجا بجا می آید و در آنجا مفاخرت البته در دل اجتناب می کنند و در حد
 آنکه صاحب زمانه را دلالت کنند که آنجا که محمد و امیه اند و در آن عالم دنیکان رفد کار اند
 و درین دود و بانی شهر آمده اند و از بیجای سیر الی می بریزند و در آنجا که سر کار دارند
 تا و برسد بیاید که بی محمول شود چه گاهی بتقریب دیدن این آن است که
 آنروز الوجود از آن مکان می کند و این عزیز از محنت بودن سر ای فارغ می شود
 که سر آید بیکر که دو کار می باشد
 هشتم آنکه دانید فیض بخش آن مجلس می باشد اگر چه بنده را محبت بان آینه غیر ملک
 و محمود اما از آنجا که تصور نشای پای از بی در درات اقبال اندک رسم است خود را در بر
 شما خیال کرده بران حاشا که روشن میگرداند که خواجیه داس که درم سبحان و در نزدش
 خط به بنه می کشند چون از روی آند که در سلسله حلقه بگوشان آن و الله کو بر تنظیم کرد و آید
 در دست که آنجن شینان آن مایون اختر از روی سر زنی آن ملک زده را از آن سر شنبه
 که از شادی که بچرخ در آید روشن است که اگر کتاب کار زده را فروغ بخند زده روشن
 طالع میگرد و در وجه افتاب و قمر نمی شود
 محمود و بر مضمون که بخت این بزرانتظار حصول است بپشتگاه خلافت لکارس بافته در
 محنت این انتظار فحشاء این سرنگ اند و چشم براه امید که جوابت مدعا سرود
 و اگر ایام ناقص میگرد و شیت اندری با آن است که در رتب جد و جمد که در قبل مادی
 و بجهت شلاست و قیقه نامری میخاید که شت خاطر کرامی ز نیمه جمیع چشم
 باد و مستند دولت و کامرا از اندات ستوده عنایت و در رت و اقبال
 بنه رافت و عوالم است که در دهان خود عوالم صادر و عوالم آن محمد و اعتقاد خان
 عوالم است که در دهان خود عوالم صادر و عوالم آن محمد و اعتقاد خان
 که بپای شیهه شود

MA

بر خلدی سیر و سده نور و عشرت جاوید شای خطاب فانی در پیشگاه شاه عالمی آن سرور
ریای کرشمه بر روزگار البرز تر از شمشیر و چاقو زانیده و خاطر افلاک تا نزد رستم همایونی
که چون تری مرتب و جاده آن امید گاه اندم قرین بهجت و عجز مجایا و درخت
الحمده و المنة که آنچه ز کور باطن محبت موطن غیر اندیش آن در فی الزمان بود و در ملکین
ممنوعه ظهور نمود و در دل خدایت منزل تو دو کیت آن بیخوست بود و در جلوه کنت
امید و ایت که بر ما غنوی با محمد و دولت آن رفیع در جت بحسب حواسش همان صفات
کرد و قادر مطلق این عطیه عظیمی شایسته ای را بختی نام ارباب دول و احسان است این
شیع الن و نهان آن مشغی دوستان و فزنده و مبارک گردان و طغیبه کامی
و کارهای و صیت بی و نیکوای آن منظر حسناات را بنجی که در شته ریخته ابد الکریم
جهانیا و در راه و باعث زبده الطاف خالقان زمان و سبب و غور اعطاف شاه عالم و عالی
کناد و زباده عو و دولت باد و شیرین رقم شدم ز تو ای شهنشاه خطاب
این تلک کام ز خلاوت همین بس است تا آنکه بخشش آن کین محمد میر صاحب بسلک و
نخستین نکران زینکین و ادای بی شیرین ز دوست در بان علم و فن رقم بر خاید مکر زار
دستانی طبع کویای شما با زاران را در تیره تواند سرو و همین دم و شتاق خدمت عالی است
اگر قدم رنج و دند منت بر چشم در مند عود میکند در اندر این چهی نمایند ز قدم میکند
ایر لوی خویش محنون میکرد و در همیشه بیدار دل و تابان اندیشه باشند در شایه
فرزند از معنوی آن مردم دیده اعیان چشم خود را در شای تاز و که خود در دیده و نظایه
تر نشسته است سیرالجا از دیدار و نه شان آرد و میکند اگر آن آبروی آن علی
تیر غان دیده را در ای نمود با مردم چشم خانه شد و کمالش در و به سر
کو کب طبع نیز محوره او و در این که در یاد و در انداز و محراب
و انقطاع آن ابروی الهی علیه که در شایه میبرد و در بی با مردم چشم جزو ایت

بقایای آنکه به نیست بدو شوق کرده شرف آورده بودند کلمه حق در خانه
 نبود و چون به آنکه تلذذی آن جز نکند و بدینان چیزی نیکو از امروز است
 شرف هم از برای دارند و الله بدقت که باشد بحسن اتفاق موقوف است خواه
 غیر از آنکه عواره خورد و بنوعی از اندازه باشند شرح در کتاب است که در روز
 آنکه نصیب دل دوستی منزل شده از حسن تو لطف و نای طبع و فایز از تمام
 از هر جور و وجه تقریر جبر نیست و در برابر صفای غیر بر به بیان شستنی و در خانه و
 منعمه قصص حاصل شده است همان به تر بر سر مدعا و در حقیقت خوب است هر
 و معنی آن نیمه مطر عالی بر سر عرش نور علی وندی رسانیده مکتوب کردی
 را که درج الدلی شرف و در نظم بود بگوئی که در این روزی میرانی بر در است
 شرف هم در یافته همان که غایب گرفت بلکه وقف شود در آن قصه نشان اقبال
 نشان باید شد که صاحب قدر دل است و مجلسی انحضرت مجمع آن که با آن اهل
 بیت باشند محله است در این عرش که در جبهه یکس میان آن باز نای باید و پس
 و دست عزیزین بر نای در دست است و خلف و اعاده احوال را ملازمان فرقی
 بخیرین گرفت و بنابر اجرای اراده شما این آیه در آنچه بالفعل است در برابر روز
 از قوه فعلی آن روز دیگر ممکن نیست اگر پیش از آن از روز مالی بقبض صحبت شرف
 فقیر را سیر معالک اندر نای می و فیاض شما غیر بد ایضا بهمت خوشوقت باشد
 از آنکه این محط را که برینا جبر تبدیل باشد دفع خواهد نمود اما آنچه در این است
 که در بسا تو کرمی و مقدمه است آنکه در این و بانی خود به غیر نای که در روز
 چنانکه که خود و میوه در خانه و صحبت شریف چه آید از این و مشتاق تویم
 آنقدر که یکس به نای می و فیاض شما غیر بد ایضا بهمت خوشوقت باشد
 موجود بود از روز و است حد متکاری بر جان نامرادی
 که در آن روز که در آن روز و است حد متکاری بر جان نامرادی

درین وقت بهمان عزوی انکار رفتیم همه بادیه نوزدنا کای میسیدند که باین
 و سفر کزین به نیم کای بسوی مقصد ننهادیم باین به بلویر میایا و انتقامی نه میایا بر
 ندیم غمخیزین است و اشتیاق ازین راز که دل در گزینش آن منت بدیده اند
 میاید اند که حوالی کایم دوستان است و جزو در میاید که کایا قرعه آن در زل نجام این سر
 زده اند ازین کایا سپهرمون خاطر نیست امید که زیند کام بخش در شکش تعلق و بخرد باز
 باور است که تمام به نسبت کمال روزی کردنا اسیستم ماه به بار سیدیت تمام محال
 به کمال که از دیر باز بزرگ داشت از کوی شکش و خرابی دل آنرا هیچ بر نرسید
 بر شمع ایندی چون در اندن در بند این میاید و در املی چگونه تات ی نوزان بود میاید
 چند خط از شکش در بستیدن آن عبادت است و افرونی میاید چه نویسد
 خونی که مروه به کون جوش میزند از آبوشیده همانند که شجاعت و جلالت مرتبت جای
 میکند کایا بهمان جا رسیده دولت کورنش در لای یافت و نامه نامی را در نظر نشود
 آفرین اعلی کز ایندی چون شتمل بر کمال صد رفت و در میان جی به نوا میاید
 و معاونت نمودن آنها باینل مقصود بود باعث استیجاب و نیش و قیسم خاطر ملذذ
 از کز دید و جایی بیک شمول مراع میاید از پندشگاه عظمت و ستوری معاونت
 یافت و زانجا که حوالا برسانمتی جود نام ملذذ میاید به بار و خلاصه اسم و آیین
 جود دست است به نام کز میاید مصحوب یک از بندگان بارگاه بلکه شجابه شرف سال خوارید
 و از انطرف به نسیست مرتبت مذکور ترکیه آن است نوزان باریک است نسبت عمده
 الکی معاد الکی مطالبه و جیبشای مقدمه ششایر الیله در شش نموده و بر کاغذ خطا
 زینست با و حوالا به کز و از آنرا که نامه تقدیر نوزان و نموده و از کز
 کایا به خط میاید
 نامه بیانات اندوخت از روی العاف غزلوان و نموده و نهایت نگار شده

کمال

[illegible]

د وقت کم بین گاه گاهی دوستان جمیع را بر ایمنی و مصلحت شتمل بر
یاد میفرماید بهشت که یعنی باعث انبساط و وسعت در خواست
بر تر از اندازد تحریر و تقریر بند شده و شرح این مقصد از جنبه باید بر آید
بنا بر محسن و ششپرده کشای خیره مدعای میشود که در زیر هم محبت و وفاداری
نموده و اتحاد و یاس و شرایط حفظ عیب که مقتضای مکارم اخلاق و از ان رفیع
بمنه ظهور بر آمده و می آید و کمال در با سعادت نیست بنویسد الله تعالی درستان را در
گاه سلسله دارد که در ایقایی سر رشته یگانگی این بر سالی و متوجه اند از این گاه
تعییم مودت زود حالت با عدت جسمانی و در پی حصول مکالمه در روحانی آفریننده
از ترقی که پیوسته با بلای صافی الله سرور و ضبطی رانته باشند عواقب
مقرون باد و در این صفت است حاجت و مدانی می رسم بهمان آزادی
حوزه بر ای سید و احباب انشین کام گردانید باز تکلیف حیانت نمودن و بر بود است
افزون و ای از تکلفات عرفیه نمی آید به یکدیگر ایامی خدام باید بخود بر کف
که نخبه از راه فات حرف کرامی خدایت شود از از بدستجات
بیشترند و در از یکتای و یگانگی متصو است و در صورتی که تصدیق و توفیق
شماران بشند روز جمعه که بوم آزادی
این ساخته اعلی اند که فقیه اند و از ای باستان و در این اندازند
در سلسله سلسله بلای و در طبع از اد مشغول حق پرستی و خداوند بوده باشد
برای حق بانی و خدایت که در این برای پیوسته قضا و قدرت همیشه
او از از وضع و وضع از از گاه از از جبر شوق ای کار ای بر فرس
ضعف ناتوانی می اندازد و در
از از متعال باید بود گاه تا

بام ورود و زار و دگر بر سران دور سر اسر مغربی بوست عارف
بر بار ... را آبا ... اوقات و خوشی که وقت با خوشی کرد
میخوبد و در کمال احوال آگاهی بخشید و کوبیده بخوبی که بمعنی غرور است و این کلام
شد سید عارف و عارف زور کاه و زار و کمال و شایسته بسیار است و به
کتاب الله الحی که اختتام نگار نامه شریف معنوی و پسند بر اوقات فرزند در عهد
صورت سنگه و در مکتب که در ترتیب سبیل و کتابت اوراق و دستارهای خوب
بام به بر فرزند و نادره یاد کاری بر چشم روزگار نقش پذیر ماند و هر چه نکل زندگانی
ان خاک است این کوی غفلت و نادان بود و خود فرزند این دانش موند که اسر با علی
و سید یحیی بهر در اند و بنابر سعادت مند که نباید آری با و عین روحانی ترتیب
عارف ربانی اول الزمانی حضرت علی الدین و علی و سید سره اخبر بر می خوا
سوفت و آگاهی و حد و نشانی و ان و فحشیت بنای خوابد بود بر و حد و نشانی
سبب می در کند و اما می آید یاد از چهره برد از یکنه نامی این زاویه بر نشانی
نعل فرزند و یکنی رسم و اما نکته افروشا بنیت بن که هر که از نظم و نشر تقید
ند و بن کشید از ... کلام فصاحت نظام بقدر مقدمه و در تفسیر
و شجیه ... رفته است و در یاد ... و عمارت ... بر مان ...
که از نشانی لازم نمود که تا لیف و دات بر کنند و چویشی که در دست اند که نشانی
و در حوز بنان کما استعد او و زمان خدای تعالی و
کما ریاب کلمه سید ... و ... و ... و ...

ملاتی
۱۰

بار از حسن و تقویٰ تاج بشمار باقی حسن قبول بند و جود هر دو ابر
 ولای محالی عیسی مسیح جبهه ایمان از روی شغریان کالدی
 و بیخ از دلان فصل سخن آنداز و چون بنیر روی طبع و فهم در دست رود و تاج
 سر و تانت الفاظ و کلمات در ضامین و جزالت بیان و سلاکت کلام و لیدر
 یابد و به انداز جودت و انفعال نگرانین مایه تازه چاشنی لذت بر نرینم
 قیصر را با یازده منت محض از برای تحصیل خستای و آفرین از دوست از ترش
 حام که در ریاض و لریش در ام آوردن منشات اواره چه در زود و زود و بکران باور
 بری و ضعف اخذ کور و تاد اولیام سفر و کافیت جدایان با جوهر اختیار
 کرده بدعا و خیر باد آرند و اگر مقتضای سخن الان ضعیف نامی و لغوی فراست
 و اعراض العین که بشنیده بر کمال نیک محض است بکار برده سخن چیست و حرف
 کبری آری ز شش نکته که استنبدان با سخن و بعد مدین زنده و انفع است و زنده
 را عزالد که بر فاشی جوی و خوش است که در خلدین را بر عنبت مطهری فک
 و عام بسازد و آنچه بری دیگران می مالد بالتمام و جود آفرین
 می آید به ذوال الفضال و الذکر ام و بیار من رتب الیه
 است که به علی ملک و است که به علی ملک و است که به علی ملک

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

در بر اهد بر کاغذ غرض کن بیتی غزل عمل کنه طلبند

مهر بر این اتمام پذیرفت مالک الکتاب کاتب الحرف

بیت بر راضی تمام این کتاب محمد ابوبکر و میا پناه و پنهان

سند در مکان سنده بود که با ختمام رسید به الله

بر که خواند دعای طبع دارم زانکه من سنده کنه کارم نوشته بماند سینه ضمیمه
در سنده را نیست فردا من نوشتم هرگز که دم زکار من تمام این بماند یادگار

